

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE BRIGHT SIDE OF CHRISTMAS

MORGAN ELIZABETH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

NOEL'İN PARLAK YANI

HOLLY RIDGE

KİTAP 1

MORGAN ELIZABETH

Telif hakkı © 2025 Morgan Elizabeth Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Herkes için sihirli anlar yaratan en büyük kız çocuklarına.

İÇİNDEKİLER

Morgan'dan bir not

Çalma listesi

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33 Son Söz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Morgan Elizabeth'in Diğer Eserleri](#)

MORGAN'DAN BİR NOT

Sevgili Okuyucu

Bu kitabı yazmaktan *büyük keyif aldım*. Gerçekten.

Holly Ridge'e adım atmak, ihtiyacım olan mükemmel bir nefes gibi geldi. Kariyerime küçük bir kasabada geçen bir romantik dizi yazarak başladım (Springbrook Hills dizisine selamlar, benim bebeklerim!), bu yüzden küçük kasaba romantizmlerinde sevdiğim her şeyi (sıkı sıkıya bağlı bir aile, burnunu sokan arkadaşlar, meraklı komşular, herkesin bir şekilde bildiği gelenekler) içeren başka bir dizi yazmak benim için her şeydi.

Komşularla savaşıma fikri geçen yıl bu zamanlar, her yıl izlediğim Christmas Vacation filmini izlerken aklıma geldi ve Noel'den nefret eden birinin Clark Griswold'un yanına taşınmasını düşünmeden edemedim, ama bunu tüm sokağa yaydım. Kaos! Komiklik! Huysuz güneş ışığı/bütün bunları sevenlere karşı nefret! Bana sorarsanız, mükemmellik.

Bu kitap birçok yönden rahatlatıcıydı: Noel'e takıntılı olan, ancak çoğu zaman 24 Aralık'a kadar tüm sihirli anları gerçekleştirmek için kendini yoran bir anne olarak ve aynı zamanda insanları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret eden, iyileşme sürecinde olan bir insan olarak. Wren gibi, yıllar boyunca insanların her zaman nezaketinizi suistimal edeceği gerçeğini kabullenmek zorunda kaldım ve bu farkındalık hiç de eğlenceli değil. Neyse ki, benim kendi Adam'ım var, o da benim sınırlarımı belirlemem ve en önemlisi bu sınırları *korumam* için elinden gelen her şeyi yapıyor. (En azından bunun üzerinde çalışıyorum.)

Eğer siz de aynı durumdaysanız, umarım bu yıl yarattığınız sihrin tadını çıkarabilir ve yavaşlayıp bu mevsimin keyfini çıkaracak zaman bulabilirsiniz.

Bu kitap, rahatlatıcı bir Noel romantizmi olsa da, dikkat etmeniz gereken birkaç nokta var: Wren, büyükannesinin kaybının acısıyla başa çıkmaya çalışıyor ve Adam, duygusal olarak ihmalkar ebeveynlerle büyümüş. Lütfen her zaman kendi ruh sağlığını koruyun ve gerekirse hikayeyi bir kenara bırakın! Okumak bizim güvenli alanımız olmalı. Ayrıca!!!! Uzun zamandır ilk kez, bu kitapta üçüncü perdede *gerçek* bir ayrılık yaşanmıyor. Bu hikayede gerçek bir ayrılık yok, ancak üçüncü perdede ilişkide bir sorun var. Üçüncü perdede ayrılıklarından şiddetle nefret eden biri olarak, benim kişisel tanımıma göre bu pek bir üçüncü perde ayrılığı sayılmaz, ancak sizin tanımınız benimkinden farklı olabilir.

Her neyse, umarım Holly Ridge gezimizi benim kadar seversiniz
!

Seni çok seviyorum, Morgan

PLAYLIST

Deck the Halls - Nat King Cole
is it new years yet? - Sabrina Carpenter
Marjorie -Taylor Swift
A Troubled Mind - Noah Kahan
I've Got My Love to Keep Me Warm - Frank Sinatra Like
Christmas - Jonas Brothers
En Büyük Kız - Taylor Swift Zencefilli
Kurabiye Sevgilisi - Ivoris, Chevy
Daha Zor Olamazdı - Sabrina Carpenter Gün Işığı -
Taylor Swift
Ağacın Altında - Kelly Clarkson

BİR

Wren

"Bence o bir seri katil," diyor en yakın arkadaşım, ben kanepede oturmuş renkli kartonlardan sayısız şekiller keserken. Parmaklarım yakında uyuşacak, ama bu iş önümüzdeki haftaya kadar bitmesi gerekiyor, bu yüzden ara vermek gibi bir seçenek yok.

Bir projenin ortasında olduğumda sık sık yaptığım gibi, çalıştığım ilkokulda okul çapında düzenlenecek Şükran Günü partisi için tüm dekorasyon ve atıştırmalıkları hazırlamayı kabul ettiğim için çok pişmanım. Ne yazık ki, başka kimse bu işi üstlenmediğinden, ben teklif etmezsem bu işin yapılmayacağını biliyordum.

Büyükannem de öyle yapardı.

Bu düşünceyi bir kenara bırakıp Hallie'ye bakıyorum. Komşumun evine bakan pencerenin önünde durmuş, sanki bir dedektif gibi onu izliyor. Elinde uzun menzilli bir kamera olup siyah-beyaz gözetleme fotoğrafları çekmediğine şaşıyorum.

"Tanrım, Hal, o seri katil değil ki," diyorum gülerek ve başımı sallayarak.

"Yap sen kanıtın kanıtın bunun bunun O bir yoğunyoğun araştırmasını durdurur, omzunun üzerinden bana bakar ve kaşlarını kaldırır.

Merakla başımı ona doğru eğiyorum. "Yeni komşunun seri katil olmadığını nasıl kanıtlayabilirsin ki?"

"Öncelikle onunla konuşursun, *ama kimse* bunu yapamadı yapamadı."

En azından bu kadar doğru gibi görünüyor. Küçük kasabamız Holly Ridge'deki iki emlakçıdan biri olan Jeanie Holmes'a göre, yeni komşum neredeyse iki hafta önce taşınmış ve evi görmeden *nakit olarak* satın almış. Kimse bu gizemli adam hakkında hiçbir şey bilmiyor, sadece isminin inanılmaz derecede sıradan olduğunu biliyorlar. (*Adam Porter'ı* aradığımda en az üç düzine sonuç çıktı, bunların çoğu emlak mogulu olan ve reklamlara hatırı sayılır miktarda para harcayan biriydi, çünkü ilk sayfadaki neredeyse tüm sonuçları o kaplıyordu. Ancak bu Adam Porter, Michigan'da yaşıyordu, yani New Jersey'nin kuzeybatısından çok uzaktaydı.)

"Nat, saklanan bir mafya babası olduğunu düşünüyor." Diğer en iyi arkadaşım Natalie Deluca da saklanan bir mafya babası olduğunu düşünürdü.

Adam Porter'ın burada olmasının son derece sıkıcı ve sıradan bir nedeni olduğuna eminim, ancak garip satın alma detayları ve yeni komşumuz hakkında bilgi eksikliği göz önüne alındığında, söylentilerin yayılmaya başlamasına şaşırmadım.

Holly Ridge sadece küçük bir kasaba değildir. Herkesin herkesi tanıdığı ve herkes *hakkında* her şeyi bildiği, isterseniz de istemeseniz de, sıkı sıkıya bağlı bir topluluktur. Kimse onun hakkında hiçbir bilgiye sahip olmadan rastgele buraya taşınan bir yabancı sadece tuhaf değil, aynı zamanda duyulmamış bir şeydir. Bu durum, onun bir seri katil ya da tanık koruma programında olduğu gibi çılgın hikayelerin ortaya çıkmasına neden olur. Hallie, onun arabasının garajına girdiğini fark ettiğinden beri son bir saat içinde ortaya attığı birçok fikirden sadece ikisi budur. Bana dekorasyonları kurmamda yardım etmek için buraya geldi, ama onu davet ettiğimde bile, çoğunlukla sohbet edip ben çalışırken bana eşlik edeceğini biliyordum.

"Bir mafya babasının saklanmak için Holly Ridge'i seçeceğini hiç sanmıyorum."

"Aynen öyle. Bu yüzden seri katil olması çok daha mantıklı," diyor Hallie, sanki bu çok normalmiş gibi.

Yüzüncü turuncu üçgeni bir kenara koyarken parmaklarım kramp girdi. "Hiçbiri mantıklı değil, Hallie."

"Potansiyel bir seri katilin hemen yan dairesinde yaşadığını bilerek geceleri nasıl uyuyabiliyorsun, anlamıyorum." Hallie'yi anaokulundan beri tanıyorum, ikimiz de ilk gün aynı elbiseyle okula gelmiştik, bu yüzden onun dramatik tepkileri benim için yeni bir şey değil.

"Bebek gibi," diyorum, ama aslında bu aralar pek uyuyamıyorum, çünkü yapmam gereken milyonlarca iş var. Ama bunun konuyla ilgisi yok. "Dürüst ol, Hallie, bir düşün. Bir seri katil neden küçük bir kasabaya taşınısın ki? Büyük şehir daha iyi bir seçim olmaz mı?"

İnanamıyormuş gibi alaycı bir şekilde elini sallayarak, "Tam da bir seri katilin senin düşünmeni *isteyeceği* şey" diyor.

Son portakal dilimini keserken gülerek, onları turta dilimlerine dönüştürmeden önce biraz ara vermem gerektiğine karar verdim. Bir taşla iki kuş vurmak da fena olmaz. Ayağa kalkıp siyah yoga pantolonumdaki kağıt parçalarını silkeliyorum. "Tamam. Oraya gidip ona soracağım." Hallie başını bana doğru çeviriyor, yüzünde panik ifadesiyle, ben de gülmeme engel olmaya çalışıyorum.

"Oraya gidip ona seri katil olup olmadığını mı soracaksın?" Ben ön kapıya doğru ilerleyip ayakkabılarımı giyerken, o dehşetle bana bakıyor. "Bunu yapamazsın, Wren. Böylece onun listesinde bir numara olursun. Zaten tek başına yaşayan ve *neredeyse* sonuna kadar hayatta kalan, korku filmindeki sevimli, masum kahraman gibi bir durumdasın."

Gülerek başımı salladım. "Hayır, ona katil olup olmadığını sormayacağım. Ama şu anda evde ve ona dekorasyona ne zaman başlayacağını sormam gerekiyor."

"Ah, dekorasyon komitesi görevleri," diye başını sallayarak diyor. "Aslında bu iyi bir bahane. Ona dekorasyon planlarını sor, bodrumunda mahsur kalan kadınların çılgınlıklarını dinle, evinin mobilyalı olup olmadığını kontrol et, bu tür şeyler."

Durup ona bakıyorum, başımı sallıyorum. Bazen şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi olduğunu anlayamıyorum.

"Hallie, eğer kadınları bodrumunda kilitli tutuyor olsaydı, ben bilirdim."

"Öyle mi?" diye sorar, şüpheyle.

"Yani, yeni komşum kadınları evine sürükleyip götürseydi, bunu fark ederdim diye düşünüyorum."

"Sürekli kabak turtası süsleri yapıp, el yapımı hindi popcorn topları ya da başka saçmalıklar için her şeyi kesip biçiyorsan, fark edemezdim."

Bu sataşmaya cevap vermiyorum, çünkü bunun bir işe yaramayacağını biliyorum.

Hallie, elimden geldiğince yardım etme ihtiyacımı anlamıyor ve sürekli olarak daha fazla rahatlamam gerektiğini söylüyor. Ama bunun benim kanımda olduğunu, benim yaptığım şey olduğunu anlamıyor. Ben Wren King, Peter ve Susan King'in kızı, Dottie King'in torunuyum.

Büyükannem, anlayabildiğim andan itibaren Kings'lerin her zaman insanlara yardım ettiğini söyledi ve ben de küçük yaştan itibaren bunu kalbime kazıdım. Herkesin yardım için güvenebileceği biri olmaktan gurur duyuyorum. "Sus," diyorum elimi sallayarak, onun kendime öncelik vermem gerektiği konusundaki konuşmasını duymak istemiyorum. "Ben oraya giderken sen de pamuk toplarını yapıştırmaya başla, olur mu?"

"Hayatta olmaz. O seni zorla içeri sürükler de diye, 911'i hızlı aramaya kaydedip burada nöbet tutuyorum." Dudakları muzipçe kıvrılır ve ekler: "Gerçi, o kadar da kötü olmayabilir. Duyduğuma göre inanılmaz seksiymiş." Onun abartılı tavırlarına gözlerimi deviririm ama başka bir şey söylemeden oradan ayrılırım, çünkü söylersem bu işi asla bitiremeyeceğimi biliyorum.

Zaten komşuma gidip kendimi tanıtmak istiyordum. Taşındığında selam vermek istedim, ama kapıyı çaldığımda cevap vermedi, ben de taze kekler, yeni eve taşınanların ihtiyaç duyabileceği birkaç şey ve küçük kasabamız hakkında bilinmesi gereken her şeyi içeren bir hoş geldin paketi hazırlayıp kapısının önüne bıraktım: topluluk etkinlikleri, paket servis menüleri, önemli numaraların listesi ve benzeri şeyler. Ertesi sabah, boş sepet ön kapımın önünde, üzerinde sadece "*Teşekkürler. -A.*" yazan bir notla birlikte duruyordu. O günden beri onu birçok kez yakalamaya çalıştım, ama başaramadım.

Onun yolunda yürürken, pencerede hareket ettiğini görüyorum ve ona el sallayıp dostça bir gülümseme atıyorum. Hayal gücümün ürünü olabilir, ama beni görünce inliyor gibi geliyor bana. Bunu görmezden gelerek, verandasının üç basamağını çıkıyorum. Bu ev eskiden Demauro çiftine aitti ve kızları benim sınıf arkadaşımdı, bu yüzden bu rutin bana çok tanıdık geliyor. Büyükannemin evine gittiğimde, ki o öldükten sonra bana miras kaldı, sık sık yan komşusuna gidip onunla oynayabilir miyim diye sorardım.

Kapıyı çaldıktan sonra uzun bir süre bekledim. O kadar uzun bir süre ki, acaba beni gerçekten gördü *mü* diye merak ettim. Belki de görmedi ve kapıyı çaldığımı duymadı. Tekrar kapıyı çalmalı mıyım yoksa zili mi çalmalıyım diye düşünürken kapı açıldı ve seçim benim için yapıldı. Kapı açıldığında, kapının önünde uzun boylu bir adam duruyordu, bana bakıyordu, konuşmuyordu.

"Merhaba!" Yeni komşuma başımı eğerek selam veriyorum. Beklediğimden yaklaşık 30 santim daha uzun ve Jeanie'nin söylediğinden ya da onu evine girip çıkarken gördüğüm kısa anlarda fark ettiğimden *çok* daha yakışıklı. Saçları koyu renk, yanlardan daha uzun, sıcak kahverengi gözleri ve yanaklarında kalın bir sakal var. Flanel gömleği düğmesiz, geniş göğsünü saran dar beyaz tişörtü ve ona çok yakışan rahat bir kot pantolon giymiş. Hallie burada olsaydı, muhtemelen ona arkasını dönmesini isterdi, böylece poposunu görebilirdi.

Sonunda, bakışlarım tekrar onun gözlerine döner. O anda, onun gülümsememe karşılık vermediğini fark ederim. Bir an için içimde bir rahatsızlık hissedirim, ama sonra onu suçlayamayacağımı anlarım. Kapısının önünde bir yabancı durmuş, onu adeta süzüyor ve büyük olasılıkla en iyi arkadaşımın pencereden onu tuhaf bir şekilde izlediğini görmüştür.

"Ben Wren. Yan komşunuzum." Aramızda bir sessizlik hakim ve ben bu sessizliği bozma isteğine kapılıyorum. "Beyaz olan." Kafamı evimin olduğu tarafa doğru eğip ona bakıyorum, o sessizliğini korudukça kendimi giderek daha rahatsız hissediyorum. Yine de iyi bir izlenim bırakmaya kararlıyım. "Uzun zamandır gelip kendimi tanıtmak istiyordum ama hayatım çok yoğun geçti. Yani... Merhaba! Ben Wren!" Kendimi aptal gibi gösteren gergin bir kahkaha attım, ama bu işe yaramış olmalı, çünkü sonunda onun taş gibi yüzünde ufak bir çatlak belirdi. Yüzü hâlâ ifadesizdi, ama gözleri sanki istemese de benden hoşlanıyormuş gibi parlıyordu.

"Adam," diyor. Kelime kesin, ama ben başımı sallayıp omuz silkiyorum. "Biliyorum. Küçük kasaba, haberler çabuk yayılır." Çenesi biraz gerginleşiyor, bunu pek sevmediğini belli eder, ben de hemen eklerim, "Tabii ki senin hakkında yayılacak pek bir şey yok. Adın ve nereye taşındığın

kasabada dolaşan tek bilgi bu." Talihsiz sözlü kusma alışkanlığım ortaya çıkınca yanaklarım kızarır.

Sonunda, gerçek bir tepki alıyorum: kalın, koyu renkli kaşının kalkması ve dudaklarının köşesinin hafifçe yukarı kalkması.

Eğleniyor. Bu iyiye işaret, değil mi?

Seri katiller geveze kadınlardan hoşlanmazlar, değil mi?

Ne yazık ki, gevezelik daha da kötüye gidiyor.

"En yakın arkadaşım senin bir seri katil olduğunu düşünüyor," diye itiraf ediyorum, ama hemen sonra *bunu* söylememeliydim diye pişman oluyorum, çünkü *kim bir yabancıya böyle bir şey söyler ki?* Ancak paniğim neredeyse aynı hızla geçiyor ve çok daha hoş bir duyguya dönüşüyor, çünkü sözlerim üzerine dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor.

Tam bir gülümseme bile değil, sanki benim şakalarım onu eğlendiriyormuş gibi dudaklarını hafifçe kıvrıyor, ama *tanrım*, bu sırtış karnımda sıcak bir his uyandırıyor.

"Ya sen?" diye soruyor.

Ne sorduğunu anlamadan önce bir anlığına ona bakıyorum.

"Daha çok, piyangoyu kazanıp açgözlü ailenden saklandığını düşünüyordum." Kafasını hafifçe eğiyor, sanki beni değerlendirip inceliyormuş gibi, o kadar hafif ki kasıtsız olmalı, ve acaba haklı mıyım diye merak ediyorum. Bana gerçeği söylemediğinde, ya da aslında hiçbir şey söylemediğinde, aramızda bir kez daha oluşan sessizliği dolduruyorum. "Her neyse, sadece uğrayıp merhaba demek ve kendimi resmi olarak tanıtmak istedim. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, ben buradayım. Bu benim bu kasabada yaptığım bir şey. Yardıma ihtiyacın olursa, Wren King'i ara!" Kaşları çatıldı, ama başını salladı, sonra konuşmayı bitirmiş ve kapıyı kapatacakmış gibi biraz geri çekildi. Hızla eklerim, "Oh, ayrıca, kasabanın dekorasyon komitesi başkanı olarak sormak zorundayım, Noel dekorasyonuna ne zaman başlamayı planlıyorsunuz? İsterseniz, yardım etmek için gelebilirim. Birlikten kuvvet doğar, ne de olsa."

"Hayır," diyor o alçak, boğuk sesiyle. Omuz silkiyorum ve ona hafifçe, uzlaşmacı bir şekilde başımı sallıyorum.

"Sorun değil, buraya yeni taşındığın için yardım istemekten çekinebileceğini düşündüm, o yüzden teklif ettim."

Ona biraz daha bakıyorum, kasım ortasının soğuğu süveterimin altına sızmaya başlıyor. Muhtemelen bir ceket giymeliydim, ama dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun süre dışarıda kalacağımı düşünmemiştim.

Kafasını sallayarak beni şaşırttı.

"Hayır. Demek istediğim, dekorasyon yapmayı düşünmüyorum. Benim tarzım değil."

"Anlamadım?"

Sanki az önce inanılmaz bir şey söylememiş gibi omuzlarını silkiyor. "Benim tarzım değil. Noel, dekorasyon. Bana göre değil."

"Ama... ama sen Bluebird Lane'de yaşıyorsun." Bana kaşlarını kaldırarak bakar. "Bu... bu..." Sesimin tizleştiğini duyunca, sakinleşmek ve kendimi toplamak için derin bir nefes almaya zorlarım. Dostça bir yüz ve sakin bir tavırla insanları her zaman çok daha kolay kazanırsın. "Bu bir gelenektir. Burası Holly Ridge'in en süslü caddesi ve bu çok şey ifade ediyor çünkü biz burada süslemeyi *çok seviyoruz*. Kasaba neredeyse otuz yıldır tamamen ışıklandırılıyor; bu cadde ise altmış yıldır." Bu gelenek büyükannem tarafından başlatıldı ve bu yıl onu sürdürme onuruna ben layık görüldüm.

"Öyleyse, benim katılıma gerek yok gibi görünüyor; etrafta yeterince şenlik var," diyor ve kapıyı kapatmaya gidiyor.

Ne oldu bana bilmiyorum, ama elimi uzatıp kapıyı durduruyorum.

"Bütün sokak ışıklandırılacak. Bu yılki temamız Şeker Diyarı, bilirsin, *Fındıkkıran* gibi. Muhteşem olacak, ama daha da büyülü hale getirmek için herkesin katılımına ihtiyacımız var. Işıklar, her yerden insanları buraya çekecek." Sözlerim üzerine çenesi gerilir, ama ben panik içindeyim, bunu gerçekten anlayamıyorum, uyarıyı dikkate almayı bırak.

"Sanırım bu yıl karanlık kalmasıyla yetinmek zorundasın." Yüzündeki eğlence izleri kayboldu ve içim bir anda burkuldu.

Gerçekten öyle demek istemedim, gerçekten. Tartışmak pek benim tarzım değildir, ama isteğimi bu kadar rahatça reddetmesi, içimde bastıramadığım bir tür öfke uyandırıyor. "Neden? Çılgınca bir şey olması gerekmez, sadece birkaç ışık dizisi,

kolay bir şey. Senin için ben bile yaparım! Tonlarca ekstra süslemem var, satın almana bile gerek yok."

O başını salladı. "Benim için hiçbir şey yapmana gerek yok. Ben gayet yapabilirim."

Dekorasyon komitesi başkanı olarak ilk yılımda başarısız olacağım, herkesi hayal kırıklığına uğratacağım paniği ortadan kalkınca, içimde umut kıvılcımları çakıyor.

"Yani ışıklar takacak mısınız?"

"Hayır," diyor basitçe. O umut, narin bir süs eşyası gibi yere düşüyor.

Çenem gerilir ve ayağımı yere vurup, onun ön verandasında tam bir öfke nöbeti geçirmek isterim. "Neden?"

O iç çekiyor ve bana karşı olan sabrını kaybettiğini anlayabiliyorum, ama umurumda değil.

"Çünkü Noel'i sevmiyorum ve buraya bir tür topluluk dekorasyon yarışmasına katılmak için taşınmadım. Sadece hayatımı yaşamaya çalışıyorum."

"Noel'i sevmiyor musun?" diye soruyorum, dehşete kapılmış bir şekilde. "Neden?" "Sadece sevmiyorum.

Yılın en sevmediğim zamanı."

Sanki yılın en büyüğü zamanını sevmediğini itiraf etmek yerine, pizza veya çikolatayı sevmediğini söylemiş gibi, çok açık bir şekilde söylüyor. Ağzım açık kalıyor. Tatil sezonunu sevmemek... düşünülemez bir şey. Kesinlikle saçma. Kim Noel'i sevmez ki?

Şokun etkisinden kurtulup, onu kendi tarafıma çekecek bir argüman bulamadan, telefonu çalmaya başlar. Sesin geldiği mutfağa doğru bakar, sonra tekrar bana döner.

"Cevap vermem gerek. İyi günler, Wren." Ve sonra kapıyı yüzüme kapatır.

Orada çok uzun süre duruyorum, muhtemelen şok içinde kapalı kapıya bakan bir aptal gibi görünüyorum, sonra yavaşça dönüp onun yürüyüş yolunda ağır adımlarla yürüyorum. Her adımda şokum eriyor, yerine sinirlenme geliyor.

"Sanırım haklısın," derim iç çekerek, arkamdaki kapıyı çarparak ve ayakkabılarımı yana doğru tekmeleyerek. Hallie, komşumun evine bakan pencerenin yanında duruyor, bu yüzden

muhtemelen tüm bu utanç verici olayı izlediğini biliyorum. Sırtımı kapıya yaslayıp iç çekiyorum.

"Her zaman öyleyim," diyor. "Peki bu sefer ne konuda haklıyım?"

"O bir seri katil."

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Aman Tanrım, ne gördün? Ellerinde kan mı vardı? Köşede saklanmış bir ip mi? Yoksa bağırışlar mı duydun?"

"Daha kötüsü," diyorum. "Noel'den nefret ettiğini söyledi."

İki

ADAM

"Yeni bir şey var mı?" diye soruyor menajerim, telefonumdaki *kabul tuşuna* bastığımda.

"Selam Greg, nasılsın? Ben çok iyiyim, yeni evime iyi uyum sağlıyorum, sorduğun için çok teşekkürler," diye mırıldanıyorum. Onun aramasına cevap verdiğim için şimdiden pişmanım, her ne kadar bu sayede komşumla konuşmaktan kurtulmuş olsam da. Ona Noel'i sevmediğimi söylediğimde, sanki ona seri katil *olduğumu* söylemişim gibi bakmıştı.

"Taşındın mı?" Greg, sesinde gerçek bir şaşkınlık ile soruyor. Derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum, oturma odamdan komşum Wren'in evine bakan yan pencereye doğru ilerliyorum. "Oh, evet, doğru, ıssız bir kasabaya, değil mi? Kafanı boşaltmak falan istedin." Bu sahte sektörde gerçek arkadaşlarımın olmaması nedeniyle, sorunumu anlattığım tek kişinin Greg olması benim için bir dezavantaj. "Peki, işe yaradı mı? İlham aldın mı?"

Wren nihayet ön bahçemden içeri girerken, her adımında hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. Kötü ruh halime rağmen, bu manzaraya bakıp gülümsediğimi fark ediyorum.

"İlham perilerinin nasıl çalıştığını bilirsin," diyorum, sorunumu önemsiz göstermeye çalışarak.

"Bak," diye başlıyor. "Yazarın tıkanması tamamen normaldir. Gerçekten öyle.

Ama yeni yıla kadar birçok sanatçıya seçenekler sunacağımıza söz verdik..."

Onu kesiyorum, göğsümde öfkeye dönüşen o çok tanıdık hayal kırıklığı hissi yeniden ortaya çıkıyor.

Greg, ben henüz on sekiz yaşındayken Midnight Ash ile sözleşme imzaladığından beri menajerimdir. Trent solo kariyerine devam etmeye karar verip grup dağıldığında, ona şarkı yazımı ve prodüksiyon konusunda işbirliği yapmayı teklif ettim. O adamdan ve beni tedirgin eden tavırlarından dolayı hayal kırıklığına uğramış olsam da, işinde gerçekten çok iyidir ve ofisimde ödüllerin sıralanmasının ve yıllar boyunca pek çok harika sanatçıyla çalışmış olmamın sebebi odur.

Ama dürüst olmak gerekirse, kariyerimin en kötü tükenmişlik dönemini yaşamamın da en büyük nedenlerinden biri o.

"Hayır, söz verdin Greg. Bana danışmadan, *benim senin* zaman çizelgene uymadığımı çok iyi bilerek, kendi oluşturduğun bir zaman çizelgesine göre insanlara söz verdin. Ben *kendi* zaman çizelgeme göre çalışırım. Malzeme hazır olduğunda teslim ederim, ama birkaç günde bir arayıp yeni bir şey olup olmadığını sormak yardımcı olmuyor." Boş nota kağıtlarını ve boş sayfaları düşünüyorum, bu da beni daha da sinirlendiriyor. "Elimden geleni yapıyorum, ama yıllardır durmaksızın yaratıyorum. Yenilenmem lazım. Zamana ihtiyacım var. Eğer bunu kabul etmiyorsan, belki de yollarımızı ayırmanın zamanı gelmiştir."

Beklediğim gibi, Greg yüksek sesle itiraz ediyor. "Hayır, hayır, hayır, Adam, böyle davranma. Bilirsin, yeni materyaller beni heyecanlandırıyor. Seninle çalışmayı seviyorum, bunu biliyorsun."

Daha çok aldığı maaşı seviyor gibi. Egosu olan bir sanatçının baş ağrısı ya da kötü basın ve magazin dedikodularının stresi olmadan para kazanmayı seviyor, çünkü ben dikkat çekmemeyi tercih ediyorum.

Greg kulağıma fısıldayarak özür dileme hikayeleri anlatmaya devam ediyor, benim en sevdiği müşterisi olduğumu ve sadece şaka yaptığını söylüyor. Greg ile konuşurken sık sık yaptığım gibi, kendimi kaptırıyorum. Mesele şu ki, paraya ihtiyacım yok. Midnight Ash'in dağılmadan önceki on yıl boyunca başşısıydım ve düzenli telif geliri sağlayan birkaç iyi hit şarkı yazdım, bu yüzden paraya ihtiyacım yok. Özellikle de tek başıma yaşarken ve mutlu olmak için pek bir şeye ihtiyacım yokken.

Ama bunu kendime defalarca söylememe rağmen, bunu istediğimi inkar edemem
bunu *istediğimi inkar* edemem. Bunu aşmak *istiyorum*.

Müzik çalmak ve şarkı yazmak bana mutluluk veriyor ve her zaman çok ihtiyacım olan bir kaçış yolu oldu.

Son zamanlarda mutlu olmadığım gerçeği hariç. Sürekli *bir şeylerin* eksik olduğu düşüncesi kafamı kurcalıyor, ama bunu Greg'le ya da başka biriyle paylaşmayacağım.

O konuşurken, ben de preppy komşumun omuzlarını sıkıca dikleştirip uzaklaşmasını izlemeye devam ediyorum. Yürüyüş yolumdan geçerken gevşek çikolata rengi bukleleri sallanıyor, sonra evine doğru keskin bir dönüş yapıyor. Saçının üst kısmını bağlayan kırmızı kurdele, onun telaşlı hareketlerinin aksine neşeyle dans ediyor.

"All Lit Up" gibi bir başka tatil hiti daha isterdim; bu harika olurdu. Hemen birini stüdyoya alabilirim, bu yıl için bile kullanabilirim.

"Bir daha lanet olası Noel şarkısı yapmayacağım," diyorum hemen. Bugüne kadarki en büyük hitim, on dakikada yazdığım rastgele bir saçmalıktı ve tüm kalbimi ve ruhumu koyduğum şarkılardan daha fazla dinlendi. Ürettiğim ve yazdığım en çok dinlenen şarkılarımdan ikinci ve üçüncü de tatil şarkıları. Bu benim için hassas bir konu haline geldi ve geçen yıl artık tatil şarkıları yazmayacağıma karar verdim.

En büyük hitim tatil temalı saçma sapan bir şarkıysa, ben ne kadar iyi bir şarkı yazarı olabilirim ki? Bu benim için o kadar büyük bir dert haline geldi ki, Kasım'dan Aralık'a kadar ve son zamanlarda Ekim'e kadar uzanan dönemde "All Lit Up" veya yazdığım diğer Noel şarkılarını duyduğumda tüylerim diken diken oluyor. Kişisel başarısızlığımın bir kez daha beni rahatsız edip alay edeceğini bilerek, tatil sezonundan korkmaya başladım.

Muhtemelen bu yüzden şu anda yazarlık krizi bu kadar şiddetli, ama bunu Greg'e söylemeyeceğim.

Muhtemelen biraz daha az pislik olmalıyım. Yine de, uzun zaman önce kendime bir kural koydum: Asla olmadığım biri gibi davranmayacağım, ister ailem, ister hayranlarım, ister menajerim için olsun. Greg'in her zamanki gibi kurallara uyması, bu görüşmede olmak istemediğimi hatırlatıyor bana.

"Dinle, Greg. Sana söyledim, senin zaman çizelgene göre çalışmıyorum. Hiç çalışmadım, çalışmayacağım da. Eğer performans gösteren bir kumbaraya ihtiyacın varsa

Söylediğinde, sosyal medyayı kontrol et. Eminim sen atla dediğinde atlayacaklardır. Ben olmayacağım. Senin için bir şeyim olduğunda sana haber veririm." Telefonu kulağımdan çekip görüşmeyi sonlandırıyorum.

Bu işe bu kadar genç yaşta girerek, Midnight Ash'in ben henüz on sekiz yaşındayken seçilmesiyle ve hatta ondan çok önce, ailemin benden beklentileriyle mücadele ederken, ya kendi pozisyonunu koruyup sınırlarını korursun ya da ezilirsin diye çabucak öğrendim.

Greg aslında beni umursamıyor; sahip olduğundan daha fazla para kazanmasını sağlayacak yeni bir şeyim olup olmadığını görmek istiyor.

Telefonumu, geri ararsa diye Rahatsız Etmeyin moduna alıp masanın üzerine koydum, kollarımı göğsümde kavuşturdum. Wren merdivenleri çıkıp verandasına geldi ve kapıyı gereğinden fazla güç kullanarak açtı, sonra da buradan duyabileceğim kadar yüksek sesle kapıyı çarptı. Yazarlık krizimi hatırladığımda her zaman başımın üzerinde asılı duran kara bulutlara rağmen gülümsedim.

O gece, geç saatlere kadar uyanık kaldım, gece yarısına kadar bir deftere notlar aldım ve Greg'i başımdan savmak için bir şeyler bulmaya çalıştım, ama yine bir sonuç alamadım.

Altı ay önce, şarkı yazma konusunda bir tıkanma yaşadım. Piyanonun başına oturduğumda ya da bir enstrüman tuttuğumda, hiçbir şey gelmiyordu. Elime kalemi aldığımda, eskiden kağıda dökülen kelimeler artık çıkmıyordu. Yardımcı olacağını umarak gösterişli bir daktilo satın aldım, ama bunun yerine, neredeyse iki hafta boyunca beğendiğim bir tane bulmaya çalıştım ve bir hafta daha da yazmak yerine kağıt ve mürekkeple oynamakla vakit kaybettim. Tüm erteleme girişimlerim tükendiğinde, sorunun bende olduğunu fark ettim.

Kendimi uzaklaşmam, sakın bir yere gitmem ve kim olduğumu hatırlamam gerektiğine ikna ettim. Şehir çok gürültülüydü. Yaratıcılığımın engellenmesinin sebebinin bu olduğunu düşündüm ve ortam değişikliğinin sorunlarımı tamamen çözeceğini düşündüm. İnsanlar gün boyu bağırırken ilham perim bana nasıl fısıldayabilirdi ki?

Dört hafta önce, birinin New Jersey'nin kuzeybatısındaki Holly Ridge adlı küçük kasabadan bahsettiğini hatırladım ve

satılık bir yer buldum ve görmeden satın aldım.

Huzur, sessizlik ve anonimlik. İhtiyacım olan şey buydu.

Ve burada buldum, ama hala... sıkışıp kaldım.

Başlangıçta bunun sadece yerleşme meselesi olduğunu düşündüm, bu yüzden muhtemelen hiç kullanmayacağım odalarda günlerce eşyaları açıp mobilyaları monte ettim. Bir odayı boyadım, sonra boyamayı sevmediğime karar verdim, aydınlatma armatürlerini değiştirdim ve evin her santimini sanki bu benim mesleğimmiş gibi temizledim. Ama sonunda, yine bir kağıda bakmaktan başka yapacak hiçbir şeyim kalmadı.

Hiçbir şey.

Karşıda, Wren'in evinin üst katındaki bir ışık yanar ve başımı kaldırıp bakarım. Komşuma karşı ilgisiz olmama rağmen, buraya taşındığımdan beri ona merak duyuyorum. Her zaman bir şeyler yapıyor, her zaman ofisinde geç saatlere kadar çalışıyor, ki ofisi benimkinin tam karşısında. Bazen kağıda bir şeyler yazıyor gibi görünüyor, bu da bana onun ne iş yaptığını merak ettiriyor, özellikle de her sabah erken saatlerde uyanıyor.

Biraz ürkütücü olsa da, bir saat boyunca oturduğum yerden onu izlerim.

Ben yazmıyorum.

Verimli hiçbir şey yapmıyorum. Bunun yerine, masasında kambur oturmuş onu izliyorum. Yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturmasını izliyorum. Bol bol esnemesini izliyorum. Sonunda, ayağa kalkıp masasına bakmasını izliyorum, sanki henüz işini bitiremediği için sinirliymiş gibi, ama yorgunluğuna yenik düşmek zorunda kalmış gibi. Sonra ışık sönmeden uzaklaşıyor.

Orada oturup, karanlık pencereye birkaç dakika daha bakıyorum ve sonra aklıma geliyor.

Küçük bir şey: beş akor, hiçbir şey ifade etmeyebilir, ama aylardır aklıma gelen ilk melodi ipucu. Hızla not alıyorum, ama on dakika daha orada oturup daha fazlasının gelmesini beklesem de, başka bir şey gelmiyor. Sonunda, arkama yaslanıp yüzümü ovuşturuyorum, saate bakıp yatma zamanının geldiğine karar veriyorum, ama önceki geceye göre biraz daha az umutsuzlukla.

Belki yarın ilham gelir.

ÜÇ

ADAM

Ertesi sabah, koşuya çıkmak için ön kapıyı açtığımda, Wren ön verandamda duruyordu, sanki kapıyı çalacaktı gibi elini kaldırmış, yüzünde şok ifadesiyle. "Ne yapıyorsun?"

"Oh, uh, merhaba! Tam kapıyı çalacaktım," diyor dostça ama gergin bir kıkırdama ile. Bu sabah bir ceket giymiş, ceketin eteğinin altından bordo renkli bir elbisenin ucu görünüyor, bacaklarını kalın koyu renk taytlar kaplıyor ve ayaklarında alçak topuklu ayakkabılar var. Saçında her zaman taktığı fırfırlı fiyonkla tatlı ve masum görünüyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum. O anda gözlerim elindeki şeye kayıyor: saçındaki fiyonkla uyumlu, neşeli, parlak kırmızı fiyonklu yeşil bir çelenk.

"Oh, bunu sana getirecektim! Ailemin evinden, Three Kings Christmas Tree Farm'dan."

Ona bakıyorum ve hiçbir şey söylemiyorum. Dudaklarını ısıırıyor, beyaz dişleri güzel pembe dudaklarını çukurlaştırıyor. Aklım dalıyor, başparmağımla o alt dudağı çekip kurtarmayı düşünüyorum, sonra kendimi gerçeğe geri döndürüyorum. Komşumun dudaklarının ne kadar yumuşak ve pembe olduğunu fark etmediğim bir gerçekliğe.

"Neden?"

Bana göz kırpmıyor. "Anlamadım?"

"Neden bunu bana getiriyorsun?" Bir an daha tereddüt ettikten sonra başını yana eğiyor.

"Şey... dekorasyonun yok. İşini kolaylaştırmak için bir tane getireyim dedim." Sanki ben aptalmışım gibi çenesini kapıma doğru eğiyor. "Kapıda zaten çivi var, ben de sadece..." Onu asmak için uzanıyor ve ben onun baktığı yerin önüne geçiyorum. Çenesi geriliyor, yüzündeki tatlılık kayboluyor.

Ne yazık ki benim için, yüzündeki sevimlilik kaybolmadı. Aslında, dudaklarını büzmesi sevimliliğini daha da belirgin hale getirdi.

"Onu asmayacağım," diye ısrar ettim. Bir elini beline koydu ve bana dik dik baktı. Kısa boylu olduğu için yukarıdan baktı, ben 1,88 boyundayım, o ise 1,57'den uzun olamaz.

"Neden?"

"Çünkü istemiyorum. Hiçbir süsleme istemiyorum." Gözlerini devirir ve sanki ben abartıyormuşum gibi iç çeker.

"Sadece bir çelenk, Adam." Adımın onun dudaklarından çıkışı hoşuma gidiyor, ama bunu da görmezden geliyorum.

"Sana söyledim, Noel'i sevmiyorum. Süslemeleri sevmiyorum."

"İşte bu yüzden buradayım. Senin için yapacağım. Sokağın tek ışıklandırılmamış evi senin evin olamaz. Bu bir gelenek. Bu sokak altmış yıldır her yıl tamamen ışıklandırılıyor." Konuşma tarzından, ona hiç hayır denildiğini, kimse onun sevimliliğini görmezden gelip onu reddedebildiğini merak ediyorum. Sanırım ben ilk kişi olacağım.

Bana başka bir şey sorsaydı, belki kanardım. Ama ne yazık ki onun için, Noel'e olan sonsuz nefretim ve bunun getirdiği başarısızlık duygusu, onun tatlılığından daha güçlü.

"Süsleme yapmayacağım, Wren. Şimdiden buna alışsan iyi olur."

Çenesi gerilir ve beni değerlendirir, sonra bir adım geri çekilip geniş bir gülümsemeyle beni şaşırtır. "Oh, süsleyeceksin. Sözümüne güvenebilirsin."

Onun kararlılığı karşısında gülmeme engel oluyorum. "İyi şanslar."

Kafasını salladı, gözleri parıldıyordu. "Şansa ihtiyacım yok. Noel ruhuna sahipken olmaz." O gerçek olamaz. Sanki o tuhaf küstahlığı ve neşesiyle, berbat bir televizyon filmi Noel filminin yıldızı gibi. Gülmeme engel olmadım ve bir kahkaha attım.

alaycı bir şekilde gülümser, ama bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Bunun yerine, sadece omuz silkiyor. "Göreceksin."

Sonra topuklarını döndürür ve ön bahçemden geçerek kaldırıma sağa döner, sonra kendi evine doğru geri döner. O içeri girince, kendi evimin kapısını kapatırım ve koşuya çıkmak üzere olduğum halde yüzümü ovuşturarak inlerim.

Mahvoldum.

Çünkü o açıkça bana baş belası olmaya kararlı ve ben buraya huzur ve sükunet bulmaya geldim. *Hayır.* Hayır, ben tamamen mahvoldum çünkü o adımlarını biraz daha sallayarak uzaklaşırken, kalçalarının her hareketiyle kışının sallanışını izlediğimi inkar edemem.

Ertesi sabah, sabah koşusu yapmak için kapımı açtım. Wren'i ön kapımda görmedim, ama bir tıkırtı sesi adımlarımı duraklattı. Kafam karışık bir şekilde kaynağını bulmaya çalıştım, ama çok uzağa bakmam gerekmedi. Kapımda, çıkarmam gereken ama çıkarmadığım bir çiviye asılı bir çelenk var. Koyu yeşil çam dalları ve devasa kırmızı bir fiyonkla süslenmiş, abartılı bir şey değil, ama yine de bir Noel süsü.

Bu beni şaşırtıyor.

Çünkü onu oraya ben koymadım.

Soğuk kemiklerime işlemeye başlamadan önce bir an daha ona bakıyorum. Bu tanrının unuttuğu dekorasyona bakmanın bir faydası yok. Koşumu yapıp sonra bununla ilgileneceğim, sanırım.

Ama tüm bu süre boyunca, kapımdaki yeşil canavarı düşünmeden edemiyorum.

Otuz dakika sonra, köşeyi dönüp Wren'i ön verandasında kapısını kilitlerken görüyorum. Kadını görmezden gelmeye çalışıyorum ve kapımı açmak için uzanıyorum, ama o anda sesini duyuyorum.

"Güzel çelenk," diye seslendi evlerimizin arasındaki boşluktan.

Omzumun üzerinden ona ters ters bakıyorum ve iki çanta, bir kahve termos ve devasa su şişesini dengelerken, kalçasında bir karton kutu tuttuğunu görüyorum. Vücudu bana dönük, yüzünde sahte bir masumiyet ifadesi var.

"Anlamadım?" Koştuktan sonra nefesim biraz kesilmiş ve parmaklarım donmuş, ama buna rağmen ona dönüp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Güzel çelenk. Kapına çok yakışmış, sence de öyle değil mi?" Dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor ve bunu saklamaya çalışırken pek de başarılı olamıyor.

"Sen mi oraya koydun?" diye soruyorum, cevabı bilmeme rağmen. Eğer o bu oyunu oynamak istiyorsa, ben de ona karşılık verebilirim.

"Neden öyle bir şey yapayım ki?"

"Bilmem, aptal dekorasyon planına katılmadığım için kızgın olduğun için mi?" Bu soru biraz fazla isabetli olur, çenesi gerilir ve kazanmanın sıcaklığı içimi kaplar, ama düşündüğüm kadar tatlı değildir.

"Çok mutlu bir gün geçir, Adam," diyor, tartışmaya devam etmek yerine, sonra dönüp arabasına doğru yürüyor.

Kapıma geri dönüp, kapı kolunu çeviriyorum ve sıcak evime giriyorum. Ama duş almaya ve güne başlamaya çaresizce ihtiyacım olmasına rağmen, pencerenin önünde durup, yıllar önce değiştirilmesi gereken eski, boktan arabasına binip uzaklaşmasını izliyorum.

O işini bitirdiğinde, iç çekip mutfağa gidip bir içecek alıyorum. Onu yudumlarken ne yemek istediğime karar veriyorum, sonra yukarı çıkıp saatlerce boş kağıda bakmaya başlıyorum, tam o sırada telefonum yeni bir mesaj geldiğini bildiriyor. Telefonu kaldırdığımda ekranda Trent'in adı yazıyor.

Trent, Midnight Ash'in eski solisti, hâlâ onun için şarkılar yazıyorum.

Rahatsız Etmeyin modunda bırakmalıydım.

TRENT:

■

Hey dostum, benim için yeni bir şey var mı? Plak şirketi yeni bir şey kaydetmem için başımın etini yiyor ama sana sadık olduğumu biliyorsun.

İnleyip, telefonumu duvara fırlatma ya da daha kötüsü, gerçekte düşündüğüm şeyi söyleme dürtüsüyle mücadele ediyorum.

Hayır, değilsin; kendinden başka kimseye sadık değilsin. Şarkılarımın senin için iyi sonuç vereceğini biliyorsun ve senin diva tavırlarına katlanabilecek tek kişi benim.

Bir düzine cevap yazıp sildim, bunların yarısı muhtemelen beni bu sektörde kara listeye sokardı, sonunda cevap verdim.

Yaptığımda sana haber veririm.

Trent'in sadece bir şeye ihtiyacı olduğunda benimle iletişime geçmesi ve benim bitmek bilmeyen yazar tıkanıklığım yüzünden sinirleniyorum. Sonra dışarı çıkıp çelengi alıyorum ve kaldırımdan onun ön verandasına doğru yürüyorum. Orada lanet olası şeyi yere atıp eve dönüyor ve bir sonraki büyük hitimi yazmaya çalışıyorum.

İşten eve geldiğinde, kendime öyle olmadığını söylese de, ona dikkat ediyorum. Ofisimden, ön kapısına yaklaşmasını izliyorum ve elinde üç çanta ve iki bardak olmasına rağmen, eğilip bıraktığım yerden çelengi aldığını görüyorum. Karşıdaki evime bakıyor ve hava karardığı ve açığı pek iyi olmadığı için emin olamıyorum, ama kararlılıkla çenesini sıkıldığını hayal ediyorum.

Onun onu geri getireceğini bekliyorum, ama getirmiyor. Bu yüzden ertesi sabah kapımı açtığımda onu yine kapımda neşeyle asılı gördüğümde şaşırıyorum. Yine bırakıyorum ve bu sefer koşudan döndüğümde onu görmüyorum. Bunun yerine, işe gitene kadar evini içeriden izliyorum. Sonra dışarı çıkıp kapımdaki çelengi koparıp bir kez daha onun verandasına atıyorum.

Üçüncü gün dışarı çıktığımda çelenk yoktu. Boş kapımı görmekten mutlu olsam da, bu oyunun bittiği için hafif bir hayal kırıklığı hissetmeden edemedim.

Hayal kırıklığı kısa sürer.

Koşudan döndüğümde, çelenk tekrar kapımın üzerindeydi. Karşıdan, sert bakışlı Wren kollarını göğsünde kavuşturmuş, bana dik dik bakıyordu. Soğuktan yanakları pembeleşmişti, sanki benim tepkimi görmek için beni beklediğini düşündüm. Ona başımı sallayıp çelengi çıkarmak için uzanıyorum, ama duruyorum. Bu sefer çelenk sadece ön kapımın çivisine asılmamış, bant ve tel ile bağlanmış. Kolayca çıkaramam. Üzerindeki elektrik bandının miktarına bakılırsa, onu çıkarmak için on dakika ve bir bıçak gerekecek.

Ne yazık ki, bu çelengi üçüncü kez indirmeyeceğimi onaylamama neden olan düşünce bu değil.

Wren, benim pes ederek elimi indirdiğimi gördüğünde, sanki bunun çelengi bırakacağım anlamına geldiğini biliyormuş gibi, yüzünde mutlu bir ifade beliriyor.

Acaba her zaman böyle mi istediğini elde ediyor: güzel bir gülümseme ve biraz kararlılık. Bu şekilde tüm kasabayı ezip geçebilir ve istediği her şeyi elde edebilir.

Bana da işe yarayacağını biliyorum.

Ama şimdilik, ona çelengi vereceğim. Sonuçta, bir Noel süsünün ne zararı olabilir ki?

DÖRT

ADAM

Ertesi sabah, koşuya çıkmak için dışarı çıktığımda, bunun ne kadar acı verebileceğini anladım. Yürüyüş yolumun her iki yanında, donmuş zemine birkaç santim batmış, 60 santim uzunluğunda tek bir şeker kamışı vardı.

"Wren," diye uyarıyorum onu evinden çıkarken gördüğümde. Bana masum masum bakıyor ve ben sinirlenmek istiyorum —gerçekten, sinirlenmek istiyorum—ama bunun yerine, kendimi gülmemeye çalışıyorum.

Onu cesaretlendirme, Porter. Belli ki buna ihtiyacı yok, diyorum kendime.

"Evet?"

"Neden bahçemde şeker kamışları var?"

Plastik çubukların olduğu yere bakar ve onları hemen bulur. "Huh. Hiçbir fikrim yok. Sadece Noel ruhuna giriyorsun sanmıştım. Onları oraya sen koymadın mı?"

"İkimiz de koymadığımızı biliyoruz."

O, bu çok da önemli değilmiş gibi omuz silkiyor, sonra yürüyüş yoluna doğru ilerliyor. "Mahalleden biri tatil neşesi yaymaya çalışıyor olmalı. İyi günler, Adam!" Bana kendini beğenmiş bir gülümseme atıyor, sonra arabasına binip uzaklaşıyor. Ben de öfkeyle nefes alıp, şeker kamışlarını alıp onun çimlerine atıyorum, sonra da oradan ayrılıyorum.

Ertesi sabah, şeker kamışlarının sayısı iki katına çıkmış. Ancak, sabah saat yedide dışarı çıktığımda arabası çoktan gitmişti, bu yüzden onları ne zaman çimlerime koyduğunu bilmiyorum. Koşudan döndüğümde

koşudan döndüğümde, onları çimlerden tekrar çıkarıyorum, ama ertesi sabah yine ortaya çıkıyorlar.

Cumartesi günü, bahçemde küçük bir süs eşyası hazinesi birikmişti ve en azından şeker kamışlarının muhtemelen kalacağı gerçeğini kabullenmiştim. Sayıları altıya çıktı ve dün onları çıkarmaya çalıştığımda, onları çıkarmayı çok daha zor hale getirecek bir şey yaptığını fark ettim. Dışarıda beni izlemiyordu ama ona bakmak için döndüğümde, perdeler kapanmadan önce bir anlığına pencerede onu gördüm, sanki saklanıyormuş gibi.

Ondan sonra şeker kamışları kaldı. Ertesi gün, bir kardan adam da onlara katıldı.

Uzun zamandır Noel'e biraz olsun benzeyen bir şeyle bu kadar eğlendiğimi fark ettim, ama bu konumuzun dışında.

Boş bir kağıda uzun bir gün daha baktıktan sonra, dışarı çıkmamın bana iyi geleceğine karar verdim. Saat altı civarında, kasabadaki tek bar gibi görünen The Mill'e doğru yola çıkıyorum, ama içeri girer girmez tüm gözlerin üzerimde olduğunu fark edince hemen pişman oluyorum. Mekan loş ama temiz, koyu renkli ahşap zemin ve kirişler var, odanın kenarlarında çeşitli boyut ve yükseklikte bir düzine masa dizili. Bir tarafta, duvarları şişelerle kaplı bir bar, yarım düzine tabure ve köşede bir müzik kutusu var.

Masalar dolu, bu da ne yazık ki bugün Cumartesi olduğunu hatırlamama neden oluyor. Tabii ki, kasabadaki tek bar Cumartesi gecesi dolu. Bir masada oturan birkaç kadının bana baktığını fark ediyorum, sonra hızla başka yere dönüp fısıldaşıyorlar, ama ben başımı eğik tutarak odanın sol tarafındaki bara doğru ilerliyorum. Bir tabure bulup üzerine oturuyorum ve sırtımı kalabalığa dönünce derin bir nefes alıyorum. Elbette, insanlar muhtemelen hala bakıyorlardı, ama sırtım onlara dönüktü, bu yüzden bunu görmezden gelebilirdim. Etrafta bar menüsü arıyorum, ama barmen hazırladığı içkiyi müşteriye verip bana doğru gelene kadar bir tane bulamıyorum.

"Hey, nasıl gidiyor?" diye sorar barmen.

Kibar bir selamlama olarak düşündüğüm bir hareketle başımı eğip siparişimi veriyorum. "Biradan ne tavsiye ederseniz, lütfen."

Barmen bir an şaşkın bir ifadeyle bana bakar, sonra bir bardak alır ve musluklardan birinden birayı doldurmaya başlar. Bardak dolduğunda, buzlu bardağı bana doğru kaydırır. Ödeme yapmak için cüzdanımı çıkarırım, ama o başını sallar.

"Gerek yok, hesabını açarız. Ee, nasıl gidiyor? Günün nasıl geçti?" Bunu ikinci kez soruyor ve o anda bunun alışkanlık haline gelmiş bir selamlama olmadığını anlıyorum. Gerçekten bilmek istiyor.

Geçen gün Greg ile yaptığım telefon görüşmesini hatırlıyorum, ona nezaket kurallarını hiçe saydığı için alaycı bir şekilde takılmıştım. Oysa bu tamamen yabancı kişi benim cevabımla gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor. Bu durum içimde garip bir his uyandırıyor, ama bunu bir kenara bırakıp zorunluluktan cevap veriyorum.

"Ben, şey... fena değil. Sen?"

"Oh, burada hayallerimi yaşıyorum, şikayet edemem." Bir kez daha, alaycı olduğunu düşünüyorum, ama sonra onu gerçekten dinleyip, alaycı olmadığını anlıyorum. Bunu tüm kalbiyle söylüyor. Bu barda çalışmaktan çok mutlu olduğu için şikayet edecek hiçbir şeyi yok. "Bu arada, ben Colt. Burası benim."

"Adam," diyorum, uzanıp elini sıkıyorum. Bir an için paniğe kapılıyorum, çünkü tereddüt ediyor ve kim olduğumu anlamış olabileceğini düşünüyorum, ama sonra bakışları netleşiyor ve bana geniş, samimi bir gülümseme atıyor.

"Buraya yeni mi geldin?"

"O kadar belli mi?"

"Küçük kasaba. Burada yaşayan herkesi tanıdığınızda, yeni yüzlere dikkat etmeyi öğrenirsiniz." Hala bu kavramı tam olarak kavrayamadım; küçük bir kasabanın ortadan kaybolmak için en iyi yer olduğuna karar verdiğimde, yerel bir bara gitmeyi planladığımdan değil, bu konuyu pek düşünmemiştim.

Neyse ki, ben cevap veremedim Colt barın diğer tarafına çağrılır, ama bir dakika sonra kapının üzerindeki zil çalar. Bununla birlikte, masalardan birinden gelen bir çığlık dikkatimi çeker. İçeri girdiğimde bana bakmakta olan kadın ayağa kalkar ve kapıya koşar, kollarını uzatarak başka bir kadını kucaklar.

Yeni gelen kadını komşum olarak hemen tanıdım.

Wren.

Küçük fiyonklar takan Wren, ben eve taşındığımda evdeydim ve bir yabancıyla konuşmak istemediğim halde, ön kapımın önüne kekler bırakmıştı. Wren, gittiği her yere neşe yaymaya kararlı görünüyordu. Wren, tatil için dekorasyon yapmayacağını söylediğimde tüm hayallerini yıkmışım gibi görünüyordu ve beni dekorasyon yapmaya *zorlamayı* kendine görev edinmişti.

Wren, yürürken kışına bakmaktan kendimi alamadım. Wren, *şimdi de* kışına bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Küçük Wren King ile bir şey mi var?" diye soran Colt, beni dalgınlığımdan uyandırır ve o anda fark ederim ki, ona bakıyormuşum. Utanç yüzümü kaplar, ama öyle değilmiş gibi davranırım.

"Kim?" diye soruyorum, çok hızlı ve doğal olmayan bir şekilde. "Gözlerin yapıştığı kız."

"Gözlerim kimsenin kışına dikili değil," diye yalan söylüyorum ve başımı sertçe sallıyorum.

"Tabii ki bakmıyorsun dostum."

Sessizlik ortamı kaplar ve ben, ben cevap verene kadar onun bu sessizliği bozmayacağını anlarım. Genelde bu durum benim için sorun değildir. Normalde sessizliği tercih ederim.

Ama burada, herkes birbirine yakın ve sohbet ederken, ben tek başıma barda oturan bir ezik gibiyim, bu durum hoşuma gitmiyor.

Bu yüzden açıklıyorum.

"O benim komşum."

"Oh, lanet olsun, Demauro'nun evinin satılık olduğunu unutmuşum. Sen mi satın aldın?"

"Öyle görünüyor."

"Nasıl yerleşiyorsun? Eminim Wren tam bir karşılama komitesi kurmuştur."

Nedense tam olarak açıklayamadığım bir nedenden dolayı, daha fazla ayrıntıya girmeye karar veriyorum. "Şu anda bir savaşın içindeyiz."

"Savaş mı?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak bana ilgiyle baktı.

"O benden ben benim benim evimi evimi ama ben sevmiyorum Noel'i sevmiyorum."

Bir an durakladıktan sonra, başını geriye atarak kahkahayı bastı. "O zaman yanlış yeri seçmişsin dostum," dedi, kahkahası dinince.

"Evet, bunu öğreniyorum." Bir kez daha, aramızda rahatsız edici bir sessizlik hakim ve genellikle sessizliğe alışkın olmama rağmen, bu sessizliği doldurma ihtiyacı hissediyorum. "Sürekli evime süsler getiriyor. Ben sürekli kaldırdığım için kapıma çelenk asmak için endüstriyel bant kullandı ve sanırım yoluma şeker kamışları yapıştırdı. Bu sabah bahçemde birkaç lolipop vardı." Bunlar yere çakılmamışlardı, bu yüzden kolayca kayarak onun ön kapısına kadar gitti.

O, bu davranışı endişe verici veya şaşırtıcı bulmuyormuş gibi stoik bir şekilde başını sallar. "Wren birçok şey olabilir, ama bunlardan biri de bir kraldır. Onun kardeşleriyle birlikte büyüdüm ve çocukken babası için bazı işler yaptım. Onlar, tanıdığım en inatçı insanlardır."

"Yani bu bir aile özelliği." Kafamı sallayıp, yenilgiyi kabul ettiğimi gösteren küçük bir iç çekişle "Bana verebileceğin bir ipucu var mı?" diyorum.

"Şimdi pes et," diyor. "Wren King kadar neşe yaymaya kararlı başka kimse yok. Tıpkı büyükannesi gibi, dekorasyon komitesinin başkanı. Ailesi bir Noel ağacı çiftliği işletiyor ve işi başından aşkın olmasına rağmen bu yıl Noel Festivali'ni düzenlemeyi gönüllü olarak üstlendi. Yine de, kasabada herhangi birinin bir şeye ihtiyacı olduğunda yardım eder, bu yüzden ücretli olsun ya da olmasın, çevresinde her şeyi yapar. Bir şeyler yapmak, ev bakmak, gönüllü çalışma... Ne isterseniz, o yapar."

Bu bana onun ofisinin ışığını hatırlatıyor, nasıl geç saatlere kadar ayakta kaldığını, gece geç saatlere kadar her zaman farklı bir şeyler yapıyormuş gibi görüldüğünü. Bir tür ek iş olabileceğini düşündüm, ama onu pek tanımamama rağmen, diğer insanlara yardım etmek için gönüllü olmak bir şekilde ona daha uygun görünüyor. Ancak, diğer onca sorumu sormadan önce, tanıdık bir kiraz ve vanilya kokusu burnuma geliyor ve küçük esmer bir kız yanımdaki tabureye oturuyor, boş bir sürahiyi bar tezgahının üzerinde kaydırıyor.

"Selam, Colton, Adam," diyor Wren, başını barmenlere doğru eğerek. Ona dönme içgüdüsüne karşı koyarak, başımı dik tutmaya çalışıyorum.

Belki de bu benim yeni taktiğim olmalı: belki de kadını görmezden gelirim, vazgeçip beni rahat bırakır.

Onu çok iyi tanımıyor olsam da, bunun kesinlikle böyle olmayacağını bir şekilde biliyorum.

"Selam Wren, masaya bir şeyler getirmemi ister misin?"

O başını sallar ve bakışları profilime sabitlenmiş olsa da, ben ona bakmak için dönmem. Beni görmezden gelmemden hoşlanarak hafifçe güler ve sonra Colt'a döner. "Evet. Sakıncası yoksa bu sefer bira alayım."

Colt başını hafifçe eğiyor ve ben bunu fark ediyorum.

"Bira mı?" Kendimi tutamıyorum, ona bir göz atmak için hafifçe yerimden kıpırdanıyorum. O hala Colt'a odaklanmış durumda ve omuzlarını silkiyor, ona küçük, alaycı bir gülümseme atıyor.

"Masadakiler öyle oy verdi."

Colt, onunla tartışmanın faydasız olduğunu biliyormuş gibi, bir sürahiye uzanıp musluğa doğru dönerken ona bir bakış attı.

"Sen bira içmezsin, Wren."

"Sorun değil, zaten burada fazla kalmayacağım." Dudaklarını ısırıyor ve masaya dönüyor. "Bunu da benim hesabıma yazabilir misin?"

Susmalıyım.

Onun var olmadığını varsaymalıyım.

Ama ben içmiyorum. "Yani içmeyeceksin, ama parasını ödeyecek misin?" diye soruyorum, kaşımı kaldırarak. Dikkatini tekrar bana çeviriyor, gözlerinde şakacı bir ışıltı var, yüzünde kalan yorgunluğu gizliyor, sonra sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor.

"Sıra bende."

"Ama içmeyeceksin."

"Masa oyladı ve Maxine son turu ödedi. İçmeyeceğim diye bencil davranıp ödeme yapmayacağım."

Başımı eğiyorum. "Buraya geleli çok uzun zaman olmadı, son turda yer aldığını bile hayal edemiyorum."

Yanaklarında bir kızarıklık belirir ve bu çok tatlıdır. Onu hazırlıksız yakalamış olmam hoşuma gider, iradelerimizin savaşında küçük bir zaferdir, ama bu

bir an sürer, sonra kaşlarını kaldırır ve dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrılır, açıkça savunmaya geçer.

"Beni izlediğini bilmek hoş, sanırım."

Şaşkın bir şekilde oturuyorum, tuzağa düştüğümü fark ediyorum. Nasıl karşılık vereceğimi düşünürken çenem geriliyor, ama yeni... arkadaşım? araya giriyor.

"Yeni komşunu evini dekore etmeye ikna etme görevinde olduğunu duydum?"

Başımı ona doğru çeviriyorum ve o da bana boktan bir sırıtışla karşılık veriyor.

Hayır, kesinlikle benim arkadaşım değil.

"Ve sen insanlara benim hakkımda mı konuşuyorsun?" Wren, Colt kadar geniş bir gülümsemeyle soruyor. "İnsan senin bana takıntılı olduğunu düşünebilir, Adam."

"Hayır," diyorum, hissettiğim kadar telaşlı görünmemeye çalışarak. "Sadece bahçeme çöpünü bırakıp duran sinir bozucu komşumdan şikayet ediyordum." Bu bir tuzak, onu kızdırmak için kendi çabam, ama ne yazık ki o buna kolayca kanmıyor. Bunun yerine, omuzlarını geri çekiyor, yüzünde zafer ifadesi belirliyor ve Colton'a açıklıyor.

"Bildiğin gibi, dekorasyon komitesinin başkanı olarak, Holly Ridge'deki her evin tatil için aydınlatılmasına dair otuz yıllık geleneği sürdürmek benim görevim. Yeni komşumuz dekorasyon yapmayacağı konusunda ısrarcı, ama ben onun bu geleneğimizi bozmaması için çalışıyorum." Sanki bir konuşma gibi, sanki bana ışıklar takmamı söylemek yerine bir göreve adaymış gibi.

"Noel'i sevmiyorum. Süslemeleri sevmiyorum."

Colton, bizim karşılıklı konuşmamızı izleyerek eğlenerek güldü.

"O zaman belki de buraya taşınmamalıydın. Bu kasaba Cadılar Bayramı'ndan Yeni Yıl'a kadar ışıklarla donatılır, yani biraz sıkıntı çekeceksin," diyor Wren, çenesini sıkarak.

"Başkalarının süslemesi benim için sorun değil. Sadece evimin uzaydan görülebilecek kadar ışıklandırılmasını istemiyorum."

Colton sürahiyi onun önüne kaydırır ve o da bana dönerek dudaklarından tatlı bir gülümseme süzülür.

"Birkaç ışık dizisi, evini iki sokak öteden görünür hale getirmez, uzaydan ise hiç.

"Aynı şekilde, bir evin karanlık kalması da senin evinin parlaklığını azaltmaz."

"Ama bu bir *gelenek*," diyor Wren, ellerini havaya kaldırarak ve neredeyse sızlanarak. Gülmek istememi engelleyerek, bunun yerine omuz silkiyorum.

"Senin geleneğin olabilir. Benim değil."

"Bu kasabanın geleneği. Sen de bu kasabadasın, yani artık bu senin de geleneğin, diye düşünüyorum," diye ekliyor Colton. Ona baktığımda, yüzünde eğlenceli bir ifade var ve benim sinirlenmemden açıkça keyif alıyor.

Bu kasabanın tamamı çılgın.

"Bu işler öyle yürümez," diyorum.

Wren'in geldiği masadan biri onun adını çağırıyor ve o ayağa kalkıp onlara *bir saniyelik* bir hareket yaptıktan sonra bana dönüyor.

"Peki, bu yıl tatil ruhunu yaşamayı sağlamak benim görevim."

"Bana evimi süslememi zorlayamazsın, Wren."

Bana bakıyor, bir an için beni süzdükten sonra yüzünde bir gülümseme belirliyor. "Yapamam mı?"

Bu bir soru değil, daha çok bir meydan okuma, içimde derinlerde bir yerde yerleşen bir şey. Kötü anlamda değil. İşte o zaman Wren King ile başımın belada olduğunu tam olarak anlıyorum. O, amacına ulaşmak için her türlü yolu deneyecek.

Bu zaten belli olmasaydı, şaşırmış olabilirdim. Ama şaşırmadım.

Beni şaşırtan şey, ona izin verebileceğim.

"Hayır, yapamazsın."

"Hmm. Eh, göreceğiz, değil mi?" Sonra elinde sürahi ile uzaklaşır ve ben de onun kışına bakmamaya çalışırım, her adımında tatlı elbisesinin kenarlarının uyluklarının arkasında sallanışını izlememeye çalışırım.

Colt yüksek sesle gülmeye başlayınca savaşı tamamen kaybettiğimi anladım ve dikkatim tekrar ona döndü. Bana geniş bir gülümsemeyle başını sallıyordu.

"İyi şanslar dostum."

Ona orta parmağımı
gösteririm ama tartışmam.
Nasıl tartışabilirim ki?

Onun yerine, arkadaşlarına içki doldururken onu izliyorum, sonra boş bir bardağın önüne oturup, ne diyorlarsa gülümseyip başını sallıyor.

"Bunu sık sık yapıyor mu?" diye düşünmeden soruyorum. "Ne?"

"Daha büyük bir iyilik için kendi isteklerini görmezden gelmek mi?"

"Evet. O, benim küçük kız kardeşimle çok iyi arkadaş ve ikisi birbirinden daha farklı olamazdı. Hallie mi? O kız, istediğini elde etmek için herkesi ve her şeyi ezip geçer. Ama Wren, istediğini asla elde edemese bile, çevresindeki herkesin mutlu olmasını ister. Üç kız kardeşin en küçüğü ama sanki sorumlu, fedakar en büyük kız kardeşmiş gibi davranır."

Arkamı dönüp, yarısı boş bardağıma bakarak onun sözlerini sindiriyorum. Bir yanım bunu sevmiyor — Wren'in asla istediğini elde edememesini.

Böyle tatlı, güzel bir kadın her zaman istediğini elde etmelidir. Sadece gülümser ve saçlarını savurursa istediği her şeyi elde edebileceğini bilmeli. Sonuçta bana karşı kullandığı taktik bu.

Kendimi kontrol edemediğimden, omzumun üzerinden bakıyorum ve onunla birlikte olan kadınlardan birinin ona bir bardak bira uzattığını görüyorum. Wren ellerini kaldırıp başını sallıyor, ama arkadaşı ısrar ediyor, o da küçük bir baş hareketiyle kabul ediyor. Bardağı önüne koyuyor, ama bir yudum bile almıyor.

"Ne içiyor?" diye soruyorum, lanet olası bir sapık gibi masayı izlemeye devam ederek.

"Ne?"

Ona dönerim. "Normalde ne içer? Bira içmeyeceğini söyledin, değil mi?" Beni uzun bir süre inceler, sonra bana bakar, pek hoşuma gitmeyen bir şekilde değerlendirir.

"Tatlı bir şey." *Tabii* ki, şekerleme ve peri ışıklarıyla dolu bu kadın tatlı içecekleri sever. "Saat geç oldu ve yarın sabah erkenden gönüllü çalışmaya gidecek

yarın sabah erkenden gönüllü olarak çalışacağı için, muhtemelen bu gece gerçek bir içki bile içmeyecektir. Şu anda olduğu gibi arkadaşlarını eğlendirmiyor olsaydı, muhtemelen bir Shirley Temple sipariş ederdi. Ama kimsenin bira içtiği için kendini kötü hissetmesini istemeyeceği için, ayrılmadan önce bir saat boyunca onu yudumlayacaktır."

Lanet olası bir Shirley Temple.

Onu, kendime henüz izin vermediğim bir şekilde içime alıyorum. Beyaz balıkçı yaka kazak giymiş, üstüne bordo bir elbise giymiş, bacaklarını yarı saydam, koyu renk tayt kaplıyor ve ayaklarında, oturduğu taburenin korkuluğuna asılı küçük botlar var. Her zamanki gibi, kıyafetini saçındaki bordo fiyonkla tamamlamış, sırtının ortasına kadar uzanan çikolata kahverengi buklelerini geriye bağlamış.

O, bir barın köşesinde utanmadan Shirley Temple sipariş edecek bir kadına benziyor.

Ayrıca, sorulursa kirazın sapını bağlayabilecek ve bunun ne anlama geldiğini bile bilmeyecek türden bir kadına benziyor.

Tamamen boku yedim.

Bu kader, sonraki sözlerimle daha da belirgin hale geliyor. "Hesabıma yaz."

Bir süre daha durakladıktan sonra yüksek sesle gülerek başını salladı. Ama başka soru sormadı, uzun bir bardağa grenadin ve buz koyarken, üzerine bir avuç kiraz ve biraz zencefilli gazoz eklerken de sormadı. Bardan ayrılıp içkiyi kadına götürürken bile sormadı. O kadının omzuna dokunup ona dönene kadar onu izledim, bu etkileşimi görmek istemiyordum.

Ona, bunun benden olmadığını söylemesini söylemeliydim. Neden böyle bir şey yaptığımı bile bilmiyorum, özellikle de o iki ile ikiyi birleştirip, benim gerçekte olduğumdan daha iyi biri olduğumu düşünerek daha da sinir bozucu olacağını düşünürsek.

"Sana bakıyor dostum," diyor Colt, bara geri döndüğünde, ön kolları cilalı bar tezgahına yaslanmış, dudaklarında sırtıkan bir gülümsemeye.

"Aferin ona," diyorum, arkama bakma isteğine direnerek. Mutlu mu? Benim araya girmemden rahatsız mı? Kafası karışık mı?

Önemli değil, diyorum kendime.

Bilinçaltım bile buna inanmıyor.

Colt ile sohbet ederek, planladığımdan çok daha uzun süre kalıyorum ve biram bittikten sonra soda içmeye başlıyorum. Kendime rağmen, barda oturmaktan, rahat atmosferden keyif alıyorum. Baskı yok, Colt müşteriler arasında bana gelip sohbet ediyor, sanki ben bu kasabanın bir parçasıymışım gibi çeşitli insanlarla tanıştırıyor, kendimi bir yabancı gibi hissetmiyorum.

BEŞ

ADAM

Wren benden yaklaşık yirmi dakika önce ayrılır, tabii ben onu izlemiyordum. Sonunda yazmaya çalışmam gerektiğine karar veririm, hesabı öder ve Colt'a veda ederim. Karanlıkta araba sürerken, Wren'in yalan söylemediğini fark ederim. Kasabadaki her ev süslenmiştir, neredeyse hepsi parlak ışıklarla aydınlanmıştır. İstemeyerek de olsa, bunun dostça, sıcak ve şenlikli görüldüğünü kabul etmek zorundayım.

Bluebird Lane'e döndüğümde, daha da parlak. Benim evim, aydınlatılmamış tek ev olarak garip bir şekilde iç karartıcı görünüyor.

Tabii ki umurumda değil.

Garaj yoluna girerken, Wren'in ön tarafta diz çökmüş, posta kutusunun direğine bir dizi ışık sarmaladığını fark ettim. Her zamanki neşeli tavrıyla bana el salladı, ben de ona hafifçe el sallayarak karşılık verdim. Onun kaosa katılmak istemiyor olabilirim, ama bu tamamen pislik gibi davranmam gerektiği anlamına gelmez. Arabamdan inerken ön bahçemde yerinde olmayan bir şey fark edince böyle düşünüyorum.

Üfleme kalıplı bir kardan adam bana gülümsüyor. Ben ayrıldığımda orada olmayan bir kardan adam. Kesinlikle benim almadığım bir kardan adam. Ayrıca iki tane daha şeker kamışı var, bu da yürüyüş yolumun neredeyse yarısını bir tür şeker kamışı şeridine çeviriyor.

Ona baktığımda, dudaklarında küçük bir sırıtış var ve ben buna karşılık vermemek için kendimi zor tutuyorum. Muhtemelen bardan dönüp bunları asmış ve sonra gece saat onda benim tepkimi görmek için posta kutusunu süslemesi gerektiğine karar vermiştir.

En azından onun azmini takdir etmek gerekir. Pek çok kadın bana öyle bakmaz, sanki onları defalarca reddetmemişim gibi bana meydan okur. Bir süre sonra, bu savaşı çoktan kaybettiğimi fark ederek iç geçiriyorum.

"Sen misin?" diye çimlerin üzerinden sesleniyorum.

"Sadece biraz Noel ruhu!" diyor, sırtı genişleyerek bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Çelenk yetmedi mi?"

Kafasını sallar. "O temelde bir hayır işiydi. Yerel çocukların evini görüp senin huysuz bir ihtiyar olmadığını bilmelerini istemiyor musun?" Cevap olarak ona ifadesiz bir şekilde bakarım ve o da sevimli olmaması gereken küçük, sinirli bir ses çıkarır. "Evin hayaletli gibi görünüyor," diye sızlanır.

Tartışabilirim, ama Wren'le tartışmanın bir işe yaramadığını öğrendim, bu yüzden yenilgiyi kabul ederek iç çekiyorum.

"Onları bırakırsam, beni rahat bırakır mısın?"

"Bilmiyorum. Evinize ışıklar ekleyecek misiniz?"

O zaman ben de gülümsemesine karşılık veriyorum, kendimi tutamıyorum ve nedense bu karşılıklı sohbetimizden keyif alıyorum. "Muhtemelen hayır."

"O zaman muhtemelen hayır."

Kıkırdarak başımı salladım ve yürüyüş yoluma doğru ilerledim. "Bu savaşı kazanamayacaksın, Birdie." Bu takma adın nereden geldiğini bilmiyorum, sadece onun her zaman narin bir kuş gibi görüldüğünü biliyorum. Ama sözlerim üzerine yüzü aydınlandığında, pişmanlık duymuyorum.

"Sorun değil. İyi bir mücadele vermekten mutluyum," diyor, ben evime girerken, hafifçe gülerek başımı sallıyorum.

Mutfak masasında bir saat boyunca defterimle yazmaya çalışıyorum. Masada bir düzine sayfa yuvarlanmış durumda, ama geç olduğunu ve yatmam gerektiğini düşünerek onları sabah temizlemek için bırakıyorum. Odama giderken ofisimin kapısından geçerken, bir ışık gözüme çarpıyor ve durup odaya doğru dönmeme neden oluyor. İçeri girdiğimde, Wren'in evindeki ofisimin karşısındaki odadaki ışığın yine yandığını fark ettim. Bu gece yeni bir proje üzerinde çalışıyor, önünde bir dikiş makinesi var ve kırmızı kumaşı makineye geçiriyor. Uzun saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış.

kafasının üst kısmı ve barda taktığı makyajı yüzünden silmiş, gözlerinin yorgun bakışları ortaya çıkmış. Saati kontrol ettiğimde, gece yarısını geçtiğini fark edince iç çekiyorum.

Ben kendim yorgun olsam da, masamda oturup onun ne kadar geç saatlere kadar uyumadığını merakla izliyorum. Ben müzik dinleyip kelimeleri not alırken, o çalışmaya devam ediyor, bir şeyler yapmaya çalışıyor. Aklım o kadar Noel süslemeleriyle meşgul ki, farkına varmadan tatil temalı kelimeler, cümleler ve birkaç not yazıyorum. Kağıdı bir kenara itip geceyi bitirmeye hazırlanırken, sonunda ayağa kalkıyor, ışığını kapatıp gidiyor. Saate bakıyorum. 1:02.

Ne kadar geç saatlere kadar uyanık kalsam da, genellikle saat yedide koşuya çıkarım ve normalde fazla uykuya ihtiyaç duymayan bir insan olsam da, yarın yorgun olacağımı iliklerime kadar hissediyorum. Eğer her gece bunu yapıp, sabahın köründe uyanıp güne başlıyorsa, nasıl her gün bitkin düşmediğini anlamıyorum.

Bu senin sorunun değil, Porter, diye kendime hatırlatıyorum. O bir baş belası. Senin sorunun değil.

Ertesi sabah uyandığımda, şeker kamışı yürüyüş yolumun geri kalanının tamamlandığını gördüm ve sinirlenmek için bile sinirlenemedim. Yine de karşıya baktığımda gülümseyen ve el sallayan Wren'i gördüm.

"Günaydın, Adam."

"Artık süsleme yok," diyorum, ama ses tonumda korumaya çalıştığım sertlik binadan çıkmış gibi görünüyor.

"Yoksa ne olur?" diye soruyor, sözlerinde şakacı bir ton var. Bu alaycı sözler karşısında nefesim kesiliyor.

Aklımdan bir milyon cevap geçiyor, her biri bir öncekinden daha uygunsuz, ve hepsini geri çeviriyorum, ama biri filtremden geçiyor. "Yoksa misilleme yapmak zorunda kalabilirim." Tehdit, amaçladığının tam tersini yapıyor, yüzü aydınlanıyor, gözleri yaramazlıkla parıltıyor.

"Bu riski almaya hazırım." Sonra garaj yolunda zıplayarak uzaklaşıyor, tatlı eteği arkasında sallanıyor.

Oyunlar başlasın, sanırım.

ALT

Wren

Ertesi sabah, Adam'ın ön bahçesine 60 cm boyunda bir zencefilli kurabiye adam yerleştirip geri çekilip eserimi hayranlıkla seyrettim. Hâlâ ışıkları yoktu ama yavaş yavaş ilerliyorduk. Noel'e bir aydan az bir süre kalmıştı, onu ikna edip evini aydınlatmaya ikna edebileceğimi düşünüyordum.

Tam o sırada, Adam ön verandasına çıkıyor, yasaklanması gereken gri bir eşofman giymiş (Hallie'nin ön tarafındaki belirgin şişkinlik hakkında bir şeyler söyleyeceğinden eminim) ve ona uyan gri bir kapüşonlu sweatshirt giymiş. Bir an için, Nat'in okuduğu o ucuz magazin dergilerinden birinde çıkan birine benziyor, ama onun doppelganger'ının kim olabileceğini düşünmeden önce, düşüncelerimi temizlemek için hızla başımı sallıyorum.

Gözleri, yeni bir ekleme olup olmadığını aramak için zaten eğitilmiş olan bahçesini tarar ve onu gördüğünde, sanki orada olduğumu zaten biliyormuş gibi başını benim bulunduğum yere çevirir.

"Daha fazla süsleme mi?" diye sorar, kaşlarını kaldırarak.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyorum, yüzümü tarafsız ve masum tutmaya çalışarak.

"Ateşle oynuyorsun, Birdie."

Bu takma ad beni dün gece söylediği gibi bir sıcaklık dalgasıyla kaplıyor, ama ben bunu bir kenara itip ellerimi belime koyarak başımı meydan okurcasına eğiyorum.

"Bu beni korkutacak mı?" Cevap *evetmiş* gibi omuzlarını silkiyor. "İki ağabeyim var. Misilleme tehditleri

evimizde pazar sabahları geleneksel bir şeydi." Sonra bana küçük bir gülümseme attı, açıkça saklamaya çalıştığı ama başaramadığı bir gülümseme. Bu gülümseme, bana giderek daha tanıdık gelen bir sıcaklık hissi verdi, sanki aç karnına içilen bir bardak sıcak, alkollü elma şarabı gibi. Hatta aynı baş dönmesi hissini bile verdi.

"Eğer kararını verdiysen, hiçbir şeyin seni korkutabileceğini sanmıyorum."

"İstediğim bir şey olduğunda çok ısrarcı olabilirim," diyorum. "Ve sezon sonuna kadar evini dekore ettireceğim, Adam Porter."

"Öyle mi?" diye soruyor, kalın kaşlarını bana doğru kaldırarak.

"En azından savaşmadan pes etmeyeceğim."

"O zaman bu bir savaş, değil mi?"

Biraz pislik gibi davranıyor, ama bu halini çok sevdiğimi fark ediyorum. Eğlenceli, neşeli hali. Sıkıcı, dekore edilmemiş evinde tek başına oturan huysuz halinden çok daha iyi.

"Sanırım öyle," diyorum. Ne yazık ki, bu sohbeti devam ettirmek istesem de, işe gitmem gerekiyor, bu yüzden arabama doğru yürüyüp ona el sallıyorum. "Görüşürüz, Adam."

İşten sonra evimin garajına park ettiğimde, Adam'ın hala benim süslemelerimi kaldırmadığını sevinçle fark ediyorum. Komşumla aramızdaki bu oyunu çok seviyorum ve günümün büyük bir kısmını oyunu bir sonraki seviyeye taşımak için planlar yaparak geçiriyorum. Arabamdan inip bagajdan eşyalarımı alıyorum ve ön kapıya doğru yürüyüş yolunda ağır adımlarla ilerliyorum. Evime yaklaşırken bir şeylerin ters gittiğini fark ediyorum. Ancak elimdeki çok sayıda çanta ve kutu düşecek gibi olduğu için durup ne olduğunu anlamaya çalışmıyorum.

Ancak on dakika sonra postamı almak için dışarı çıktığımda, ne olduğunu anlıyorum: fındık kıracağım kaybolmuş. Sağa sola bakıyorum,

yerinden kaldırıp unuttuğumu kontrol ettim, sonra verandamda düşüp düşmediğine bakmak için etrafa baktım, ama hiçbir şey yoktu.

Bu yılki Land of Sweets sergimin en önemli parçası, internette bulduğum muhteşem bir parçaydı. Onu aldığımda biraz yıpranmış ve çizikti, ama zımpara kağıdı ve benim hayalimdeki renge daha uygun pastel renkli boya ile beklenenden daha da güzel oldu. Neredeyse 1,5 metre boyunda ve çoğunlukla tahtadan yapıldığı için oldukça ağır olan bu parça, bu sabah işe giderken verandamda nöbet tutuyordu.

Ve şimdi yok oldu.

Gözlerimin üzerimde olduğunu hissettiğimde, ya onsuz idare etmek ya da yeni bir tane almak zorunda olduğumu kabulleniyorum. Sağıma bakıyorum ve bir anlığına görüyorum: geniş omuzlar, eğlenceli bir sırıtışla dalgın bir bakış ve perde kapanmadan hemen önce şok olmuş gözlerimle karşılaşan gözler.

Nedense biliyorum.

Adam Porter'ın fındıkkıranımın kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu biliyorum.

Sanırım bu bir savaş, değil mi? dedi bu sabah.

Hafif bir homurtuyla, topuklarımı döndürüp ön bahçemden aşağı doğru yürüyorum.

Günüm tam bir felaketti. Bir öğrencim diğerini ısırdı ve ısırganın ebeveyni suçu diğer çocuğun ebeveynlerine atmaya çalıştı. Nedense, pazar günü okulun çocuklar için düzenlediği tatil dükkanında yapılacak bir pasta satışı için tüm ürünleri pişirmeyi kabul ettim ve üstüne üstlük, annem öğle yemeği sırasında aradığında, Noel'den önce arkadaşının torunu için bir yorgan yapıp yapamayacağımı sordu. Her zamanki gibi, aptalca kabul ettim, bu da önümüzdeki hafta makul bir saatte yatma planlarımı *tamamen* suya düşürdü.

Ve sonra, işten çıkarken, Jan Klein, Main Street'teki süslemelerin geçen yıla göre biraz sönük görüldüğüne dair alaycı bir yorum yaptı ve *bunları bitirmeyi* planladığımı umduğunu söyledi. Dilimi ısırdım ve ona geçen yılkiyle aynı süslemeleri koyduğumuzu söylemek yerine, görüşü için teşekkür ettim

ve eğer daha fazlasını eklemek isterse, benim gizlice yapmak istediğim gibi, kendi zamanında bunu yapabileceğini söylemek yerine, ona teşekkür ettim.

Herkese yardım etmek istemediğimden değil. Kasabada herkesin güvenebileceği kişi olmak gerçekten çok hoşuma gidiyor. Ancak dekorasyon komitesinin başkanı olarak yeni görevimde, büyükannemi gururlandırma hedefim, bu yılı şimdiye kadarki en şenlikli yıl haline getirme arzum ve ihtiyacı olan herkese yardım etme ihtiyacım arasında denge kurmakta zorlanıyorum.

Gerçek şu ki, şu anda yapmam gereken çok şey olmasına rağmen, bir hafta kadar uyumak istiyorum ve tüm bu sorumlulukların ağırlığı beni çok zorluyor.

Ancak, birkaç dakika önce kemiklerimde hissettiğim yorgunluk, kaldırımdan geçip Adam'ın yürüyüş yoluna doğru ilerlerken buharlaşmış gibi görünüyor. Aslında, oraya doğru yürürken adımlarımda neredeyse bir *canlılık* var. Ve her ne kadar sinirli olsam da, yakında yaşayacağımız yüzleşmeye biraz da hevesliyim.

Ön kapı açılmadan önce sadece iki kez kapıyı çalmak zorunda kaldım, Adam kollarını göğsünde kavuşturarak kapı çerçevesine yaslandı. Geniş omuzlarına ve kalın kaslarına yapışan uzun kollu bir gömlek giyiyordu, ama ben gözlerimi yüzünde tutmaya zorladım.

Seksi kollarına kanma, Wren. Buraya onun fındık kıracağına çaldığı için geldin. Sert davranman gerekiyor, bayılmak değil.

Konuşmadan önce bana sırtarak bakıyor, bu da bayılma isteğimi hiç de azaltmıyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Fındık kıracağım nerede?" diye soruyorum, ellerimi belime koyup ona elimden geldiğince en sert bakışımı atıyorum. Bu, öğrencilerim yapmamaları gereken bir şey yaptıklarında onlara attığım bakışın aynısı ve ben de havalı genç öğretmen olmayı bırakıp disiplinli bir öğretmen olmak zorundayım. Gülümsemesi daha da genişliyor ve *tanrım*, bu adam bunu daha sık yapmalı. Kızgın bakışları, sinirli gözleri ve sıkılmış çenesi varken yakışıklı olmadığını söyleyemem, ama bu alaycı bakışı kesinlikle iç çamaşırlarını eritecek cinsten.

Gözleri yana kayar, kapısının yanındaki pencereye umutla bakar ve ben de onun bakışını takip ederim, sonra penceresinde fındıkkıranımı görünce nefesim kesilir.

"Ona ne yaptın?" diye haykırıyorum, Atlas Oaks grubunun tişörtünü başına geçirmiş olduğunu ve asasının üstünde, üzgün bir bayrak gibi sarkık duran siyah bir çorap olduğunu fark ediyorum.

"Oh, sakın ol, sadece bir çorap ve tişört. Onu testereyle kesmedim."

"Bu bir saygısızlık. O Noel ruhunun sembolü! Ne... her neyse." Pencerenin önüne çılgınca elimi salladım.

"Kutsal şeye saygısızlık biraz abartılı bir ifade bence. Ama o artık benim rehinem; onunla ne istersem yapabilirim."

Onunla kapısının önünde tartışırken, ona öfkeyle bakıyorum. Yapacak çok işim var ve bunların hiçbirisi komşumla tartışmak değil.

Ona karşı hissettiğim sinirlilik benim için yeni bir şey. Duygularımı, özellikle de olumsuz olanları, her zaman sıkı bir şekilde kontrol ederim ve genellikle onları bastırıp, gerçekte nasıl hissedersenem hissedeyim, insanlara dostça davranırım. Ne yazık ki, komşum tam olarak hangi düğmelere basması gerektiğini biliyor gibi görünüyor.

"Hadi ama Adam. Fındıkkıranımı geri ver. O, dekorasyonumun en önemli parçası!" Kulağıma bile sızlanma gibi geliyor.

"Oh hayır, 1,8 metrelik fındıkkıranın olmadan 18 milyon ışık ve dekorasyonun nasıl hayatta kalacak?" diyor, ifadesiz bir yüzle.

Gözlerimi deviriyorum. Onunla birlikteyken bunu sık sık yapıyorum. "On sekiz milyon abartılı bir rakam."

"Öyle mi?" diye soruyor, sanki bana inanmıyormuş gibi.

"Toplam sayısını bilmiyorum çünkü sayma gereği hiç duymadım, ama kesinlikle on sekiz milyon değil." Yanlış şeye odaklandığımı fark ederek başımı sallıyorum. "Ama konudan sapıyoruz: onu bana geri verecek misin?"

"Onu geri almadan önce taleplerime boyun eğmelisin."

Açıkçası, aklımı kaçırıyorum, bunun sebebi Hallie'nin yeni komşumun ne kadar seksi olduğunu durmadan anlatması olmalı

—*"Seri katil olsun ya da olmasın, Wren, bu adam çok seksi. Onu bacaklarımın arasına alırsam, potansiyel katil olduğunu görmezden gelebilirim,"* dedi geçen gece barda onu gördüğümüzde—ve bir yıldan fazladır seks yapmamış olmam

Çünkü birdenbire, Adam Porter'dan tamamen uygunsuz bir dizi *talep* hayal etmeye başladım.

Ya da belki de sadece uykuya ihtiyacım var, çünkü onun gözlerinin benim sorumla parladığını, sanki zihni benimkiyle aynı yndeymiş gibi, neredeyse kendimi ikna ettim.

Ama bu imkansız.

Adam beni hiç sevmiyor.

"Sslemelerini geri al. Ve yenilerini asma," diyor, beni o tehlikeli yoldan çekerek.

"Hayır," diyorum, kollarımı göğsümde kavuşturarak.

"O zaman fındıkkıranını geri alamazsın. Noel ruhunu simgeleyen yeni bir sembol bulman gerekecek."

Ayağımı yere vurup sızlanma isteğiyle mücadele ediyorum. "Bu çok saçma. Bu gece seninle tartışmak dışında yapacak çok işim var."

Kollarını bir kez daha göğsünde kavuşturur ve çenesini aşağı eğerek bana sorgulayıcı bir bakış atar.

"Evet, ne oluyor? Noel Baba sana çift vardiya mı yaptırıyor? Her gece sabaha kadar uyanık kalıp kim bilir ne yapıyorsun..."

"Beni mi izliyorsun?" diye soruyorum ve ilk kez Hallie'nin seri katil teorisini düşünmeye başlıyorum.

"Işığın hep açık. Bildiğin gibi, evin benimkinin hemen yanında ve ofisim seninkine bakıyor." Sanırım bu her şeyi açıklıyor. "Yani saat e kadar uyanık olduğunu görebiliyorum..."

"Bir," diye düzeltiyorum. "Birden sonra uyanık kalmıyorum, sabahın nde ya da *şafak skene kadar* değil. Ve her gece değil." Kaşlarını kaldırıp başını eğiyor ve ben sinirli bir nefes verip cevabımı düzeltiyorum. "şu anda her gece öyle, ama normalde değil. Tatiller biraz daha çılgın geçiyor."

"Aralık ayında uykuya ihtiyaç duymuyor musun? Noel neşesiyle tek başına hayatta kalınamabileceğini sanmıyorum, sen bile."

Ona sert bir bakış attım.

"Yapacak işlerim var. Senin aksine, ben bu topluluğu çok önemsiyorum ve herkesin bu mevsimden keyif alabilmesi için tatil hazırlıklarının mükemmel olmasını sağlamak istiyorum

ve herkesin bu mevsimden keyif almasını sağlamak benim için çok önemli."

"Sen hariç mi?" Bu beni şaşırtır ve kafam karışık bir şekilde geriye doğru hareket eder, ama o açıklığa kavuşturur. "Herkesin tatil sezonunun tadını çıkarması için çok çalışıyorsun, ama kendin için tadını çıkaracak boş zamanın hiç yok."

"Ben gayet keyif alıyorum. İnsanlara dekorasyonlarında yardımcı olmayı ve hediyeler hazırlamayı seviyorum ve..." O bana şüpheyle bakarken durakladım, sonra başımı sallayıp kendimi durdurdum. "Bu konuyla alakasız ve açıkçası seni ilgilendirmez. Uyku düzenimin, senin evini dekore edip etmemenle ya da çalınan eşyalarımı geri verip vermemenle hiçbir ilgisi yok."

"Bilmiyorum. Sen benim odak noktamın yanlış olduğunu düşünüyorsun, ama bence doğru olanı savunan tek kişi benim. Sen herkesin her ihtiyacını karşılıyor gibisin, peki en son ne zaman biri senin ihtiyaçlarını karşıladı?"

Çenem gerilir. "Bana bakacak birine ihtiyacım yok. Her şeyi hallediyorum."

"Elbette halledersin."

"Her şeyi bildiğini ve benden daha iyi durumda olduğunu düşünüyorsun çünkü... ne? Kimse sana güvenmiyor mu? Kimse senin yardımına güvenemiyor mu? Bu seni sadece bir pislik yapıyor."

"Bu durumda pislik olan ben miyim? Hayatındaki herkes için durmadan çalışıyorsun ve bu yüzden neredeyse hiç uyumadığın kimsenin umurunda değil, ama tabii, pislik olan benim."

"Birkaç aptal Noel ışığı bile takmıyorsun! Sadece bir şeyi kanıtlamak için otuz yıllık bir geleneği mahvetmeye razısın!" Bir adım daha yaklaşıyorum ve dalgalar halinde bir sıcaklık onu sarıyor. Yorgun, aptal tarafım buna boyun eğmek istiyor, ama o tarafım bir aptal.

"Yine de bahçeme koyduğun tüm süslemeleri olduğu gibi bıraktım, Wren."

Kalbim hızla atıyor ve o süsleri kaldırmaya çalışmayı bıraktığından beri merak ettiğim soruyu soruyorum.

"Peki neden, Adam? Büyük planın ne? Bana umut verip sonra onu elinden almak mı istiyorsun? Noel süslerini bu kadar çok sevmiyorsan, kendin kaldır! Kır! At! Polisi çağır!" Sesim yükselir ve onu dırterim.

Her seçenikle birlikte göğsümde bir his uyandırıyor ve her biri iyi geliyor, sanki haftalardır farkında olmadan biriktirdiğim tüm bu bastırılmış duyguları *birine* boşaltıyormuşum gibi, zihnimin bir köşesinde bunun doğru kişi olmadığını bilsem de.

Ama bu his hızla değişiyor. Eli hareket ettiğinde, nefesim kesiliyor, hızla kalkıp bileğimi kavıyor ve göğsüm ona değene kadar beni kendine çekiyor. Eli kalçama yerleşiyor ve bu temas, giysilerin katmanlarını bile yakıyor.

Sonra konuştuğunda şaşıyorum, sözleri düşük bir gürültü gibi.

"Noel'den nefret ediyorum, Wren, ama her kapıdan çıktığımda, çimlerimde senden gelen yeni bir şey oluyor ve buna kızamıyorum. Bunun bir nedeni de, zamanlamayı doğru yaparsam, karşıya bakıp dudaklarında o küçük gururlu gülümsemeyle durduğunu görebilmem ve bu da günümü güzelleştiriyor. Yani hala duruyorlar, ama beni yanlış anlama, bu bencilce bir hareket."

Bu mesafeden ona bakmak için başımı geriye eğmem gerekiyor, o da bana bakmak için başını eğiyor.

O anda, onun beni böyle öpmesi için çok da fazla bir şey gerekmediğini anlıyorum.

Aklımdan bir senaryo geçiyor: Parmak uçlarımda yükselebilirim, o da biraz daha eğilebilir. Kolu sırtımı sarar ve beni kendine doğru çeker, sonra belki beni içeri sürükler ve...

Tamam, bu çok ileri gidiyor. Belki de haklıdır. Belki *de* daha erken yatmam gerekir.

Tabii ki onun tavsiyesine hemen uyacağım anlamına gelmez bu.

Hâlâ düşüncelerimi toparlamaya ve onun itirafına nasıl cevap vereceğimi düşünmeye çalışıyorum, ama tanıdık bir ses beni kurtarıyor.

"Sen misin, Wren?" Üç ev aşağıdaki Bay O'Donnell olduğunu anlıyorum. Bu ses beni sersemliğimden çıkarır ve gözlerimi kırıştırarak, kaldırımda duran ve yanında tasmalı köpeği olan adama bakmak için dönerim.

"Evet, benim."

"Bir saniyen var mı? Senden bir ricada bulunmak istiyorum." Dişlerimi sıkıp iniltiyi bastırıyorum.

"Sonra, Wren," diye bir ses duydum arkamdan ve Adam'a döndüğümde, geri adım atmış, yüzünde yine o gardı görünüyordu, ama dudaklarında küstahça bir gülümseme vardı.

Bu çok seksi.

Ve bundan nefret ediyorum.

Ona bir cevap vererek onaylamak yerine, tek kelime etmeden arkamı dönüp Bay O'Donnell'a doğru yürüyorum, bu da işim bittiğinde yapılacaklar listeme bir madde daha ekleyeceğim anlamına gelse bile.

En azından artık Adam'la konuşmak zorunda kalmıyorum.

YEDİ

Wren

Eve girip kapıyı kapattığım anda, yenilgimin acısıyla yüksek sesle inledim. Cumartesi sabahı, aptalca teklif ettiğim O'Donnell'ın torununu havaalanından almayı, yapmam gereken milyonlarca diğer işin arasına sıkıştırmaya çalışırken kafam allak bullak oldu. Zihnimde takvimimi yeniden düzenledikten sonra Hallie'ye mesaj atarak, cumartesi sabahı yapmamız gereken pastayı cuma gününe alıp alamayacağını sordum. O kabul ediyor, ama bu da büyük olasılıkla bu gece yorganın üst kısmını bitirmem gerektiği anlamına geliyor. Yorgunluk kemiklerime işlemeye başladığı için bu gece makul bir saatte yatabileceğimi aptalca düşünmüştüm, ama bu durum planlarımı değiştiriyor. Kahve masamda akşam yemeğimi yiyip, ilk üç aylık karne notlarını bitiriyorum, sonra rahat kıyafetlerimi giyip dikiş yapmak için ofisime çıkıyorum.

Stresli ve yorgun olduğum için olabilir, ama yorgan için kareleri keserken, aklım dokuz yaşındayken tüm aile için yaptığımız kapitone çoraplar için kumaş blokları yapmayı bana öğreten büyükanneme gidiyor. Bu anı, kalbimde o tanıdık ağırlığı yaratıyor, tatil süslemeleri asılmaya başladığından beri giderek daha sık hissettiğim bir duygu. Bu, onun en sevdiği zamanlardı ve her şey bana onu hatırlatıyor. Kasabanın süslenmesini ve tatil festivalini çok ciddiye alırdı, bu yüzden ben de bu sorumlulukların çoğunu üstlendim, çünkü başka kimsenin benim kadar öncelik vermeyeceğini biliyordum. Kararlıyım

Bu yıl şimdiye kadarki en iyi yıl olacak, onu bu özel şekilde onurlandırmaya ve anmaya kararlıyım.

Şubat ayında vefat ettiğinden beri yaptığım gibi, kederimi geri itip, boşluğu daha yorulmak bilmez bir çalışmayla dolduruyorum. Kendimi meşgul tutmak, onu kaybetmenin hüznüne karşı koymanın en iyi yolu.

İlk esneme geldiğinde henüz çok geç değil ve kendime yaptığım kahve zar zor etkisini gösteriyor. Saat on civarında, karşıdaki ışık yanıyor. Adam'ın gece çalıştığını görebildiğini söylediğini hatırlayarak başımı kaldırıyorum. Adam odaya giriyor, pek bir şey göremiyorum ama pencereye bakan masaya oturmadan önce odada dolaştığını izliyorum. Başı bana doğru döndüğünde, hızla başımı eğip, coşkuyla işime geri dönüyorum. Utançtan yanaklarım kızarıyor ve umarım o bunu görmemiştir. Bu arada, durmadan çalışıyormuş gibi davranıyorum. Ancak bir süre sonra, tekrar başımı kaldırmaya cesaret ediyorum.

Bunu yaptığımda, onun bana baktığını görüyorum. Sadece bakmakla kalmıyor, ben de ona baktığımı görünce bana el sallıyor. Ona yarım yamalak bir el hareketi yapıp işime geri dönüyorum. On dakika kadar sonra, irade savaşını kaybedip tekrar yukarı bakıyorum. Hareketimdeki değişikliği fark etmiş olmalı ki o da yukarı bakıyor. Bunun ne anlama geldiğini, benim hareketlerimi bu kadar farkında olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Ama parmağını kaldırıp pencereye bir şey bastırıldığında, bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum.

Bunun yerine, üzerine karanlık, dağınık yazılar karalanmış beyaz kağıda odaklanıyorum.

Yatağa git.

Ona gözlerimi devirdim, sonra kendi koyu renkli kalemimi ve bir parça kağıt parçası aldım.

Önce sen.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum ve gözlerim yorgun olsa da, onun hafifçe gülümsediğini fark ediyorum. Sonra omuzlarını silkiyor ve ayağa kalkıyor, ışığı kapatıyor.

ışığı kapatıp uzaklaşıyor. İ çekip projemin başına geri dönüyorum, ama içimde bir suçluluk duygusu var. Telefonuma baktığımda saatin 12:40 olduğunu görüyorum. Kişisel limitim saat bir, ama... yirmi dakika daha ne kadar iş yapabilirim ki? Ayrıca yorgunum, bu da her şeyi daha uzun sürüyor. Daha fazla uyursam çok daha verimli olurum.

Adam, ben önce yatarsam o da yatacağını söylediğim anda yatağa gitti. Bunun bir önemi yok tabii.

Yine de, yaptığım işi bitirip, ofisimdeki ışığı kapatmadan önce ortalığı hızlıca toparlayıp, her zamankinden biraz daha erken yatmaya gidiyorum.

Ertesi sabah, fazladan süslemelerin bulunduğu kutuyu karıştırırken, kırılmaz süslemelerin bulunduğu kutuyu görünce heyecanla nefesimi tuttum. Kapıdan çıkarken, arabama gitmeden önce onları Adam'ın evinin dışındaki küçük çalıya astım. Sürücü kapısına uzanırken, o da verandasına çıktı ve dudaklarında küçük bir gülümsemeye benim eserimi inceledi. Süslemeleri kaldırmamasının bencilce bir davranış olduğunu söylediğini hatırladım ve istemeden karnımda bir sıcaklık hissettim. Bakışları bana yöneldiğinde kaşlarını kaldırdı.

Ona küstahça el salladıktan sonra arabama binip yola çıktım ve okula kadar yol boyunca sırtarak gülümsedim.

İşler önceki güne göre biraz daha kolaydı, kimse kimseyi ısırmadı ve şükürler olsun ki şikayet için e-posta gönderen veya arayan ebeveynler de olmadı. Eve geldiğimde, ön kapıyı omzumla iterek açtım ve çantalarımı kanepeye attım, ama yerde bir şey gördüğümde durdum. Arkamdaki kapıyı kapatıp, eğilip onu aldım, sonra ayağa kalkıp kağıdı açtım.

Bu, bir mesaj yazan mektupların dergi kupürleri ve kağıdın alt yarısına yapıştırılmış bir Polaroid fotoğrafın bulunduğu sade bir bilgisayar kağıdıdır.

alt yarısına yapıştırılmış bir fotoğraf.

Fotoğrafta tanıdığım bir kişi var.

Fındıkkıranım.

Fotoğraf, pastel renkli fındıkkıranımın önünde bugünün manşetlerini taşıyan kasaba gazetesi ile çekilmiş bir Polaroid fotoğraf. *Kendimi tutamıyorum: kıkırdamaya başlıyorum.*

Kendimi tutamıyorum: Kıkırdamaya başlıyorum.

Kıkırdarak gülüyorum. Bu adam benim malımı çalmış ve ona zarar vermekle tehdit ediyor, ama ben kıkırdarak gülüyorum. Ve onun bahçesine bir dahaki sefere ne tür süslemeler koyabileceğimi planlıyorum.

Belki de uykusuzluk beni gerçekten etkiliyor. Aklım, kendime dikkat etmem konusunda ısrarcı tavrına gidiyor ve vücudumdan mizah kayboluyor.

Herkesin tatilini büyüdü hale getirmek için çalıştığımı, ancak kendim için tadını çıkarmak için zamanım olmadığını söyledi ve bir an için, farkında olmadığım en ufak bir hayal kırıklığı hissi içimde alevlendi. Bir an için, onun haklı olup olmadığını, kendi mutluluğumu feda ederek bunu herkes için yapıp yapmadığımı sorguladım.

Ama bu düşünceyi hemen kilitleyip anahtarını attım. O ne bilir ki? Kendime gayet iyi bakıyorum ve eğleniyorum. Çevremdeki insanlara yardım etmekten zevk alıyorum, özellikle de Noel gibi yoğun ve stresli bir dönemde. Çevremdeki herkesin mümkün olan en büyüdü tatili geçirmesi için Aralık ayında biraz yorgun olsam ve biraz daha az boş zamanım olsa ne fark eder?

Aklım bir kez daha büyükanne ve onun kasabada yardım etmek için elinden geleni yaptığına dair onlarca anıma gidiyor.

"Hepimizin elinden geleni yapması çok önemli, özellikle de yılın bu zamanında," diye hatırlıyorum, bir gece geç saatlerde oyuncak kampanyası için hediyeleri paketlerken bana böyle demişti. O zamanlar muhtemelen on iki yaşındaydım ve hatırlayabildiğim kadarıyla uzun zamandır planladığı tatil festivali için son hazırlıkları yapmak üzere onun evinde kalıyordum.

"Ama bütün işi sen yapıyorsun, büyükanne," demiştim.

O başını salladı ve bana yumuşak, sabırlı bir gülümsemeyle baktı. "Hayır, tatlı kızım. Elimden geleni yapıyorum. Sevdiğim insanlara biraz daha fazla zaman ayırmaktan

bu beni mutlu ediyor. Etrafımdakileri de mutlu ediyor. Sonuç buysa, bunu yapmamak için bir neden göremiyorum."

Bunu her zaman kalbime kazımışımdır, herkese ve herkese yardım etmek, çoğu zaman onlar yardım istemedenden önce.

Adam, yüzüne tokat atılsa bile topluluk ve neşe nedir bilmez. Tabii ki, bunun için biraz uykudan fedakarlık etmenin değerini de anlamaz.

Saat 23:30'da, yorgan parçalarını birleştirirken üzerimde bir bakış hissediyorum ve başımı kaldırdığımda Adam'ın karşıdan bana baktığını görüyorum. Yüzüm kızardı ve onun bana baktığını düşünerek utandım, bu yüzden tam on dakika boyunca başımı eğik tuttum, yukarı bakmaya cesaret edemedim. Sonunda yukarı bakmaya cesaret ettiğimde, başı eğikti, ama sanki beni bekliyormuş gibi başını kaldırdı. Pencereye yapıştırılmış bir kağıdı işaret etti.

Yatağa git.

Dün gecedен kalma mı bilemiyorum, ama ona başımı sallayıp elimi salladıktan sonra, daha fazla kareyi dikmeye başlıyorum.

Bir dahaki sefere baktığımda, o gitmiş, ışık sönmüş, ama not hala orada. Bu durum midemi bulandırıyor, ama ben bunu görmezden geliyorum. Kısa bir süre sonra, bobinim dolanıyor ve ben iç çekiyorum, sonra bunu yarına bırakmaya karar verip, on iki çeyrek geçe biraz erken yatmaya gidiyorum.

Ama bunun Adam'ın notuyla hiçbir ilgisi yok.

Hiç de bile.

Ertesi gün işten eve döndüğümde, kapımın altından başka bir not girmiş ve onu aldığımda heyecanla doluyorum.

Hayır, heyecanlanmadım.

Fındıkkıran için bir rehine notu okumaktan heyecanlanmak, muhtemelen zihinsel durumumun çökmekte olduğunu gösterir.

Süslemeleri kaldır yoksa...

Bugün, fotoğrafta çekiç yanında bir fındıkkıran var. Gülerek notu katlayıp diğerinin yanına mutfak masasına koyuyorum. Misilleme olarak, bahçesine birkaç tane daha parlak lolipop ekliyorum. Akşamımı, kermes için kurabiye hamuru hazırlayarak, mutfağı temizleyerek ve okul ödevlerini bitirerek geçiriyorum. Sonra duş alıp rahat kıyafetlerimi giyiyorum. Kendime dört kurabiye pişirip bir kenara ayırdım — günü bitirdiğim için kendime küçük bir ödül — ve tabağı alıp yukarıdaki ofisime çıktım, yaklaşan okul çapındaki tatil partisi için süslemeler hazırlamak üzere. Bunu bir iş arkadaşım yapacaktı, ama benden onun yerine yapmamı rica etti, o da Sevgililer Günü'nü üstlenecekti. Basit süslemeler ve çelenkler yapmak için gerekli her şeye sahip olduğumu bildiğimden kabul ettim.

Yerleşince, Adam'ın ofisinin ışığı karşıda söner, not dün gece ile şimdi arasında bir zamanda alınmıştır. İki hafta sonra yapılacak tatil partisi için bazı süslemeler üzerinde çalışmaya başlamadan önce, içimi kaplayan garip hayal kırıklığını bir kenara itiyorum. Büyük afişlerden birinin yarısını bitirmişim ki ışık yanar.

Zihnimin izni olmadan gözlerim açılır ve karşıdaki pencereye bakarım. Odaya giriyor, bu açıdan bile pazılarını mükemmel bir şekilde saran, üzerine tam oturan kısa kollu bir gömlek giyiyor.

Hayır, Wren olmaz. Onun kolları umurumuzda değil, unuttun mu? O otoriter, kaba ve Noel'den nefret ediyor.

Ne yazık ki, ben her zaman güzel kollara zaafım olmuştur.

Gözleri karşıdan bana kilitlenmiştir.

Hemen başımı eğip dikişime devam ediyorum, kumaşı makineye geçirip konsantre olmaya çalışıyorum. Sonunda dayanamayıp başımı kaldırıyorum. Masada başı eğik oturuyor, ama bir kez daha baktığımı fark etmiş olmalı ki

da başını kaldırıyor. Sonra uzanıp bir kağıt alıyor ve onu pencereye bastırıyor.

Yatağa git.

Omuz silkiyorum, sonra başımı sallayıp tekrar projemize bakıyorum. On dakika sonra, merakım yine galip geliyor ve başımı kaldırıyorum. Bu sefer başı artık eğik değil; aksine, kollarını göğsünde kavuşturmuş, karşıya doğru bakarak oturuyor. Bana baktığını görünce, tekrar uzanıp notu pencereye yapııştırıyor.

Yatağa git.

Altına, kalın, ciddi el yazısıyla başka bir kelime daha eklemiş.

Şimdi.

Saate bakıyorum, saat on iki buçuk.

Gözlerim odaklanmakta zorlanıyor ve işim eskisi kadar düzgün olmasa da, onun kazanmasına izin veremem.

Kafamı sallıyorum, o da bana sert bir bakış atıyor, sonra kağıdı aşağı çekip üzerine bir şeyler karalıyor.

Çelenk üzerine ışıklar ekle.

Bir kez okuduktan sonra gözlerimi ovuşturup tekrar okudum. Çelenk için ışıklar mı? Yorgun ve tam olarak anlamadan başımı yana eğdim, o da iç çekmek üzereymiş gibi göründü, sonra tabelayı bırakıp başka bir tane yazdı.

Yatağa gidersen, bu yazıyor.

Bana rüşvet veriyor.

Ve ne yazık ki, ben de buna tamamen kanmak üzereyim. Fazla ipucu vermek istemiyorum, omuz silkiyorum, sonra kendime bir kağıt alıyorum.

Verandadaki ışıklar mı?

O bunu okurken uzun bir süre geçiyor, yüzünde açıkça hoşnutsuzluk var, sonra bir şeyler yazıyor ve kağıdı pencereye yapıştırıyor.

Zorlama.

Muhtemelen boşuna olduğunu bilsem de, onun teklifine *fazla* hevesli görünmek istemediğim için gülümsemeyi zor tuttum. Çelenkteki ışıklar, en azından tüm caddenin ışıklandırıldığı anlamına geliyordu.

Cevabımı yazarken, bunun büyük bir kazanç olduğunu düşünüyorum.

Zaten yatmaya gidiyordum.

Karşıdan bile gözlerinin yuvarlandığını görebiliyorum, bu yüzden temizlik yapıp ışıkları kapattığımda gülümsüyorum. Temizlik yapıp yatmaya hazırlanırken yüzümde gülümseme kalıyor ve sonunda yatağa girdiğimde de dudaklarımda hala gülümseme var.

SEKİZ

Wren

"Biraz ara vermelisin," diyor Hallie Cuma öğleden sonra, kermes için kurabiye pişirmeme yardım ederken. Salı günkü personel toplantısında Stephanie, PTO'nun çocuklar için yıllık tatil dükkanını açarken satmak üzere atıştırmalık getirmek isteyen olup olmadığını sordu ve oda tamamen sessiz kaldı. Bu fonların, beşinci sınıfı bitiren öğrencilerin yıl sonunda parti yapmasına yardımcı olduğunu biliyorum. Kimse gönüllü olmazsa parti yapılamayacaktı, ben de gönüllü oldum.

Bunu yaptığımda, odada rahatlamış bir nefes duyuldu, ki genellikle bunun nedeninin herkesin bağış kampanyasının devam edeceğine sevindiği olduğunu düşünürüm. Şimdi, kafamın içinde komşuma çok benzeyen bir ses var.

Ya herkes, kendileri adım atmak zorunda kalmamak için benim katkıda bulunmamdan dolayı rahatlamışsa?

O ses konuşmaya başladığından beri her zaman yaptığım gibi, başımı sallayarak onu kafamdan atıyorum ve işime devam ediyorum, kurabiye tepsisine hamur koymaya devam ediyor ve arkadaşımı yatıştırıyorum. Hallie haklı: Bir molaya ihtiyacım var, ama yakında bir mola vereceğimi de biliyorum. Sadece önümüzdeki birkaç haftayı atlatmam gerekiyor.

"Kış tatili yaklaşıyor, o zaman on gün boyunca dinlenebileceğim." Hatırlayabildiğim kadarıyla en yakın arkadaşım bana bakıyor, ama söylediklerime pek inanmış gibi görünmüyor. Yenilgiyi kabul ederek iç çekiyorum ve düzeltiyorum. "Noel hariç sekiz gün." O bakmaya devam ediyor, ama ben kararlıyım.

"Tatilinde başka bir şeye yardım etmek için kaydolmadın mı? Rahatlayıp uyku borcunu ödeyecek misin?"

Dudaklarımı ısıyorum, dikkatlice gözlerinden kaçınıyor ve hamuru bölmeye odaklanıyorum.

"Wren," diyor azarlayıcı bir tonla.

"Ne yapmam gerekiyor? İnsanlara yardım etmemem mi? Sadece evlerine bakıp, Bay ve Bayan Peters'in kedilerini kontrol edeceğim."

Muhtemelen birkaç kez yeğenime bakıcılık yapacağımı söylemiyorum ve tatilim sırasında Noel ağacı çiftliklerinde tatil sonrası temizlik işlerinde onlara yardım edeceğimi aileme zaten söyledim.

Tabii bunu ona söylemeyeceğim.

"Evet! En azından akıl sağlığını tehlikeye atarak değil! Kimse senden her şeyi yapmanı beklemiyor, Wren." Son zamanlarda bunun doğru olmadığını düşündüğüm için ona bir bakış attım. O da kaşlarını kaldırıp karşılık verdi. "Eğer bekliyorlarsa, bunun nedeni senin sınırlarını tamamen ortadan kaldırarak bu beklentileri yaratmış olman."

"Benim sınırlarım var!"

Hallie alaycı bir şekilde güldü.

"Nerede? Bana belirlediğin ve sürdürdüğün tek bir sınır söyle, Wren. Eskiden hafta sonları çalışmaktı, ama ikimiz de biliyoruz ki bu kuralların çoktan ortadan kalktığını." Aklımda bir şeyler bulmaya çalışıyorum, ona kanıt olarak sunabileceğim bir şey bulmaya çalışıyorum, ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. "Sonra ekstra işler için gönüllü olmamak vardı, bu da açıkça istenmedikçe gönüllü olmamaya dönüştü." Başını, pasta satışı için tek tek paketlenmiş düzinelerce kurabiye ve brownie'ye doğru eğiyor. "Ama ben zaten, görevleri paylaşmak isteyen var mı diye sormadan tüm bunları pişirmeyi teklif ettiğini biliyorum."

Kaşığımı bir kenara koyup, daha önce fırından çıkardığım tepsiye geçiyorum.

"Şu anda her şey çok kaotik çünkü bu yıl ilk kez dekorasyon komitesinin ve kasaba festivalinin sorumluluğunu üstlendim." En yakın arkadaşımın anlamlı bakışlarından gözlerimi kaçırarak spatulayı bir kurabiyenin altına kaydırıyorum. "Bu yıl her şeyin mükemmel olmasını istiyorum. Bu ilk yıl..." Sözlerimi yarım bırakıyorum, parlak bir kutuya koyup en mükemmel fiyonkla bağladığım duygularımın kaçmasından korkuyorum

dışarı çıkmasından korkarak sözlerimi yarım bıraktım. Ama bunu söylememe gerek yok, çünkü Hallie en iyi arkadaşım ve her zaman bilir.

"Biliyorum, bebeğim. Gerçekten biliyorum ve anlıyorum. Eminim büyükannen seni izliyor ve seninle gurur duyuyordur, ama tıpkı benim gibi o da gergin. Senin sınırlarını en çok savunan oydu, insanlara her zaman işlerini kendileri yapmalarını ve senden yardım istemeyi bırakmalarını söylerdi."

Onu anlamış bir şekilde bakıyorum. "Evet, ve her Aralık ayında, tüm *sınırları*

sınırları da ortadan kalkardı. Olay budur işte."

Büyükannem, yirmi sekiz yaşından bu yılın başlarında vefat edene kadar Holly Ridge'de dekorasyon komitesinin başkanıydı. O, bu dünyada en sevdiğim insandı ve bu kasabadan daha çok sevdiği hiçbir şey yoktu. Kasabaya yardım etmeyi ve onu gerçek bir topluluk haline getirmeyi çok severdi — bu değerleri bana da aşıladı. Hastalandığında, onun mirasını devam ettireceğimi ve bu tatili şimdiye kadarki en güzel tatil yapacağımı söyledim. Bana attığı yumuşak bakışı, elini yanağıma koyuşunu hala hatırlıyorum.

Işıkları parlak tutacağını biliyorum, Wren.

Yorgun ve bitkin olabilirim, ama bunu onun için yapıyorum. O benim yerimde olsaydı yapacağı şeyi yapıyorum ve her gün yatarken onu gururlandırdığımı umuyorum.

"Sezon başlamadan çok önce bunun bir sorun olduğunu ikimiz de biliyoruz, Wren. Kendini yıpratacaksın."

Cevap veremeden, telefonum yeni bir mesaj geldiğini belirten bir bip sesi çıkarır, ona cevap vermek zorunda kalmamak için hoş bir kesinti. Son kurabiyeleri kurabiye rafına koyduktan sonra, telefonumu alıp ekranı kontrol ederim. PTO'daki annelerden biri olan Carrie Staub'un bana gönderdiği mesaja görsel olarak tepki vermemek için kendimi zor tutarım, ama başaramayıp yüksek sesle inlerim.

"Ne oldu?" diye sorar Hallie, yaklaşarak omzumun üzerinden mesajı okur.

CARRIE

Selam, Wren! Son dakikada sorduğum için çok üzgünüm, ama yarın hazırlıklara gelemeyeceğim. Benim yerime gelebilir misin?

"Ona hayır de," diyor Hallie, ses tonu kararlı. İç çekiyorum, sonra ona dönüp sırtımı tezgaha dayayarak telefonuma hüzünle bakıyorum.

"Eğer yapmazsam, iş hallolmaz."

"Ya da bunu yapacak başka birini bulur. Ya da kendisi yapar, Allah korusun."

Telefonumu kaldırıp ona mesajı hatırlatırım. "Yapamayacağını söyledi."

Hallie bana yumuşak bir bakış atar, yetişkinler için bariz olan bir şeyi soran çocuklara attığınız türden bir bakış.

"Ya da belki sadece yapmak istemiyor ve senin yapacağını biliyor," diyor Hallie, bir kurabiye alıp mutfak masama oturarak bana dönüyor.

Bir saniye duraksayıp ona göz kırptım, sonra başımı salladım. "O böyle bir şey yapmaz. İnsanlar böyle şeyler yapmaz."

"Herkesin en iyi yanlarını görmeni seviyorum, Wren, gerçekten, ama insanlar bunu her zaman yapar. Ve ne yazık ki, sen bunu fark edecek ya da sorgulayacak kadar tatlı ve nazıksın."

Kafam karışık bir şekilde metne bakıyorum.

İnsanlar gerçekten böyle mi yapıyor? *Bana* da böyle mi davranıyorlar? Kasabada güvenilir bir kişi olduğumu biliyorum, ama insanlar başka seçenekleri olmadığında bana danışıyorlar, değil mi?

Bu düşüncelere dalmışken, Hallie'nin endişeli sesi beni geri gerçekliğe döndürüyor. "Uh, Wren, bu ne?"

"Ne ne?" diye soruyorum, başımı sallayıp telefonumu bırakıyorum, özellikle Hallie'nin yüzündeki gerçek paniği gördüğümde, daha sonra cevap verebileceğime karar veriyorum.

"Tehdit mi ediliyorsun?"

"Neden bahsediyorsun?" Bir kağıt parçası sallıyor, sonra gülüyorum, Adam'ın fidye notlarından birini tuttuğunu fark ediyorum.

"Bu da ne böyle, Wren? Çok ürkütücü. Birini aramalı mıyız?"

Kafamı sallayıp, aldığım diğer üç notu da alıp ona uzattım. "Hayır, fındık kıracağım çalındı ve şu anda rehin tutuluyor. Gerçek bir tehdit falan değil." *Düşünmüyorum*, eklemiyorum.

"Kim çaldı?" Kağıtları karıştırır.

"Komşum."

Bu yeni bilgiyle endişesi merakına dönüştü. "Seksi olan mı?"

"Huysuz olan," diye düzeltiyorum.

"Aynı şey. Neden fındıkkıranını çalsın ki?"

"Çünkü onun bahçesine gizlice süslemeler koyuyorum ve o bunu istemiyor." Soğutma tepsisinden bir kurabiye alıyorum, tatlı ve eriyen lezzetiyle Adam'ı düşünmekten kendimi uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Oh... tamam mı?"

Daha ayrıntılı olarak, onun bahçesine süsler koymam ve onun bunları ilk başta kaldırmaması, ama sonra nedense kaldırmayı bırakması arasındaki gidip gelmelerimizi anlatıyorum.

Her gece yaptığımız konuşmaları anlatmıyorum, çünkü artık bunları bekliyor olsam da, onun seri katil teorilerini besleyebilirler.

Ayrıca, bana, bana verdiği mutluluğu izlemekten hoşlandığı için onları kaldırmayı bıraktığını söylediğini de anlatmıyorum. *Bu*, onun ateşli komşu fantezilerini kesinlikle körükler ve bu daha da kötü olabilir.

"Yani rafta duran sapık bir elf gibi mi?"

Az önce aldığım kurabiyenin bir parçasını boğazıma takıyorum.

"Bu sapıkça değil, Hal. Tanrım, her şey cinsel olmak zorunda değil," nefesimi toplayınca söylüyorum.

"Bir adam sana Polaroid fotoğraflar gönderiyor ve o adam Adam Porter'a benziyor. Bu da onu otomatik olarak cinsel hale getirir."

Gülerek başımı sallıyorum ve en iyi arkadaşıma bakıyorum. "Bence öyle değil."

"Öyle, inan bana. Ben bilirim." Yemeğimi yerken durup en iyi arkadaşıma bakarak onun ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Bana biraz gergin hissettiren yaramaz bir bakış atıyor. Ne soracağımı bilmeden ağzımı açıyorum ama o beni durduruyor. "Ne yapmalıyız biliyor musun?" Ses tonu gerginliğimi daha da artırıyor.

"Hiçbir fikrim yok," diyorum yavaşça. Tereddütle.

"Onun evine girip onu geri çalmalıyız."

Ona bakıp başımı sallıyorum. "Hallie..." Ses tonumda bir uyarı var, bir anne destek olmaya çalışırken kullandığı türden bir uyarı

destek olmaya çalıştığı, ama çocuklarının ona şimdiye kadarki en kötü fikirleri verdiğini de bildiği türden bir uyarı. Bu arkadaşlıkta, ben her zaman anne rolündeyim.

"Hadi ama. Eğlenceli olacak!"

Onun sağduyusuna başvurmaya çalışıyorum. "Kısa bir süre önce seri katil olabileceğini söylediğin bir adam için haneye tecavüz etmek doğru bir seçim mi, bilmiyorum."

Bana elini sallayarak ön kapıma doğru yürüdü ve ceketini almaya gitti.

"Artık onun bir seri katil olduğunu düşünmüyorum. Şu anki teorim, babasının Noel Baba olduğu ve aile işini devralmak istemediği için saklandığı yönünde. Bu, Noel'den neden nefret ettiğini açıklıyor."

Onu cesaretlendirecek bir kahkaha atmamak için gözlerimi kırıştırıyorum. "Bu konuyu gerçekten çok düşünmüşsün, değil mi?"

Bana "*tabii ki*" der gibi bir yüz ifadesi takınıyor.

"Tabii ki var. Etrafta ona dair bir şey bilen var mı diye sorup duruyorum. Anlaşılan konuştuğu tek kişiler Jeanie ve evi sattığında sıkı bir gizlilik anlaşması imzaladığına eminim, ve ağzı sıkı olan Colton." Hallie, ağabeyinin ona dedikodu yapmaması fikrine gözlerini devirdi, ancak ağabeyi barını işlettiği yıllar boyunca tam da bunu yapmıştı. Barmen olmanın, kırmayı reddettiği bir onur kodu olduğunu söylüyor. Tabii ki bu, Hallie'nin elinden gelen her şeyi yapıp ağabeyini bu onur kodunu sürekli kırmaya zorlaması anlamına geliyor.

Jeanie'yi dedikoducu gibi göstermeye çalışsa da, kasabanın tüm bilgilerinin gerçek kaynağı Hallie'dir.

"Belki de kimse bir şey bilmiyor olması, onun biraz mahremiyet istediği anlamına gelir." Pişmemiş hamurun bulunduğu tavayı alıp fırına doğru ilerliyorum.

"Hadi," diyor, tavayı elimden alıp kenara koyuyor. "Fırınlara boş, başarılı kurtarma görevimizden döndüğümüzde bu partiyi fırına koyarız."

Ona bakıyorum, ömür boyu arkadaş olduğumuz için Hallie'nin bir fikri olduğunda onu vazgeçirmenin imkansız olduğunu biliyorum.

"Ya evdeyse?" diye soruyorum ve o başını sallıyor.

"İki saat önce buraya geldiğimde arabasına biniyordu ve arabası hâlâ ön tarafta değil. Her şey yolunda."

Onu vazgeçirmenin bir yolunu düşünmeye çalışırken dudaklarımı büküyorum, ama aynı zamanda içimden bir parça bu fikri beğeniyor. Adam'ın eve gelip fındıkkıranın kaybolduğunu fark edeceği düşüncesi yüzüme bir gülümseme konduruyor. Kapıma gelip bunu soracak mı? Başka bir şey daha çalacak mı?

"Demauros'ların sana verdiği arka kapının anahtarı hâlâ sende mi?" diye soruyor Hallie, ben de başımı sallıyorum.

"Ama işe yarayacak mı bilmiyorum."

"Denemek için daha iyi bir zaman olamaz, değil mi? Sen arka kapıyı dene, ben ön kapıya gidip zilini çalıyor gibi yapacağım, göz kulak olacağım, sen de arkadan gizlice gir."

"Neden gizlice girmem gerekiyor?"

"Çünkü bu senin fındık kıracağın ve ben çok daha iyi gözcü olurum."

H 'da haksız değil. 'ın 'yi kardeşlerimle

Hallie's, istediğimizi elde etmek için gizlice hareket etmede oldukça tecrübeliyiz. Yıllar boyunca, sık sık bir şey veya birisi tarafından dikkatimin dağıldığını ve gerektiğinde dikkatleri başka yöne çekmem gerektiğini unuttuğumu öğrendik.

Onu izlerken, onu bu fikirden vazgeçiremeyeceğimi bilerek iç geçiririm. "Peki. Beni ara, telefonumu yanımda tutacağım. O geldiğinde bağırmaya başla, ben de dışarı çıkayım."

Bana zafer dolu bir bakış atıyor ve ben evin ön tarafına doğru ilerleyip ayakkabılarımı giyiyorum. Hallie de peşimden geliyor ve kapıdan çıkıyor. Dışarı çıkınca beni arıyor, ben de cevap veriyorum ama konuşmuyorum. Bunun yerine anahtarlarımı alıp arka kapıdan çıkıyorum.

Adam'ın evine kolayca giriyorum, Bay ve Bayan Demauro'nun evlerine bakarken bana verdikleri yedek anahtar hala çalışıyor. Bir zamanlar tanıdık olan bu mekanı dolaşırken kalbim çarpıyor, ne kadar boş olduğunu fark ediyorum. Her şey beyaz boyanmış ve temiz görünüyor. Bayan Demauro'nun evinde çok sayıda renkli resim ve fotoğraf varken, Adam duvarlarını boş bırakmış.

Gizemli komşum hakkında ne kadar bilgi edinebileceğimi öğrenmek için etrafa daha fazla bakma isteğiyle mücadele ediyorum, ama fazla vaktimiz olmayabileceğini ve hızlı hareket etmem gerektiğini biliyorum. İçeri girerken

mutfaktan oturma odasına geçerken, n pencerede fındık kıracağı mı görüyorum ve oraya doğru ilerlemeye başlıyorum.

Ancak oraya ulaşamadan, kendimi duvara yaslanmış, bir vücut önüme yapışmış ve kahverengi gözler bana bakarken buluyorum.

DOKUZ

Wren

Sırtım duvara çarptığında, ılık atarım ve telefonum yere düşer. Panik içimi kaplar, ama beynim Adam Porter'ın başımın yanındaki duvara bir elini koymuş, diğerk eliyle beni köşeye sıkıştırıp kalçama dokunduğunu fark edince, bu his tamamen farklı bir şeye dönüşür.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorar bir süre sonra. Gözlerim onun gözlerine kilitlenir ve aptalca, onların ilk başta düşündüğüm gibi kahverengi olmadığını, en güzel yeşilimsi ela renginde olduğunu ve kirpiklerinin uzun ve koyu olduğunu fark ederim. Neden erkekler her zaman en uzun, en koyu kirpiklere sahipken, kadınlar buna yaklaşmak için göz kapaklarına küçük şeyler yapıştırmak veya kat kat maskara sürmek zorunda kalıyor?

"Wren." Adım içimde yankılanıyor ve zihnim tekrar önümdeki işe dönüyor.

"Merhaba Adam. Seni burada görmek ne garip."

Elimden gelenin en iyisi bu muydu?

Ama dudaklarında bir gülümseme belirdiğinde, daha iyi bir cevap veremediğim için duyduğum pişmanlık kayboldu. "Kendi evimde mi?"

Elimden geldiğince omuz silkiyorum. "Evde olmadığını sanıyordum. Araban ön tarafta değil."

"Garajda. Burada ne yapıyorsun?"

Dudaklarımı dişlerimin arasında gezdiriyorum ve gözleri bu hareketi takip ediyor. Kalbimin çarpması, onun beni izlemesiyle

ama bu durum kesinlikle yardımcı olmuyor.

"Bir görevdeyim," diye fısıldayarak cevap veriyorum sonunda. "Görev mi?"

"Düşen yoldaşımı geri almak için düşman bölgesine sızıyorum." Dudakları bir saniye kadar kıvrıldı, sonra kayboldu, eğlence geçiciydi, ama oradaydı.

"Buraya nasıl girdin? Bence bu haneye tecavüz sayılır."

"Aslında sadece girdim. Anahtarım vardı."

Kaşları çatıldı. "Neden benim evimin anahtarı sende?"

"Eskiden Demauroların evine bakıyordum. Kilitleri değiştirmedğin benim suçum değil."

"Tabii ki senin suçun." Bir süre durur ve aramızda sessizlik hakim olur. Göğsü benim göğsüme yapışmış, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta ve kalbimin çarpışını hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Eğer hissediyorsa, umarım bunun nedeninin onun evinde yakalanmış olmam olduğunu düşünüyordur.

"Fındıkkıranımı geri verecek misin?" diye soruyorum, ona bakarak, kalbim çarpıyor. "Bu noktada onu hak ettiğimi düşünüyorum. Buraya kadar geldim."

Konuşmadan önce bir an tereddüt ediyor. "Bundan benim ne kazanacağım?" diye soruyor.

"Süslemeleri kaldırmayacağım." "O zaman karşılaştı," diye ısrar ediyor.

Yine kalbim göğsümde çarpıyor. Gözleri benimkilerden ayrılıyor, sonra dudaklarıma odaklanıyor, sonra tekrar gözlerime dönüyor ve dudaklarım açılıyor, nefesi bu anda gerçekten istediğim şeyin yerine korkunç bir şekilde dudaklarımın üzerinde dolaşıyor.

Birdenbire, o fındıkkıranı geri alıp almadığım umurunda olmaktan çıktı.

Nedense, Scrooge'un beni öpmesini istiyorum.

"Ne istediğini söyle, Wren." Bu sözler, kemiklerime işleyen kemiklerime işliyor. Acaba aklımı okuyabiliyor mu, dekorasyonlardan çok uzak, komik bile olmayan başka bir karşı teklif düşündüğümü biliyor mu?

"İstediyini söyle, sana vereceğim," diye fısıldadı, korkularımı doğrulayarak. Gözleri dudaklarıma kaydı ve tekrar yukarı çıktı. "Asla istediğini istemezsin, ama sana şunu söyleyeyim, bana gelince isteyeceksin, Birdie."

Şu anda aklıma gelen tek şey bir öpücük.

Aklım sadece onun başını biraz eğmesini sağlamanın yollarını düşünmekle meşgul. Bu iyi bir karşı hamle olur mu? Ödeme olarak bir öpücüğü kabul eder mi? Belki öpücüğü ve süslememi geri alabilirim. Bu kesinlikle başarılı bir görev olur, değil mi?

Ancak, cevabımı söylemeden önce, tanıdık bir ses "Vay, burası ne kadar da rahat görünüyor" diye sesleniyor.

Bir duraklama olur, sonra neredeyse az önce olacak olanın farkına varınca gözlerim panikle büyür. Adam bunu görünce geri adım atar ve aramıza bir metre mesafe koyar. Duvara bir saniye fazla yaslanıyorum, eminim ki doğal görünmek için, ama ona bu kadar yakın olduktan sonra dik duramıyorum. Ayrıca gözlerimi Adam'dan ayıramıyorum ve dudaklarının neredeyse fark edilmeyecek şekilde kıvrıldığını izliyorum, sanki bana olan etkisinin farkında ve bundan mutluymuş gibi, sonra yüzü ifadesizleşiyor ve Hallie'ye dönüyor.

"Bir şeyi böldüm mü?" diye sorarak oturma odasına adım attı. "Seni kurtarmak için buraya gelmeyi düşündüm, ama gerçekten kurtarılmaya ihtiyacın olup olmadığını bilmiyorum."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorar Adam, en iyi arkadaşımın benim aramda bakışlarını gezdirerek. Ben bir kez daha açıklamak zorunda kalmadan Hallie konuşur.

"Onun fındıkkıranını rehin tutuyorsun. Keşif görevi yapmaya çalışıyoruz."

Adam sırtıtışını bastırmaya çalışır, yüzü stoik kalır, ama ben bunun ne olduğunu anlarım: bir maske.

"Yani siz ikiniz fındıkkıranı geri almak için gerçekten evime mi girdiniz?"

"En iyi arkadaşıma Zodiac Katili gibi fidye notları gönderen sensin."

"Tamam, Hallie..." diye başlıyorum, bunun yakında bir sarmal haline geleceğini, inatçı en iyi arkadaşımın inanılmaz derecede inatçı komşumla savaşağını görüyorum.

"Onun bahçeme pisliğini bırakan o."

"Yani onun sevgili fındıkkıranını geri ödeme olarak elinde mi tutuyorsun? Bu biraz çocukça değil mi? O sadece kasabaya biraz neşe getirmeye çalışıyor. Sonuçta, tüm kasabanın ışıklandırılması bir gelenek."

"Bunun neden *benim* sorunum olması gerektiğini anlamıyorum. Noel'i sevmiyorum; evimin süslenmemiş olmasının neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum," diye karşılık veriyor.

"Çünkü sen de bu kasabanın bir parçasısın! Biz bu kasabayı süsleriz," diyor Hallie, hayal kırıklığıyla ellerini havaya kaldırarak sesini yükseltiyor. Genelde Hallie'nin tarafında olduğum için, bu tarafın argümanlarını dinlemek ilginç.

Ne yazık ki, tüm bunlar ne kadar eğlenceli olsa da, bugün uzun bir gün oldu ve yatmayı düşünmeden önce en az bir düzine kurabiye daha pişirmem gerekiyor. Esnememi gizlemeye çalışıyorum, ama Adam'ın dikkati anında bana yöneliyor.

"Yorgun görünüyorsun," diyor ve bana yarım adım yaklaşıyor. Yüzünde sinirli bir ifade var, sanki yorgun olmam onu gerçekten rahatsız ediyormuş gibi.

"Oh, her kadının duymak istediği şey," diyor Hallie ve Adam başını ona çevirip ona sert bir bakış atıyor, ama vücudu bana dönük kalıyor.

"Onun muhteşem görünmediğini söylemedim. Yorgun göründüğünü söyledim, muhtemelen her gece saat bir'e kadar kendi lanet Noel Baba atölyesinde çalıştığı için."

"Onu takip mi ediyorsun?" Hallie gözlerini kocaman açarak sorar. Adam gözlerini devirir ve ben gülümsemeyi zor tutarım, çünkü bunun Adam'la daha önce de konuştuğumuz bir konu olduğunu biliyorum.

"Hayır, ofisi benimkinin karşısında, bu yüzden bütün gece ışıklarının yandığını görebiliyorum. Makul bir saatte uyumayı reddettiği için çok yorgun."

Aklımda bir şey çınlar ve ona dönerim. "Sen de uyanıksın, biliyorsun."

"Ama ben *kendim* için çalışıyorum, başkalarına iyilik yapmıyorum."

Yenilgiyi kabul ederek dudaklarımı büzüyorum, sonra yüzünde yayılan gülümsemeyi izliyorum. İşte o anda Hallie öfkesini bana yöneltiyor.

"Ne üzerinde çalışıyordun?"

İç çekiyorum. Tanrım, şimdi Hallie beni rahat bırakmayacak.

"Dün gece tatil partisi için dekorasyonlar üzerinde çalışıyordum."

"Wren," diyor, bana onaylamayan bir bakış atarak. "Bu senin işin değil. Sen Şükran Günü süslemelerini üstlendin!"

"Biliyorum, biliyorum, ama bunu yapmayı ben teklif ettim çünkü Grace yeni bir köpek yavrusu aldı ve bu onu bütün gece uyanık tutuyor ve..."

Hallie'nin yüzü tamamen hayal kırıklığına uğrar ve ellerini havaya kaldırıp vücudunu tamamen bana doğru çevirir. "Kendi isteğiyle! *Kendi isteğiyle* köpek yavrusu aldı, Wren. Onun köpek yavrusu almasının senin uykunu kaybetmenle ne ilgisi var?"

Bu konuşmadan çoktan sıkıldığım için başımı sallıyorum. "İş için, Hal."

"Bunun için para alıyor musun?" diye sorar, kaşlarını kaldırarak. Cevabı ikimiz de bildiğimiz için cevap vermiyorum. Bu gerginlik birkaç saniye sürer, sonra kesintiye uğrar.

"Bu arada, iş nedir?" diye sorar Adam ve biz de neredeyse onun orada olduğunu unutmuşken ona döneriz.

Neredeyse.

"Ne?" diye soruyorum, sorudan kafam karışmış bir şekilde.

"Her gece geç saatlere kadar uyanık kalıyorsun ve şafak sökünce evden çıkıyorsun.

Ne tür bir iş bunu gerektirir ki?"

"O ikinci sınıf öğretmeni," diye cevap veremeden Hallie sinirli bir şekilde söyler. "Ama gönüllü olarak okul öncesi bakımını üstleniyor ve *kendini önceliklendirmeyi* bilmediği için her zaman geç saatlere kadar kalıp birilerine yardım ediyor."

"Bu adil değil..."

Ben argümanımı tamamlayamadan sözümü kesip kollarını göğsünde kavuşturdu. "En son ne zaman kendin için bir şey yaptın?"

"Dekorasyon komitesinde görev alıyorum," diye karşılık veriyorum ve o hiçbir şey söylemese de, bana acıyarak bakıyor, bunun aslında *benim için* yapıldığını düşünmediğini ima ediyor. Adam'ın önünde bu konuyu açmadığı için rahatlıyorum. Adam zaten şüpheleniyor, bu konuda iki kişinin de bana yüklenmesine gerek yok.

"Taleplerimi değiştiriyorum," diyor ve Hallie ile beni bakışmamızdan koparıyor. İkimiz de Adam'a dnp bakıyoruz, ama onun dikkati sadece bende. O sert bakışla içimi bir sıcaklık dalgası kaplıyor.

"Ne?" diye şüpheyile soruyorum. Bunun nereye varacağını hiç sevmeyeceğim galiba.

"Taleplerimi değiştiriyorum. Bu gece zamanında yatarsan, fındıkkıranını geri alacaksın."

Bir an ona bakarak gözlerimi kırpıştırıyorum. "Anlamadım?"

"Duydun beni. Makul bir saatte yatarsan, fındıkkıranını geri veririm."

"Oh, işler ilginçleşiyor," diyor Hallie.

Onu görmezden gelerek gözlerimi komşuma dikiyorum. "şu anda ciddi misin?"

"Evet. Normal saatte yatarsan..." Tartışmak için ağzımı açtım, ama o kendini düzeltti. "*Saat 10'dan önce* yatarsan, fındıkkıranını geri veririm."

"Saat 10'da mı? Bu saçmalık, ben..."

Sanki ben hiçbir şey sylememişim gibi konuşmaya devam ediyor.

"Sen kendine dikkat edene kadar, ben de fındık kıracağına dikkat edeceğim."

Ona uzun uzun baktım, sonra inanamayan bir kahkaha attım. "Ve süslemeleri de kaldırmayacak mısınız?"

"yle bir şey demedim."

"O zaman ben bundan ne kazanacağım?"

"Fındık kıracağın mı? Vücudunun açıkça ihtiyaç duyduğu uyku mu?" Söyleyeceğim kelimeleri düşünmeden konuşuyorum.

"Vücudumun neye ihtiyaç olduğunu sen nereden bilirsin?" Oda sessizliğe bürünür ve Adam'ın gözleri vücudumu tararken kalbim hızla çarpmaya başlar. Sessizlik uzadıkça nefesim biraz hızlanır ve dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılır.

Hiçbir şey söylemez.

Söylemesine gerek yok. Bakışları her şeyi anlatıyor.

Bir cevap bulmak için çabalarken, Hallie benden önce davranır ve zamanlaması mkemmek bir espriyle gerginliği bozar.

"Aman Tanrım, bu çok seksi," diye mırıldanır ve ona döndüğümde, sanki gerçekten aşırı ısınmış gibi yüzüne elini sallıyor.

Ona gözlerimi devirdim, ama bu, aklımı başıma toplamam için ihtiyacım olan dikkat dağınıklığıydı.

Buradan çıkmam lazım, ve bunu inanılmaz derecede aptalca bir şey söylemeden önce yapmam lazım.

"Hadi ama. Kurabiye yapmam lazım," diye en iyi arkadaşım sandığım kadına söylenerek, ikimizin de girdiğimiz kapıya doğru başımı eğiyorum.

"Ve her şeyi bitirmen lazım ki zamanında yatabilesin," diyor Adam.

Ona bakmadan da gülümsediğini biliyorum ve cevap vermiyorum; bunun yerine, arkama bakmadan evinden çıkıyorum.

"Bence biraz daha geç saatlere kadar kalmalısın," diyor Hallie dışarı çıkarken. "Onu ne kadar zorlayabileceğini gör." Adam arkamdan homurdanıyor, ama ben devam ediyorum, merdivenlerden aşağı inip onun terasına, oradan da arka bahçesinden benim bahçeme geçiyorum.

Ama kendi evime girerken, merak etmeden duramıyorum... ne yapardı?

ON

ADAM

Cumartesi gecesi, yazmaya bile zahmet etmiyorum. Sadece komşumun gece geç saatlere kadar uyanık kalmasını izliyorum. Dün, bu pencereden arka kapısından çıktığını gördüm ve merakla izledim. Arka bahçeyi geçip evime gireceğini asla tahmin edemezdim, ama arka kapının açıldığını duyduktan sonra merdivenlerden parmak uçlarında indiğinde onu gördüm.

Onun adını seslenmeliydim, ama ilk kez kapımın önüne geldiğinden beri ona daha yakın olmak isteyen içimdeki daha aşağılık bir yanım, düşünmeden önce harekete geçti. Bir anda onu duvara sıkıştırmıştım ve arkadaşı araya girmeseydi bir şeyler olacağına dair bir hisse kapıldım.

Muhtemelen fındıkkıran karşılığında bir öpücük teklif edebilirdim ve bunu yapmayı ciddi olarak düşünüyordum, çünkü onun bunu teklif etmek üzere olduğunu biliyordum. Ama sonra ona iyice baktım ve ne kadar yorgun olduğunu gördüm ve taleplerimi değiştirmeye karar verdim. Bütün gece ofisimde, teklifimi kabul edip etmeyeceğini görmek için bekledim, sabah ilk iş olarak fındıkkıranı ait olduğu yere geri koymaya hazırdım, ama mutfağındaki ışığın söndüğünü ve ofisindeki ışığın yandığını gördüğümde, inatçı kıcının yem yemediğini anladım.

Yeni teklifime rağmen, geç saatlere kadar ayaktaydı, sanki bir şeyi kanıtlamaya çalışıyormuş gibi, ışık tam saat birde söndü. Ben uyanmadan arabası garajdan çıkmıştı ve

Bu sabah bahçemde yeni süslemeler yoktu. Sorulsa inkar etsem de, kalbimin derinliklerinde bir kayıp hissettim.

Bu gece, küçük beyaz topları bir ipe dizip bir tür çelenk yapıyor gibi görünüyor ve dürüst olmak gerekirse, o anda yorgunluktan bayılabilir gibi görünüyor.

Eğer zamanında yatarsa ona fındıkkıranını geri vereceğimi teklif etmenin işe yarayacağını düşündüm, ama bu bizim küçük oyunumuzu sona erdirecekti ve ben bunu henüz istemiyorum.

Masamı tararken, birkaç gün önce yaptığım tabelayı görüyorum, ona uzanıyorum ve sonra pencereye tıklıyorum. Kafasını kaldırıyor ve bana küçük, yorgun bir gülümsemeyle, projesini kaldırıp omuz silkerek, *henüz yapamayacağını* söylüyor gibi. Hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum, sonra geriye yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Saat 12:30 ve sabah için acil bir işim yok ama artık onun bir sınıf dolusu küçük çocukla uğraşmak zorunda olduğunu biliyorum.

Onun kendine iyi bakmasını sağlamak için bu yeni dürtünün nereden çıktığını bilmiyorum, ama çok da derinlemesine düşünmüyorum. Muhtemelen erteleme yeni ve berbat bir versiyonudur. Belki de onun sorunlarını çözmesine yardım edersem, benimkiler de sihirli bir şekilde kendiliğinden çözülür.

Ama onun iğneyi kendine batırmasını, acıdan yüzünü buruşturmasını, sonra da parmağına kederle bakmasını izlediğimde, ağır ve yenik bir iç çekiş göğsünü kaldırmadan önce, içimde bir şey kopuyor.

Ayağa kalkıp merdivenlerden aşağı inerek arka kapıdan dışarı çıkıyorum. Beynimdeki tek bir hücre bile bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu söylemeye fırsat bulamadan, bahçeyi geçip terasına çıkıyorum ve arka kapısını açıyorum. Dikkatsizce fark ediyorum ki, saat gece yarısını geçmiş olmasına ve yalnız yaşayan bir kadın olmasına rağmen kapı kilitli değil. İçeri girdiğimde, evin düzeninin benim evimle aynı olduğunu ama aynısı olduğunu fark ediyorum, bu yüzden merdivenleri hızla çıkıp onun bulunduğu odaya kolaylıkla ulaşıyorum.

"Aman Tanrım, ne oluyor lan?" Wren, ben ofise girerken sandalyesinden kalkarak bağılıyor. Masada neredeyse boşalmış bir kase patlamış mısır ve idil bir filmde çıkmış gibi görünen uzun patlamış mısır çelenkleri yerde uzanıyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturup ona bakıyorum.

"Yatağa git," diyorum, ona bakarak. Pencereden bakınca yorgun görünüyordu, ama şimdi yaklaştığında tamamen bitkin görünüyor. Yanaklarında bir iki gözyaşı izi bile görebiliyorum, bu da göğsümü sıkıştırıyor.

Tamamen *bitkin* ve bunu kendine yapıyor gibi görünüyor. Ama bu yorgunluğunu, sinirli görünmek için gizliyor.

"Burada olamazsın! Evime izinsiz giremezsin! Bu yasa dışı!"

"Sen mi konuşuyorsun?"

Buna sevimli bir cevap bulamıyor, bu yüzden bana başka bir soru soruyor. "Buraya nasıl girdin?"

"Kapı kilitli değildi, bu konu başka bir gün konuşulur. Ama şimdilik, yatma vaktin geldi."

Kaşlarını kaldırarak bana baktı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana sert bir bakış attı. Yorgun bir bakıştı, ama yine de sert bir bakıştı. Bunun onun karakteristik özelliği olduğunu sanıyordum, ama bu kadını tanıdıkça, bunun sadece benim için sakladığı bir şey olabileceğini, sadece benim ortaya çıkardığım bir kişilik özelliği olabileceğini fark ettim.

Bunu daha fazla görmek istiyorum. "Ne?"

"Yatağa git. Yorgunsun, Wren. Kendine zarar vereceksin ya da çok hasta olacaksın. Bu, sağlığını riske atacak kadar önemli değil."

"Abartıyorsun, Adam."

"Değilim. Arkadaşın bile çok fazla çalıştığını söyledi."

"Ve ikinizin de anlamadığı şey, tüm bunların Noel festivali öncesinde halledilmesi gerektiği. Bu yıl şimdiye kadarki en iyi yıl olmalı!" Sözlerinde panik var ve ben de yanıt olarak ses tonumu yumuşatmaya çalışıyorum.

"Ellerin olan tek kişi sen misin?" diye soruyorum. "Ne?"

"Ellerin olan tek kişi sen misin, Wren? Çünkü tüm bunları yapabilen tek kişinin sen olmasının hiçbir nedenini bulamıyorum." Çenesi gerginleşir, ama ben devam ederim. "Hallie, başkalarının işlerini üstlendiğini söyledi."

Başkalarına yardım teklif ettiğini defalarca gördüm, ama sana kim yardım ediyor?"

"Yardıma ihtiyacım yok," diyor o kadar hızlı ki, sanırım kendisi bile buna inanmıyor. Ama şu anda bunun tartışılacak bir konu olmadığını biliyorum. Şu anda onu yatağına yatırmam gerekiyor.

"Çok yorgun olduğunda herkese yardım etmek için yapmak istediğin her şeyi yapamazsın, Wren."

"Ve bana ne yapmam gerektiğini söyleyemezsin, *Adam*. Ben bir yetişkinim." O, yüzünde itiraf etmeliyim ki sevimli, öfkeli bir ifadeyle bana bakarken, ben de uzun bir süre ona bakıyorum. Görünüşe göre, kendine bakmayacak ve kendini öncelikli görmeyecek.

"Peki," diyorum.

"Tamam mı?" Başımı sallıyorum ve o, sanki geri dönüp gideceğini düşünüyormuş gibi rahatlıyor. Bunun yerine, ona doğru birkaç adım atıp eğiliyorum, omzumu karnına dayayıp onu kaldırıp omzuma atıyorum.

"Adam! Ne yapıyorsun sen!"

"Hangi yatak odası senin?" diye soruyorum, elinin sırtıma vurduğunu görmezden gelerek. Neredeyse bir dokunuş bile değil ve bunun sadece inanılmaz derecede yarı yürekli bir hareket mi olduğunu yoksa gerçekten o kadar yorgun olduğu için enerjisi kalmadığı için mi olduğunu anlayamıyorum.

Koridora çıkıp, çıkarken ofisinin ışığını yakıyorum.

"Neden sana bunu söyleyeyim ki?"

"Peki, kendim bulurum," derim iç çekerek, evimdeki odamın olduğu yere doğru ilerlerken, içgüdülerim bana odanın geri kalanının benimkiyle aynı olduğunu söylüyor. Kapıyı açıp insanlık tarihinin en kızsı odasını gördüğümde zafer duygusu beni kaplıyor, ama odanın benimkinin tam bir kopyası olduğunu, mobilyaların hepsinin aynı yerde olduğunu fark edince duraksıyorum. Yatak tam olarak benimkinin olduğu yerde, ama muhtemelen kral boy değil, kraliçe boy. Karışık bir şekilde duran basit gri nevresimlerin yerine, onun nevresimleri dantelli beyaz bir yorganla mükemmel bir şekilde yapılmış ve bir kişinin sahip olması gerekenden daha fazla pembe, kırmızı ve yeşil tonlarında yastıklar var. Duvarlarda bazı manzaralar ve aile fotoğrafları da dahil olmak üzere fotoğraflar var ve küçük bir kitaplık duruyor.

bir köşede. Ayrıca çeşitli Noel süslemelerinin yanı sıra küçük biblolar da etrafa dağılmış durumda.

Burası bir ev gibi. Yaşanmış bir ev gibi. Rahat, konforlu ve güvenli bir ev gibi. *Wren* gibi.

Kendi evimin onun evine kıyasla boş göründüğünü ve hissettirdiğini fark ediyorum.

Wren benimle tartışmaya devam ederken, onu yatağına atmadan önce bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum.

"Sana inanamıyorum..."

"Yatağa. Hemen," diyorum, onu tatlı görünümlü yatağında uzanmış halde görünce tam cümleler kuramadan. Bol, büyük beden bir sweatshirt ve şort giymiş, ayrıca tüylü, sıcak görünümlü pembe ve yeşil Noel çorapları var. Çok çekici görünüyor ve hayatımın en küçük, en çılgın anında, yanına uzanıp onu göğsüme çekmeyi düşünüyorum.

"Bana söyleyemezsin..."

Sözler, onları durdurmayı düşünmeden, bir tür filtreden geçiremeden dudaklarımdan dökülüyor. "Yatağa git, yoksa yanına girip gitmediğinden emin olacağım."

O anda yüzünde bir ifade gördüm. En ufak bir tereddüt.

Siktir.

Siktir.

O tereddüt ifadesini görmek için neredeyse her şeyi yapardım, ama onun uykuya ihtiyacı olduğunu da biliyorum. Onunla aynı yatakta yatarsam, kendimi uyumaya ikna edebileceğimden emin değilim.

"Çık dışarı," diyor sonunda, kararı kolaylaştırarak.

"Uyuacak mısın?"

Bana abartılı bir göz devirme hareketi yaptı.

"Uyumazsam yine kaleye saldırır mısın?"

"Tekrar tekrar, tatlım." Bir kez daha iç çekmeden önce yanaklarına yayılan hafif kızarıklığı kaçırmıyorum.

"O zaman evet. Yatağa gideceğim."

Başımı sallayıp arkamı dönerek evin içinden geçip giderken, onu yatırma isteğine başarıyla direnirim.

Arka kapıdan çıkıp, boş bir saksıyı verandanın korkuluğuna kaldırıyorum ve anahtarı hemen buluyorum. Kadın herkesin güvenliğini önemsiyor ama kendi güvenliğini hiç önemsemiyor diye sinirlenerek başımı sallıyorum ve anahtarla arka kapıyı kilitliyorum. Kendimi durduramadan altın anahtarı cebime atıyorum.

Yarın makul bir saatte yatmazsa, belki bunu tekrar yapmak zorunda kalırım.

Evime girip kapıyı kilitleyip tüm ışıkları söndürürken kendi kendime gülümsüyorum. Yatmaya hazırlanıp, kadının ofisinin ışığının hala kapalı olup olmadığını kontrol ediyorum.

Onun evindeki tüm ışıklar da öyle.

Ve kızgın görünse de, aslında beni dinlemiş olmalı, çünkü yatak odasının ışığı bir iki dakika sonra tekrar yandı, ama kısa süre sonra söndü, bu da benim uyarıma kulak verdiğini ve yatağa gittiğini gösteriyordu.

Biliyorum. İzliyordum.

ON BİR

Wren

Adam evime zorla girdikten sonra iki gün boyunca onu görmezden geldim. Yemek odamdaki süs eşyaları dolu kova her geçtiğimde bana bakıyor olsa da, onun bahçesine hiçbir şey eklemedim. Her gün evden çıkarken, aynı saatte sabah koşusuna çıkarsa diye başımı eğik tutuyorum. (ıkmıyor, ama ne yazık ki bu benim gözümden kaçmıyor.)

Ayrıca yeni fidyeye notu da almadım, ama cesaretimi toplayıp baktığımda, fındıkkıranın hala pencerede olduğunu fark ettim.

Ayrıca geceleri ofisimde çalışmayı bıraktım ve artık projelerimi mutfak masasında yapıyorum, ama bunun Adam'la *hiçbir* ilgisi yok. Tabii ki yok. İnatılığım onun saat 22:00'deki yatma saatine uymamı engellese de, her gece kendimi gece yarısı yatakta buluyorum.

Yine, bunun Adam'la hiçbir ilgisi yok. Sadece... yorgunum.

şu anda, işe gitmeden önce merdivende tehlikeli bir şekilde sallanırken, Campbell çiftinin ışıklarını asarken soğuktan donmuş parmaklarımla, daha fazla uyumadığım için pişmanlık duyuyorum. Belki bu kadar yorgun olmasaydım, yardım teklif etmek yerine çenemi kapalı tutacak kadar akıllı olurdum.

Dn, mahallede dolaşarak herkesin tatil ışıkları ve süslemeleriyle ilgili her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ettim. Ayrıca, büyükannemin her zaman yaptığı gibi, Adam'ı atlayarak, hala topladığımız oyuncak ve yiyecek

topladığımız kampanyalarla ilgili broşürler bıraktım, tıpkı büyükannemin her zaman yaptığı gibi, tabii ki Adam'ı atlayarak. Adam'ın evinin diğer tarafındaki Campbell'ların evinde durduğumda, Bay Campbell bana bu işle ilgileneneceğini, ancak geç saatlere kadar çalıştığı için henüz ilgilenemediğini söyledi. Bir sessizlik oldu ve ben sadece başımı sallayıp yoluma devam etmeliydim, ama yapmadım.

Bunun yerine, her zaman yaptığım şeyi yaptım: Yardım etmeyi teklif ettim ve bir gün işten önce ışıkları asmaasına yardım edebileceğimi söyledim. Demek istediğim, *birçok elin işi kolaylaştırdığıydı*, ama o bunu, projeyi tamamen kendi başıma halledeceğim anlamına geldiğini düşündü, bu yüzden bu sabah işe gitmeden önce birkaç yüz metre ışık asmak zorunda kaldım.

Neden gerçek ışıkları Halloween'den hemen sonra, kaçınılmaz olarak garip bir şekilde sıcak bir gün geldiğinde astığımı hatırladım. Şu anda hava çok *soğuk* ve son yağmur fırtınasından kalan ince buz tabakası her şeyi kaygan hale getiriyor ve dürüst olmak gerekirse, biraz tehlikeli.

Neredeyse bitirdim ve telefonuma ayarladığım, en geç çıkabileceğim zamanı gösteren zamanlayıcı, on dakikadan az bir süre kala geri sayıma başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye bir ses duyuyorum ve her zamanki gibi sinirli olduğunu fark ediyorum.

"Bir saniye bekle Adam, sana istediğin ilgiyi göstereceğim,"

diyorum ve oluklara bir ışık klipsi daha takmak için uzanıyorum.

"Anlamadım?" diye soruyor sinirli bir sesle. Konsantre olmasaydım, omzunun üzerinden bakıp kaçınılmaz sinirli bakışını yakalardım.

"Bir saniye, Adam, tanrım," diye homurdanarak, küçük figüre bir ışık takmaya çalışıyorum. Parmaklarım neredeyse donmuş durumda ve her bir ampulü yerine takmak gittikçe zorlaşıyor, ama bu tarafı neredeyse bitirdim. Yarın sabah işi bitirmek için zaman bulmam gerekeceğini kabullenmiş durumdayım. Ama şu anda, bu çıkıntıya takmam gereken sadece beş kadar ışık kaldı. Sonra arabama binip, okula giden beş dakikalık yol boyunca ısıtıcıyı mümkün olduğunca yüksek dereceye ayarlayabilirim, umarım parmaklarımdaki his çabucak geri gelir.

"Burada donacaksın, Wren. Ve tüm oluk buzla kaplı. Güneşin eritmesini beklesen daha iyi olmaz mı?"

Ona öfkeyle bakıyorum ama cevap vermiyorum. Buzla kaplı çimlerin üzerinde ayak sesleri duyuyorum, yaklaşıyor ve ben inliyorum. Aramızdaki bu karşılıklı atışmayı ne kadar sevdiysem de, bugün bunun için enerjim yok.

"Bugün okulum var," diyorum dişlerimi sıkarak, ışıkları asmak için kullandığım bükümlü bağları dişlerimin arasında tutarak. "Ve geç saatlere kadar çalışacağım." Bir başka tutucuyu oluğa takarken, parmaklarım acıyarak, sessizlik ortalığı kaplıyor.

"Bunu gerçekten şu anda yapman gerekli mi? Ya da gerçek ev sahipleri yerine senin yapman gerekli mi?"

Tabii ki onu görmezden geliyorum; o anlamaz. Üç tane daha

"Wren, gel haydi. Parmakların parmakların mor morlaşmış." Bir yeni yeni yumuşaklık var ki, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, ama en iyisi görmezden gelmek olduğuna karar veriyorum.

"Ben iyiyim Adam, git buradan," diyorum, gözlerimi işimden ayırmadan, ama içten içe onun bu kadar yumuşak konuştuğunda yüzünün nasıl göründüğünü merak ediyorum.

Bir ışık daha kaldı, ancak onu almak için uzanmam ya da aşağı inip merdiveni kaydırmam gerekecek. Bu, şimdiye kadar yaptığım en geniş uzanma hareketi değil, bu yüzden denemeye karar veriyorum. Dört dakika içinde arabama binip yola çıkmam gerekiyor. Uzanarak neredeyse ulaşıyorum, ama sonra ellerim kayıyor, dengem bozuluyor ve adımımı kaybediyorum.

Düşmeye başlarken çığlık atıyorum, ölümcül düşüşümde yere yaklaşan zemini görmekten kaçınmak için gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Tamam, ölecek kadar yüksek değil, ama kesinlikle yaralanacağım.

Ancak düştüğümde, her şey beklediğimden çok daha hızlı bitti. Vücudum hareket etmeyi bıraktığında gözlerim hala sıkıca kapalıydı ve yan tarafımı bir sıcaklık kapladı. Kan mı bu? Kendi kanımın içinde mi yatıyorum, bu yüzden acı hissetmiyorum? Belki de gerçekten ölüyorum. Belki de...

"Tanrım, Wren, ne oluyor lan?" diye soran derin bir ses, paniğimi keser.

O anda, donmuş zeminde kanlar içinde yatmadığımı fark ettim.

Adam Porter'ın kollarındayım.

Ve beni bahçenin karşısına taşıyor.

"Ne oluyor?" diye mırıldanıyorum. Bacaklarım bir koluna asılı, sırtım diğer koluna yaslanmış.

"Ölmek mi istiyorsun?" diye soruyor Adam dişlerini sıkarak. "Ne..."

"Orada ne yapıyorsun?" diye soruyor. Sonunda, yüzünü görebilmek için yerimi değiştiriyorum ve çenesinin gergin olduğunu fark ediyorum. *Kızgın*. Sinirli ya da stresli olduğunu düşünmüştüm, ama yüzündeki ifade kesinlikle öfke.

"Dekorasyon asıyorum, tabii ki."

"Her şey buzla kaplı. Ben orada olduğum için şanslısın, yoksa boynunu kırmış olurdun." Gözlerimi deviriyorum.

"Abartıyorsun, boynum kırılmazdı," diyorum, birkaç dakika önce öldüğümü düşünmeme rağmen. Hareket ediyoruz, ama bu açıdan nereye gittiğimizi tam olarak anlayamıyorum, ama o ışıkları bitirip yoluma devam etmem gerekiyor. Yer değiştiriyorum, ama o beni daha sıkı tutuyor. "Beni indir, Adam."

"Hayır." Bu kelimedede kesin bir kararlılık var ve başımı geriye çekip ona bakıyorum, yavaşça gözlerimi kırıpıyorum. Gözleri ileriye bakmaya devam ediyor, çenesi sıkı.

"Ne?"

"Seni yere indirirsem, hemen o merdivene tekrar tırmanacaksın," diye açıklıyor. Şimdi onun bizi kendi bahçesinden benim bahçeme doğru götürdüğünü fark ediyorum.

"Evet, çünkü yapmam gereken bir şey var." Beni sabit tuttuğu için iyi hareket edemiyorum, bu yüzden cebimdeki telefona uzanıp saati kontrol edemiyorum, ama zamanlayıcımın bitmesine çok fazla zaman kaldığını sanmıyorum.

"Hayır, yok."

"Anlamadım?"

"Kendine dikkat etmelisin, Wren. Aksi takdirde kendini öldüreceksin. Nazik olmaya çalıştım, ama sana ulaşabilmemin tek yolu seni sertçe tutmak gibi görünüyor."

"Buna inanamıyorum!" Elimi geri çekip göğsüne vuruyorum, ama çok sert olduğu için vuruşum daha çok ona bir tokat atmak gibi oluyor. Yine de, damarlarımdan öfke akıyor. "Beni hiç tanımıyorsun Adam, ne yapmam ya da yapmamam gerektiğine karar verecek kadar tanımıyorsun. Bu delilik!"

"Seni iyi tanıyan insanlar, sabah yedide merdivenden düşüyorsan, bu konuda sana yeterince baskı yapmıyorlar demektir. Neden onların ışıklarını takıyorsun?" Şimdi bahçemdeyiz ve yürüyüş yolunda ilerlerken adımları yavaşlıyor.

"Bay Campbell'ın zamanı yok. Ona yardım ediyorum."

"Arabası ön tarafta," diyor Adam, sesinde hayal kırıklığı belirgin. Omzunun üzerinden bakıyorum ve Jed'in arabasının gerçekten ön tarafta olduğunu görüyorum.

Kafamı sallarım. "Muhtemelen hala uyuyordur. Gece çalışıyor."

"Sen de öyle görünüşe göre," diye homurdanır ve ön kapıma doğru yürür.

"O *gerçekten* geceleri çalışıyor. Yardıma ihtiyacı vardı, ben de ona yardım ettim."

Adam başını sallar ve başını salladığında, hafif sakalının kılları şakağını kaşır ve içimi karıncalandıran bir sıcaklık yayılır.

Bu yeni bir şey.

"İnsanlara çok fazla güveniyorsun, Wren, ve bu da herkesin senden yararlanmasına izin veriyor." Sözlerinin içimde yarattığı etki hoşuma gitmiyor. Gömdüğüm düşünce ve duygulara biraz fazla yakın olmaları, Hallie'nin söyledikleriyle çok fazla örtüşmeleri, midemde ekşi bir tat bırakmaları hoşuma gitmiyor.

Ama kimse benden faydalanmıyor. Yardıma ihtiyacım olsaydı, herkes bana aynı şekilde yardım ederdi. Yardım edecek vaktim var, bu yüzden büyükannemin öğrettiği gibi yardım ediyorum. Onun bunu görememesi ve düşüncelerimi çarpıtması, o buruk duyguyu bir kez daha öfkeye dönüştürüyor.

Bununla birlikte, şimdi iki elimle omzuna bastırıyorum. Yine de hiçbir şey olmuyor. "Beni *indir*, Adam!" diye bağıriyorum sinirle. Ben

Onun bunu gerçekten yapmasını beklemiyorum, bu yüzden bacaklarım yere değdiğinde titriyorlar ve Adam, ben dengemi bulana kadar beni sıkı ve sıcak elleriyle belimden tutuyor. Bu hissin ne kadar hoş olduğunu bir kenara bırakıp, onu benden uzaklaştırmak için göğsüne itmeye çalışıyorum.

Ama o kıpırdamıyor.

"Adam, çekil. İşe gitmeden önce ışıkları halletmem lazım." Gözleri gözlerime dikildi ve ben onun bakışlarına kapıldım, bakışlarımı ondan ayıramadım.

"Neden?" Sözler o kadar yumuşak söylenmişti ki, neredeyse hayal gördüğümü sandım.

"Ne?" diye fısıldadım.

"Neden bunu yapıyorsun? Neden bunu yapmak zorundasın?" Durup kaşlarımı çattım.

"Çünkü yardıma ihtiyaçları var ve ben Wren'im. Yardım etmeliyim." Sözler düşünmeden ağızımdan döküldü ve Adam'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Yardım etmek *zorundasın* mı?"

Söylediğim sözlerin farkına varmadan tereddüt ettim, sonra başımı salladım.

"Hayır, demek istediğim, yardım etmeyi *seviyorum*. Yardımsever biriyim." Sanki sözlerimi bitirmemi beklermiş gibi bana bakıyor, ben de içimdeki yükü atmak için uzun bir nefes alıp konuşmaya devam ediyorum. "Bay Campbell için ışıkları asmam gerekiyor, sonra da işe gitmem gerekiyor, orada iki düzine ikinci sınıf öğrencisine neşeli ve aynı zamanda sert davranmam gerekiyor, ayrıca onların üç aylık raporlarını da hazırlamam gerekiyor, ve bunu bu sabah yapmam gerekiyor çünkü bu akşam veli-öğretmen görüşmeleri var ve şüpheli kararlar verebilirim, ama karanlıkta ışık asmayacağım."

Nefes alıyorum ve tüm bunları içimden attıkça, içime yerleşen tuhaf bir endişe ve omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum.

"Yarın okuldan sonra yapamam çünkü barda bağış toplama etkinliğine gitmem gerekiyor ve şimdi düşündüm de, Nat'e çekiliş sepetlerini hazırlayıp güzelce süsleyeceğime söz verdim, ama bu aptal *ışıkları* da takmam gerekiyor çünkü tüm kasabanın ışıklandırılması bir *gelenek* ve bu *yıl sıra bende* ve tüm kasaba, her şeyi büyükannem yapacağı gibi şenlikli ve mükemmel hale getirmem için bana güveniyor ve..."

Bu listeye ekleyecek yaklaşık bir milyon şey daha var, ama durdum.

Durdum çünkü Adam benim alanımda, göğsü bir kez daha benim göğsüme yaslanmış, tıpkı geçen gün onun evinde olanları hatırlatan bir şekilde. Parmakları belimi biraz daha sıkı kavıyor, diğer eli başımın yanındaki kapıya yaslanmış ve beni çok tanıdık bir pozisyonda yerinde tutuyor.

"Ne istiyorsun, Wren?" diye soruyor, çok alçak ve tatlı bir sesle.

"Seni yolumdan çekmen lazım ki gidip o ışıkları asmayı bitirebileyim."

Kafasını salladı. "Hayır, hayır. İhtiyacın olan bu değil."

Kapıdaki eli hareket eder, bir tutam saçımı nazikçe, neredeyse saygıyla geriye iter, sonra tekrar kapıya döner. Zihnim bu harekete komut vermeden çenem yukarı kalkar ve onu süzerken gözlerim büyür; koyu kaşları, uzun kirpikleri ve yüksek elmacık kemikleri. Sürekli düşüncelere dalması, kaşlarının arasında kalıcı bir kırıışıklık bırakmıştır. Bazıları bunu bir kusur olarak görebilir, ama onda bu, genel görünüşüne sadece bir artı katmaktadır.

Ve tıpkı geçen gün onun evinde olduğu gibi, Adam'ın beni öpmesini istiyorum

Aslında, bu bir ihtiyaç gibi hissettirmeye başladı. Garip bir neden, beni öpersen, dünyadaki her şeyin yoluna gireceğini düşünüyorum, sadece bir anlığına da olsa.

"Bana şu anda ne istediğini söyle, Wren," diye fısıldıyor, nefesi dudaklarımda dolaşüyor. "Hayatında bir kez olsun, istediğini iste."

"Adam," diye fısıldıyorum, ne söyleyeceğimi bilemeden, ama kelime dudaklarımdan dökülüyor ve vücudum ona yaklaşıyor, göğsümü daha da ona bastırıyorum. O, duyduğumdan çok hissettiğim küçük bir inilti çıkarıyor ve sıvı bir sıcaklık içimi kaplıyor.

"Benden seni öpmemi iste," diyor.

Şu anda *her şeyi* hissederken gözlerim fal taşı gibi açılır. Vücudumun önündeki onun vücudunun sıcaklığı, sırtımdaki ön kapımın soğuk ahşabı. Boynumda atan nabzım, onu bu kadar yakınımda hissederken damarlarımda dolaşan heyecan, dudaklarımdan çıkan nefesim

ve onun nefesinin cildimde dolaşması. Sanki zihnim her şeyi, her anı ve her duyguyu daha sonraya saklamak için yakalamaya çalışıyor.

"Ne?"

"Bana seni öpmemi söyle. İstedğini söyle, bebeğim."

Ona bakıyorum, hayranlık ve şaşkınlık karışımı ve şaşırtıcı bir şekilde, zihnimi bulanıklaştıran *bir heyecan*.

Ama çoğunlukla kafa karışıklığı.

Hiç öpücük istemek zorunda kalmamıştım. "Öpücük istememi mi istiyorsun?"

"Tabii ki istiyorum. Kimseye hiçbir şey istemezsin, ama bunu isteyeceksin. Sonunda seni öptüğümde, bunu sen istediğin için olacak. Çünkü bunu sen başlattın. Benim tatlı, insanları memnun etmeye çalışan kızım, ihtiyacı olanı talep edecek."

Onun sözleri karşısında çenem düşüyor ve içimi hayal kırıklığı kaplasa da, aynı zamanda bir sıcaklık da içimi kaplıyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor.

Benim tatlı, insanları memnun etmeye çalışan kızım, ihtiyacı olanı talep edecek. Bu heyecan verici olmamalı, değil mi?

Aklımdan milyonlarca cevap geçiyor, ama dudaklarımdan sadece biri çıkıyor. "Beni öptüğünde *mi*?"

Gülümsemesi, daha önce hiç görmediğim seksi bir şekilde tembelleşti ve aniden, kitaplarda "*külot düşüren gülümseme*" dediklerinde ne demek istediklerini anladım.

"Oh, sen ve benim öpüşmemiz kaçınılmaz bir sonuç, tatlım. Sadece söyle."

Nefesim kesilir ve ne diyeceğimi bilmesem de cevap vermek için ağzımı açarım. Meğer cevap düşünmeme gerek yokmuş, çünkü telefonumun alarmı çalmaya başlar.

"Alarmım çaldı. Gitmem gerek."

Yüzünde hayal kırıklığı belirir ve benim yüzümde de aynı şeyin yansıdığı olup olmadığını merak ederim. Bir anda, kararlılık ve kendinden emin bir gülümseme onun yüzündeki hayal kırıklığını silip süpürür ve o uzaklaşır.

Arkamı dönüp ona bakmadan arabama doğru yürüdüm, ışıkları asmaya gitmeden önce her şeyi arabaya koyduğum için minnettardım ve arabayla uzaklaştım.

Ona beni öpmesini söyleseydim ne olurdu diye kesinlikle düşünmüyorum.

Saat dokuzdan çok sonra nihayet Bluebird Lane'e girdiğimde, Campbell'ların evinin ışıklarının çoktan parladığını görünce şaşkına döndüm. Arabamı park edip garaj yolunda durarak manzarayı içime çekiyorum. Sadece başladığım taraf bitmiş değil, tüm ev neşeli ışıklarla süslenmiş. Çok da güzel yapılmış, her üç ampulde bir ışıklar oluklara asılmış, tam da benim yapacağım gibi. Hatta çatıya kadar uzanıyor ve çizgileri mükemmel bir şekilde takip ediyor.

Jed Campbell kesinlikle bunu yapmamıştır.

Hâlâ *birinin* çalışmasını hayranlıkla izlerken, tanıdık bir ses duyuyorum.

"Artık merdiven yok, Wren."

Sesin geldiği yere doğru başımı çeviriyorum ve Adam'ı ön verandasında, kollarını göğsünde kavuşturmuş, çenesini sıkmış, bana yoğun bir şekilde bakarken görüyorum. Cevap vermeden önce parçaları bir araya getirmeye çalışırken zihnim hızla çalışıyor.

"Sen..." Sözlerim anlamsız olduğu için yarım kalır. Adam onları asmış olamaz çünkü Noel'le ilgili her şeyi nefret eder. Süslemeleri, ışıkları ve... şey, yakın zamana kadar beni de biraz nefret ediyor olabileceğini düşünüyordum.

"Onları ben astım," diye cevap verdi.

"Neden?" diye soruyorum, ona doğru birkaç adım atarak.

"Bu tamamen bencilceydi." Bu, ondan sıkça duyduğum bir söz gibi geliyor, ama o devam edince dikkatim dağılıyor. "Eğer kaçınılmaz olarak o şeyden düşersen, hayatımın geri kalanında zihnimde senin parçalanmış bedeninin görüntüsü kalmasın istiyorum."

Ona bakıyorum, her zaman etrafına ördüğü kalın duvarın ötesini okumaya çalışıyorum, ama o duvar bir kale gibi, aşılmaz. Yine de, eylemleri her şeyi anlatıyor.

"Sen tam bir yalancısın," diyorum küçük bir gülümsemeyle. "Bence bunu beni önemseydiğin için yaptın."

"Birinin bunu yapması gerekiyor. Sen kesinlikle yapmayacaksın," diyor. Sözleri etrafımda dolanıyor, mutlu, uçan kar taneleri gibi etrafımda dönüyor.

"Gece yarısı yatıyorum, biliyorsun," diyorum. Neden söylediğimi bilmiyorum, ama yine de söylüyorum.

Omzumun üzerinden bakıyor. "Fark ettim. Makul olmaktan uzak, ama bir gelişme."

İkimiz de orada durup birbirimize bakıyoruz, ikimiz de bunun gerçekte ne anlama geldiğini yüksek sesle söylemiyoruz.

"İyi geceler, Wren." Sonra dönüp evine giriyor ve beni şaşkın bir halde bırakıyor.

O gece neredeyse erken yatacaktım, yapacak bir sürü işim olmasına rağmen saat on buçukta yatağıma girdim. Adam'ın "*birinin yapması gerekiyor*" sözleri hala kafamda dönüp duruyordu ve uyandığımda ön kapımın önünde fındıkkıranı gördüğümde, bunun beni mutlu edip etmediğine karar veremedim.

ON İKİ

Wren

"Eve git, ben hallederim," diyorum. Yanımda çekiliş masasında görev yapan Carrie, yüzünde yorgunluk belirgin bir şekilde bana dönüyor. Kasabada dolaşan soğuk algınlığını atlatmaya çalışıyor ve iki gün önce tamamen yataklara düşmüştü. Bu gece, arkadaşımız Nat'in The Mill'de düzenlediği bağış etkinliğinde.

"Hayır, hayır, yardım edeceğime söz verdim! Ben iyiyim."

Ona, ben yalan söylediğimde annemin bana baktığı gibi bakıyorum.

"Carrie. Git. Ben hallederim, cidden." Dudaklarını ısırtıyor ve pes etmek üzere olduğunu anlıyorum, bu yüzden devam ediyorum. "Gracie'nin ilk Noel'i için her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorsun, değil mi?" Carrie ve Joe geçen bahar kızlarını dünyaya getirdikten sonra anneme topluluk yemek organizasyonunu koordine etmede yardım etmiştim ve onların bir aile olarak geçirecekleri ilk tatil sezonuna çok heyecanlı olduğunu biliyorum. Tereddütleri açıkça belli ve ben de bu fırsatı kaçırmıyorum. "Git, uyu."

Yüzünde rahatlama belirir ve başını sallar. "Sen bir meleksin, Wren."

"O küçük yavruyu benim için sıkıca kucakla."

Bana minnettar bir bakış atar, sonra eşyalarını alır ve kapıdan çıkar. Onun oturduğu tabureye otururum, yanımdaki Hallie'nin bakışlarından kasıtlı olarak kaçınırım.

"Demek insanların ne zaman çok yorgun olduğunu ve dinlenmeleri gerektiğini anlayabiliyorsun. İlginç," diyor en yakın arkadaşım düşünceli bir şekilde.

"Kör bir insan bile onun yorgun olduğunu ve dinlenmeye ihtiyacı olduğunu görebilirdi, Hal. Ben sadece burada oturuyordum, bırak da biraz uyusun."

"Ya da, bana deli de, onun kendi sorununu bir yetişkin gibi halletmesine izin verip, sen de eve gidip biraz uyuyabilirdin." Onun dramatik tavırlarına gözlerimi deviriyorum, ama yüzünde şaka yapmıyor gibi bir ifade var. "Ciddiyim, Wren. Tamamen bitkin görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye geçiştiriyorum, ama gerçek şu ki, ben çok yorgunum. Kemiklerime kadar işleyen bir yorgunluk, uyandığında kendini birazcık bile daha iyi hissetmediğin, bir hafta boyunca deliksiz uyumak zorunda olduğunu bildiğin türden bir yorgunluk.

Maalesef, yapacak o kadar çok işim var ki bu lüksü kendime tanıyamam. Bugün okuldan sonra, saatlerce Angel Tree için şu anda elimizde bulunan hediyeleri düzenleyip kategorilere ayırdım, ardından aldığımız nakit bağışlarla hala satın alınması gerekenlerin bir listesini yaptım. Celine ilk bir saat bana yardım etti, ama sonra bakıcısından en küçük çocuğunun ateşi çıktığına dair bir telefon aldı. Ona gitmesini söyledim, ben kendim bitiririm dedim, ama bu, eve geldikten sonra Hallie'nin beni almaya gelene kadar sadece otuz dakikam olduğu ve bu sürede dinlenip hızlıca akşam yemeği yiyebileceğim anlamına geliyordu. Sonra söz verdiğim gibi Natalie'nin bağış toplama etkinliği için dekorasyonuna yardım etmek için tekrar dışarı çıktım.

Hallie beni aldığından beri bana yan gözle bakıyor, bu yüzden ondan ve kendime dikkat etmem gerektiğine dair bir başka nutuktan kaçınmaya çalışıyorum. Kısmen bunu duymak istemediğim için, kısmen de Adam'la ilgili farklı bir durumu ve son birkaç gündür hissettiğim karışık duyguları hatırlattığı için.

Adam ışıkları astığı gece neredeyse *erken* yattım, ama sonraki iki gece, yapılacaklar listemdeki işleri bitirmek için geç saatlere kadar ayaktaydım. Kendime bunun işim olduğu için olduğunu söyledim ve tabii ki bu doğrudu. Süslemeleri bitirdim ve okul tatil partisi için hazırlıklara başladım, sonra kendi alışveriş listemi düzenlemeye ve birkaç hediyeyi tamamlamaya geçtim.

Ama dürüst olmak gerekirse, bir parçam Adam'ın beni yine geç saatlere kadar ayakta gördüğünde bir şey yapıp yapmayacağını görmek istiyordu. Yine evime dalıp beni omzuna atıp yatağıma atacak mıydı?

Ona beni öpmesini söylersem ne olur?

Ya da daha da merak ettiğim, ona benimle birlikte yatağıma kıvrılmasını söyleseydim ne olurdu?

Neyse ki – ya da ne yazık ki, o anda ne kadar hayalperest olduğuma bağlı olarak – o ışıkları astığı geceden beri onu görmediğim için, bu tür varsayımlarla uğraşmak zorunda kalmadım. Açıkçası, o beni hiç düşünmemiş, ama ben onu düşünmüştüm. Aslında, sonunda yatağa uzandığımda, uyumakta zorlanıyordum, zihnim sürekli o neredeyse öpüşmeyi, bana yaslanışını, bir noktada öpüşeceğimizden o kadar emin görünüşünü düşünüp duruyordu.

Ama sonra beni görmezden geldi.

Aptal, yakışıklı, sinir bozucu, cimri komşum.

"Nat'in bağış etkinliği. Burada olmam gerek." Hallie benim bahaneme gözlerini devirdi.

"Evet, ama sen hazırlıklara yardım ettin, bağışları topladın ve tüm çekiliş hediye sepetlerini hazırladın. Artık eve gidebilirsin." Yanımdaki tabureye oturarak çekiliş masasının arkasına geçti. "Ben hallederim. Sen biraz uyu."

Kafamı salladım. "Ben iyiyim. Ayrıca eve gittiğimde o yorganı bitirmem lazım." Çok zaman alan ve sıkıcı olduğu için kenarlarını bitirmeyi erteliyordum, ama bir kez bitirdiğimde listemden bir iş daha çıkmış olacak.

"Yorgan mı?" diye sorar, gözlerini kocaman açarak.

Hallie'ye bundan bahsetmediğimi hatırlayarak iç çekerim.

"Annem için bir iyilik," diyorum, Shirley Temple kokteylimin yanında gelen kokteyl peçetesini karıştırarak. Gerçek bir içki endişemi biraz olsun giderir olsa da, yapmam gereken çok iş var ve uykuya dalma riskini göze alamam.

"Dalga mı geçiyorsun?" Bana doğru dönüyor ve yüzündeki samimi endişe, birdenbire *ne kadar* kötü görüldüğümü merak etmeme neden oluyor. "Wren, böyle devam edemezsin. Herkes için kendini çok fazla zorlamayı seven biri olduğumu biliyorum, ama bu başka bir seviye."

O haklı, ama ona bunu söylemeyeceğim. Ne faydası olacak ki? Şu anda başa çıkabileceğimden daha fazla işim olsa da,

bunu düzeltmenin bir yolu yok. Yapılması gerekenler var, süslemeler yapılmalı, ışıklar yakılmalı ve herkese yardım etmeliyim. Benim işim bu.

"Sadece tatili atlatmam lazım," diyorum, umarım neşeli bir ses tonuyla. "Tatil bittiğinde rahatlayabileceğim. Bu geçici bir durum."

Yüzüme bakar ve yüzünde bir anlık hayal kırıklığı belirir. Sesini alçaltarak konuşur. "Biliyorsun, bu eskiden yılın en sevdiğin zamanıydı."

Sözleri içime işliyor, ama kaşlarım karışıklıkla çatılıyor.

"Neden bahsediyorsun? Hala öyle." Başını eğip bana bir bakış atıyor ve ben inkar ederek başımı sallıyorum. "Yılın en sevdiğim zamanı Noel, bunu biliyorsun. Bu değişmedi. Noel'i seviyorum. Büyülü bir zaman, bunu biliyorsun. Eğleniyorum."

"Öyle mi? Çünkü çok mutsuz görünüyorsun ve öyle konuşuyorsun."

"Hayır, bilmiyorum." Kaşlarını kaldırdı. "Bilmiyorum! Ben sadece..." Derin bir nefes aldım ve kimse bizi izlemediğinden emin olmak için etrafa baktım, sonra fısıldayarak itiraf ettim. "Biraz bunalmış durumdayım. Çok fazla şey var. Büyükannem tüm bunları tek başına nasıl başardı bilmiyorum."

"Öncelikle, bunu tek başına yapmadı." Dudaklarımı sıkıştırıyorum, tartışmak istiyorum ama bunun bir faydası olmayacağını biliyorum. "Ve ilk yılında hemen bu işe atıldığını sanmıyorum. Evet, sana bayrak devredildi, ama birçok kişi yardım etmek ister."

"Evet, herkes her konuda yardım etmeye o kadar hevesli ki, bana sürekli daha fazla iş veriyorlar," diye düşünmeden mırıldanıyorum. Anında, bu sözleri yüksek sesle söylediğime pişman oluyorum ve suçluluk duygusu beni kaplıyor.

"Çünkü sen her zaman evet diyorsun. Neden bir şeyi kendin yapasın ki? Zamanı ve enerjisi olan birini bul, Wren King'in evet diyeceğini biliyorsun, bunun için bütün gece Google'da arama yapması, pasta pişirmesi veya dikiş dikmesi gerekse bile."

"Birinin yardıma ihtiyacı olduğunda hayır diyemem, Hallie," diyorum yumuşak bir sesle.

"Oh, emin ol ki diyebilirsin. Ben her zaman yapıyorum. Aslında, Madden bu gece geç saatlere kadar kalabilir miyim diye sordu. Gözlerinin içine bakıp '*Hayır*, meşgulüm' dedim. Ve ne oldu biliyor musun? Dünya başımıza yıkılmadı. İşimi kaybetmedim."

"Peki ya sana gerçekten ihtiyacı olsaydı ve sen onun tek seçeneği olsaydın?"

Gözleri nadiren gördüğüm bir şekilde yumuşar ve masanın üzerinden uzanarak elimi tutar, bir kez sıkar.

"Bu benim sorunum değil, Wren. Bu onun sorunu. Ve eğer o böyle bir durumda ise, bunu ifade edebilir ve ben de onun adına müdahale edip etmeyeceğime ya da kişisel zamanımı ve enerjimi gerektirmeyen başka bir çözüm bulup bulmayacağıma karar verebilirim. Ama kimse benden bunu hemen beklemiyor. Sınırları ve beklentileri belirledim ve kimse bunları zorlamıyor çünkü ben kararlı davranıyorum." Gözleri bilerek bana kilitleniyor. "Ve herkes bunu biliyor."

Birkaç gündür içimde tuttuğum bir soru dudaklarımdan dökülmeden önce bir anlığına ona baktım. "Sence insanlar benden faydalanıyor mu?"

Suçluluk duygusu midemde kıvrılıyor, bu aptalca soruyu yüksek sesle söylemeye bile zahmet ediyorum. Ama anaokulundan beri en yakın arkadaşşıma dönüp baktığımda midem daha da bulanıyor. Yüzündeki ifade bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Uzun bir süre kelimelerini özenle seçmeye çalıştığı belli olan arkadaşım, başını yana eğip derin bir nefes alıyor.

"İnsanların senden faydalandığını mı düşünüyorum? Muhtemelen hayır. Bu muhtemelen çok ağır bir ifade. Ama bence insanlar çok nazik, şefkatli ve cömert bir kadın gördüklerinde, ona kendilerinden daha fazla stresi üstlenmesini isteyebileceklerini fark ediyorlar. Ve bence, sen tanıdığım en nazik, en şefkatli ve en cömert insansın, ama bu bir kusur. İnsanların güvenilebileceği, yardıma ihtiyaç duyduklarında başvurabilecekleri kişi olmak konusunda o kadar kararlısın ki, insanları veya onların motivasyonlarını sorgulamaya hiç zahmet etmiyorsun."

Adam ışıkları astığı günden beri midem ağzıma geliyor, bana Jed Campbell'ın teklifimi tek seçeneği olduğu için değil, tembellikten kabul ettiğini söylediği günden beri. Beni kızdırmak için yalan söylediğini inanmak istedim, ama geri çekilip bütün resmi gördüğümde, bunun doğru olduğunu anladım.

"Ayrıca, bu bayram festivali ve geleneklerinin baskısını omuzlarına o kadar çok yükledin ki,

kendi isteklerini ve daha da önemlisi ihtiyaçlarını bir kenara bırakarak herkesi mutlu etmeye çalıştığını düşünüyorum."

"Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum!" Son altı haftadır göğsümü sıkıştıran baskı daha da artıyor ve bu cümleyi rahat hissedemeyecek kadar yüksek sesle söylüyorum. Etrafıma bakıyorum, kimse duymamış ve bana bakmıyor mu diye emin olmak için. Neyse ki, etrafımızdaki herkes kendi sohbetlerine dalmış durumda. Derin bir nefes alıp, Hallie'nin sinirlerini yatıştırmak için kendimi normal davranmaya zorluyorum. Eminim bir profesyonel, Hallie'nin gerginliğini gidermek için kendi gerginliğini gidermeye çalışmam hakkında çok şey söyleyecektir, ama bu konuya girmeyeceğiz. Bugün değil. "Ben sadece... Her şeyin mükemmel olmasını istiyorum. Festival. Işıklar, sihir. Her şey. Ve herkesin bundan keyif almasını istiyorum. Tıpkı büyükannem gibi."

"Ne kadar çok ya da az yaparsan yap, bu harika olacak, Wren. Ama yorgunluktan bitap düşersen, bu sihri kendin yaşayamayacaksın. Ve biliyorsun ki, sonuçta o tüm bunları, sen ve ailenin geri kalanı bu sihri hissedebilsin diye yaptı. Kasabanın geri kalanı da bundan faydalandı."

"Hallie, ben..." Kendimi haklı çıkarmaya, açıklamaya çalışıyorum ama o beni durduruyor.

"Biliyorum," diyor, gözlerinde yumuşaklık ve içten bir anlayışla. "Güven bana, bebeğim, biliyorum. Ama bu kadar yorgun görünmene çok kızardı. Sana yatağına gitmeni, eve gitmeni, ara sıra *hayır* demeni söylüyor."

Sinirlenerek burnumu kırıştırırım, çünkü bu sözler doğru.

"Bu da nereden çıktı?"

Omuz silkiyorum ama ona tüm gerçeği söylemiyorum. Bunun yerine, ona sadece bir parçasını veriyorum.

"Düşünüyordum da, biliyor musun?" Komşularımın keskin sözleri ve potansiyel olarak acı verici dürüstlüğü'nün beni bu düşünceye sevk ettiğini ona kesinlikle söylemiyorum. "Yardım etmeyi seviyorum, ama bazen insanların bunu yapamıyor olduklarından ziyade yapmak istemiyor olduklarından yardım ettiğimi merak ediyorum, anlıyor musun?"

O başını sallıyor. "Biliyorum. Senin bu kadar nazik ve empatik olmanı seviyorum, ama yalan söylemeyeceğim. Senin için endişeleniyorum. Sen

Bu günlerde hep bitkin durumdasın ve normalde bu zamanlarda sahip olduğun neşe kıvılcımını kaybetmişsin. Umarım bu senin için bir aydınlanma anı olur ve bu soruyu sorarak, kendine daha fazla öncelik verme yolunda ilk adımı atmış olursun. Biraz dinlen. Gece yarısından önce yat. Bana nazikçe bakar, sonra uzanıp elimi tutar. Cidden, Wren. Senin için endişeleniyorum.

Onun benim için endişelenerek istemeden ona daha fazla stres yüklediğimi fark ettiğimde içimde suçluluk duygusu uyandırıyor, ama aynı zamanda bencilce davranıp kendimi aptalca önceliklendirmek için ihtiyacım olan bir tür izin gibi de hissediyorum. Ona daha fazla yük almamaya ve kendimi biraz daha önceliklendirmeye çalışacağımı söylemek için ağzımı açıyorum, ama son zamanlarda en çok korktuğum kelimeleri yanımdaki bir konuşmada duyunca duruyorum.

"Wren'e sormalısın! Eminim o yapar!"

Kim söylediğini bile bilmiyorum çünkü kimse görünmüyor, ama yine de omuzlarım geriliyor. Hallie duymamış olmalı, ama ruh halimdeki değişikliği fark ediyor ve kaşlarını çatıyor.

"Geçen yaz, annemin köpeği yavruladı ve çocuklarımla onlara bağlanmaması için bir süre onları annemin evinde tutmama izin verdi, hatırlıyor musun? Hatta hepsine yeni evler bile buldu."

O anda sesin PTO annelerinden biri olan Molly Paulson'a ait olduğunu anladım.

Elbette, bahsettiği olayı hatırlıyorum çünkü yaz tatilinde kaçmak için Seaside Point'te birkaç gün geçirmeyi planlamıştım, ancak köpekler sürekli ilgi gerektiriyordu, bu yüzden yardım etmeyi kabul ettiğimde bu plan suya düştü. Molly'nin annesi yaşlı ve hepimiz, yani Molly ve annesi, onları yeni evlerine göndermeden önce anne köpeği ve dört yavruyu benim evimde tutmamın en iyisi olacağına karar verdik.

Sınırsız köpek yavrusu sevmeye dolu eğlenceli bir yazdı ve köpek yavrularına yeni yuvalar bulmanın yanı sıra yardım etmekten de mutluydum, ama bu, yaz tatilimde plajda tembel günler geçirme şansımı mahvetti.

"Oh, çok haklısın! O her zaman yardım eder. Orada, gidip şimdi sormalıyım."

Yüzündeki ifadeden, Hallie onları duymuş ve neler olduğunu çabucak anlamış. Bana geniş, bekleyen gözlerle bakıyor ve ben nefesimi tutuyorum, belki de hayal gördüğümü umuyorum. Ya da belki görünmez olurum ve beni görmezler. Ya da belki...

Umutlarımın hiçbirini gerçekleştirmedi.

"Hey, Wren, Hallie," diyor Linda, çekiliş masasının karşısında durarak.

"Selam Linda, selam Molly, nasıl gidiyor?" diyorum, dudaklarımda en samimi ve en sahte gülümsememle.

Lütfen benden bir şey istemeyin, lütfen, lütfen, lütfen.

Çünkü, şu anda bitkin bir halde olmama ve huzur içinde düş alacak en ufak bir zamanım olmamasına rağmen, bana açıkça yardım etmemi isterse, ona yardım etmeyi reddedemeyeceğimi biliyorum.

Sonuçta ben Wren King'im.

Kasabanın sevgilisi, her zaman evet diyen, her zaman yardım etmeye hazır olan kişi. Her zaman her şeyi halleden kişi.

"Güzel! Aslında az önce senden bahsediyordum. Bu sabah barın arkasında dört yavru kedi buldum," diyor Linda. Bana bekleyen bir bakışla bakarken midem düğümleniyor.

"Oh, hayır! Onlar sokak köpeğinin yavruları mıydı?" diye soruyorum, bu konuşmayı uzatmaya çalışarak. Belki de onun konuşmasının ana noktasına gelmezsek, bu hiç gerçekleşmeyecek. Belki de bir şey bizi keser ve o bana sormadan önce ben oradan ayrılmak zorunda kalırım.

"Bilmiyoruz, anneleri ortada yoktu. Onları bir süreliğine bakacak birini arıyoruz. 24 saat bakıma ihtiyaçları var ve çocuklar ve diğer işler yüzünden benim buna vaktim yok, anlıyor musun?"

Ona gülümsemekten çok yüzünü buruşturmaya yakın bir ifadeyle bakıyorum.

"Mm-hmm," diye başımı sallayarak cevap verdim.

"Neyse, Molly'ye durumumu anlatıyordum, biliyorsun, o da bana bir keresinde annesinin yavrularını nasıl aldığını hatırlattı. Bence onları bakmak için en uygun kişi sensin, biliyor musun?"

Yüzümden kan çekildi.

Masada en yakın arkadaşşıma bakıyorum, Hallie'nin gözleri fal taşı gibi açılmış, bana *"hayır"* diye işaret ediyor. Sonra gözleri omzumun üzerinden kayıyor, kaşları çatılıyor, sonra yüzünde memnun bir ifade belirliyor, ama ben buna odaklanamıyorum. Bunun yerine, şu anki zor durumumda takılıp kalmış durumdayım.

Ağlamak istiyorum.

Çığlık atmak
istiyorum. Ama
atmıyorum.

Ben Wren King'im — en genç King, kasabanın sevgilisi, birinin yardıma ihtiyacı olduğunda her zaman yardıma koşan kişi.

Herkesin güvenebileceği kişi olmak benim için bir onurdur. Bu benim için bir gurur kaynağıdır. Yardımcı olan kişi olmak, Dottie'nin torunu olmak veya öğretmen olmak kadar benim kimliğimin bir parçasıdır.

Herkesin güvenebileceği kişi olmasaydım, ben kim olurdum?

Ve dürüst olalım, muhtemelen zaten uyanık olacağım. Gece boyunca birkaç yavru kediye mama vermek ne zararı var ki?

Bu yüzden kendimi toparlayıp hoş bir yüz takınıyorum. "Sanırım yapabilirim..."

Ama sözler planladığım gibi çıkmıyor çünkü sırtımda sıcak bir göğüs ve ağızımda nasırlı bir el var, sözlerimi engelliyor.

ON ÜÇ

ADAM

BİLİNMEYEN

Bara gel.

Bir süre telefonuma bakarak neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Neredeyse bir yıl önce numaram sızdırıldıktan sonra yeni bir numara aldım ve çok az kişiye verdim, hele ki rastgele bir Çarşamba günü beni bara davet edecek birine hiç vermedim.

Bu kim?

Cevap hemen geliyor.

Colton. Bu akşam bara gel.

Göğsümde tuhaf bir sıcaklık hissi uyandı ve tekrar bara gidip oturmak istememe rağmen, kendimi küçük bir gülümsemeyle mücadele ederken buldum. Bara son geldiğimde, çoğunlukla tek başıma oturup Colton ile sohbet etsem de, keyifli vakit geçirmiştım. Hiç kimse benimle sırf sohbet etmek için vakit geçirmek ya da konuşmak istememişti.

Müzik sektörüne genç yaşta girdim, Midnight Ash ben henüz on sekiz yaşındayken büyük başarı elde etti, bu yüzden neredeyse tüm yetişkinlik yıllarım insanlarla geçirdiğim, dostlukların her zaman bir tür gizli amaçla ya da benden bir şeyler elde etmek için olduğu yıllardı

Ama bu kasabadaki herkes için ben sadece huysuz bir yeni sakiniyim, bu yüzden Colton sadece sohbet etmek ve beni gerçekten tanımak istemiş gibi görünüyor.

Yine de, onun teklifini kabul etmek bana çok garip ve karakterime aykırı geliyor, bu yüzden reddediyorum.

Hayır, teşekkürler.

Cevabı hızlı ve kafa karıştırıcı.

lol

Kafa karıştırıcı, yani, bir sonraki mesajını gönderene kadar:

Küçük kuşun orada olacak.

Wren.

Wren, günlerdir çimlerine süs koymuyor, bu işkenceyi aslında zevk almaya başladığımı fark ediyorum.

Wren, bir gece erken yatmasına rağmen, ertesi gün geç saatlere kadar uyanık kalmaya başladı.

Wren, onu öpmek için o kadar çok can atıyordum ki, kendimi tutmaktan vücudum ağrıyordu. Herkesin Wren'e ondan ne istediğini ve neye ihtiyacı olduğunu söylediğini fark ettim, ama kimse ona ne istediğini veya neye ihtiyacı olduğunu sormuyor. Onu bu konuda ilk sorgulayan kişi olmaya kararlıyım.

Önümdeki boş deftere bakıyorum, kenarlarına rastgele yazılmış kelimeler sanki yaratıcılığımı ateşleyecek ve beni rutinimden çıkaracakmış gibi, ama hiçbir şey işe yaramıyor gibi görünüyor. Holly Ridge'de neredeyse bir aydır bulunmama rağmen, hala tek bir şarkı sözü bile yazamadım.

Bakışlarım tekrar telefonuma ve Colt'un mesajına kayıyor. Belki de sadece biraz normallik yaşamam gerekiyor. Belki küçük bir kasabanın barında geçireceğim normal bir gece bana ilham verir. Sonuçta, en iyi şarkılar normal, herkesin anlayabileceği insan deneyimleri hakkındadır.

Bir de baktım ki, arabamdayım ve bara gidiyorum.

Ama ilham almak için yeni şeyler denemekle ilgili. Hızlı kararımın, aldığım son mesajla hiçbir ilgisi yoktu. Elbette yoktu.

"Biliyor musun, bunun işe yarayacağını düşünmemiştim," diyor Colton, ben geçen sefer oturduğum yere oturduktan sonra.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye yalan söylüyorum.

O, benim inkarımdan çok eğlenerek başını sallar. "Wren'in burada olacağını söylemeden önce gelmeyecektin."

"Evden çıkmam gerektiğine karar verdim. Hayır dediğimde şaka yapıyordum." Bana inanmaz bir bakışla bakar ve ben de umurumda değilmiş gibi omuz silkerim.

Ama buraya Wren için gelmedim. Buraya geldim çünkü onun teklifini reddettikten sonra, o gece başka bir boş kağıda bakmaktan başka yapacak bir şeyim olmadığını fark ettim. Geçen sefer geldiğimde çok eğlenmişim, belki devam edersem ilham gelir diye düşündüm.

Kesinlikle Wren için *değil*.

Ne yazık ki, içeri girdiğim anda kabul ettiğime pişman oldum. Salı günü olduğu için sakın bir gece olacağını düşünmüştüm, ama bu kasabada hiçbir şeyin sakın olmadığını bilmeliydim.

Bunun yerine, bu kasabadaki tüm yetişkinler bu gece buradaymış gibi görünüyor, tüm masalar dolu ve ses seviyesi geçen seferkinden daha yüksek. Hoparlörlerden Noel müziği çalıyor, bu da bir noktada "All Lit Up" çalacak ve benim gitmek isteyeceğim anlamına geliyor. Arka duvarda çekiliş sepetleri ve yanında iki tabure bulunan yüksek bir masa ile bir bağış toplama etkinliği yapılıyor gibi görünüyor. Hallie bir taburede, Wren ise diğerinde oturuyor. Wren'in güzel kırmızı fiyonkunda bugün, barın loş ışığında parıldayan bir tür ışıltı var.

İzlediğimden değil tabii.

Arkamı döndüğümde, Colton kendini beğenmiş bir gülümsemeyle beni izliyor ve küçük bir kahkaha atıyor.

On dakika kadar sonra, şaşırtıcı bir şekilde sıkıcı gelmeyen bir dizi küçük sohbetin ardından, Colton iki içecek getirir, biri parlak kırmızı, diğeri koyu kahverengi bir soda.

"Bunları onlara götürür müsün?" diye soruyor, çenesini kaldırarak. Kontrol etmeme gerek kalmadan, kız kardeşi ve Wren'i kastettiğini anlıyorum.

"Beni ne sanıyorsun? Çalışanın mı?"

"Daha iyi bir şey yapmıyorsun." Ona sert bir bakış atarım, ona siktirip gitmesini söylemeye hazırlanırım, ama o yüksek sesle güler ve başını sallar. "Bana bir iyilik yapmış olursun dostum. Lütfen. Kız kardeşim için."

Ona sert bir bakış attım.

"Kız kardeşin ve arkadaşının geçen gün evime zorla girdiğini duydun mu?"

O hiç tereddüt etmeden başını sallar. "Bana söylemedi, ama bu Hallie'nin yapacağı bir şeye benziyor."

Ona göz kırpıyorum, ama o hiç şaşırmamış gibi görünüyor ve hiçbir soru da sormuyor.

"Bu kasaba berbat, biliyor musun?" diye başımı sallayarak söylüyorum. Yine de ayakta duruyorum, içkimi alıp dudaklarındaki gülümsemenin memnuniyetle genişlemesini izliyorum.

"O zaman buraya çok iyi uyum sağlayacaksın galiba."

Hallie ve Wren'in bulunduğu yere doğru dönüp, elimi kaldırarak Colton'a orta parmağımı gösterip küçük masaya doğru ilerliyorum. Yaklaştığımda, diğer iki kadın Wren'in yanına gidip sohbet etmeye başlıyorlar. Uygunsuz bir anda konuşmalarını bölmek için adımlarımı yavaşlatıyorum ve sohbetlerinden bazı parçalar duyuyorum.

Görünüşe göre kedcikler. Wren ile konuşan kadın ya kedcikleri var ya da kedcikler bulmuş ve onlara bakacak birini arıyor.

Kaçınılmaz olarak, bunun için en uygun kişi Wren gibi görünüyor.

Siktir git.

Adımlarımı hızlandırıyorum ve Hallie, Wren'e "*sakın yapma*" bakışı attıktan hemen sonra gözleri bana takılıyor. Anlaşılan o da benimle aynı fikirde, birdenbire bu tatlı kadının herkesi mutlu etmek için evet diyeceğinden endişeleniyor. Wren'in yüzünü göremiyorum, ama orada bir geyik gibi donakalmış bir ifade olduğunu hayal edebiliyorum. Sonra Hallie'nin yüzü değişir, aramızdaki mesafeyi kapatırken yüzünde zafer dolu bir ifade belirir.

"Al," diyorum alçak sesle, neredeyse unutulmuş gözlükleri Hallie'ye uzatıyorum. O da neredeyse başı dönmüş gibi gözlükleri alıyor, ama ben buna odaklanamıyorum, Wren'in sesi duyulduğunda.

"Sanırım ben..."

Ne oldu bana bilmiyorum.

Ne düşündüğümü bilmiyorum, ama onun sonsuz yapılacaklar listesine bir görev daha eklemesini engellemem gerektiğini ve bunu hemen yapmam gerektiğini biliyorum.

Elimi kaldırıp ağzını kapatıyorum ve tüm vücudunu göğsüme doğru çekiyorum. Vücudu benimkinin altında kaskatı kesiliyor ve başını geriye çevirip bana bakıyor. Gözlerindeki ifade bir anda endişeden paniğe, oradan da sinirlenmeye dönüşüyor ama ben bunu da görmezden gelip, şok içinde bana bakan kadına başımı sallıyorum.

"Maalesef, Wren bu ay çok meşgul ve bu konuda size yardım etmek istese de, yapamaz."

Wren'in kızacağına eminim, ama aslında, her iki saatte bir uyanıp lanet olası *kediciklere* biberonla süt vermekten onu alıkoyduğum için bana minnettar olmalı. Onu çok iyi tanımıyorum, ama onun bu işi üstlenebilecek en uygun kişi olmadığını ben bile biliyorum.

Wren'in herkes için her şeyi üstlenmesinden bıktım. Kendini savunmuyor ve ihtiyaçlarını, *istediklerinden bahsetmiyorum* bile, kesinlikle talep etmiyor, bu yüzden bunu ben üstleniyorum.

"Oh," diyor kadın, beni baştan aşağı süzerken. Sonra sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Merak etme, hayvan hastanesini arayıp onları kabul edip edemeyeceklerini sorarız." Sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi davranarak arkasını dönüp grubuna geri dönüyor.

Öfkeyle Wren'in ağzından elimi çekip Hallie'ye döndüm.

"Yani bana, *veterinere* kedileri almasını bile istemeden ona başvurduğunu mu söylüyorsun?" Sorumu Wren'in arkadaşına yöneltiyorum, çünkü Wren'in saçma bir bahane uydurup durduğunu biliyorum.

Hallie, durum onu çok eğlendiriyormuş gibi gülümsüyor. "Neden birkaç gün kendin halletmeni

ya da para isteyecek birine sormak varken, hayır demeyi bilmeyen kasabanın sevgili s i n e sormak varken?"

Wren'in yüzü benden arkadaşına döner, yüzünde açıkça sinirli olduğu bellidir.

"Hayır demeyi bilirim, sadece *yardımseverim*. İnsanların benden yardım istemek için güvenli bir kişi olduğumu düşünmelerine engel olamıyorum," diye ısrar ediyor Wren.

"Kedi yavruları hakkında bir şey biliyor musun?" Bir an geçer ve o dudağını ısırır.

O dudağı öpmek istiyorum.

Onu oturma odamın duvarına ve sonra da kapısına sıkıştırdığım andan beri tek düşünebildiğim şey bu.

Bu kasabaya yalnız kalmak, ilham bulmak ve hayatımın sürekli baskısından ve dikkat dağınıklığından, ayrıca tatil sezonundan kaçmak için geldim. Bunun yerine, son üç haftada bir yılda geçirdiğimden daha fazla zamanı diğer insanlarla geçirdim. Sinir bozucu komşumu düşünmeden edemiyorum ve Holly Ridge'de Noel'den kaçmak istesem de kaçamıyorum.

Wren cevap vermez, ama Hallie verir.

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun, Wren kendisine verilen her işi kabul eder."

"Bu artık sona eriyor," diyorum, hayal kırıklığıyla çenesini sıkmış olan Wren'e dönerek. "Senin iyiliğini muhtemelen takdir etmeyen diğer insanlar için kendini paralamana bakmaktan bıktım." Bu kasabada Wren'in kendini aşırı zorladığını gören tek kişi gibi görünen Hallie'ye dönüyorum. "Geçen gün komşumun ışıklarını asarken merdivenden düştü."

Hallie'nin gözleri fal taşı gibi açılır, Wren'in çenesi gerilir.

"Neden Jed Campbell'ın ışıklarını asıyordu? O bunu yapabilecek kadar yetenekli."

En iyi arkadaşının bile durumun berbat olduğunu görebildiğini anlatmak için Wren'e sert bir bakış attım.

"Görünüşe göre o teklif etmiş, o da bunu kabul etmemek için bir neden görmemiş."

Jed bana bunu söylediğinde, ona bir gülümseme gibi görünen bir şey göstermiş olabileceğimi düşündüğüm halde, kaba bir cevap vermekten kendimi alıkoymak zorunda kaldığımı hala hatırlıyorum, ama emin değilim.

"Eminim yanlış anlamışsındır," diyor Wren ve ben başımı sallıyorum. "Eminim, karşılaştığın herkesi memnun etme çabanda insanlara hak ettiklerinden çok daha fazla değer veriyorsun."

"

Cevap vermek için ağzını açmadan önce çenesi gerilir, ama Hallie neredeyse neşeyle araya girer.

"Şimdi neler olduğunu anladım," diyor Hallie, Wren'e memnun bir bakış atarak. "Oh, onu senin için beğendim!" Wren arkadaşına ölümcül bir bakış atıyor, ama Hallie'nin dikkati benim üzerimde. "Sen, otur. En iyi arkadaşımın bir kez daha kendine bakmadığını bana anlat."

"Hayır! Oturma! Bu masada hoş karşılanmıyorsun. Özel bir konuşmayı böyle kesintiye uğrattığına inanamıyorum!" Wren, arkadaşını görmezden gelip gözlerinde öfkeyle bana dönerek, sanırım onun yapabileceği en yüksek sesle bağırır. "*Neden* bunu yaptın?"

Onun öfkesi çok sevimli.

Bu, içimde bir şeyleri harekete geçiriyor, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona gülümsememe neden oluyor. Bu his yüzümde yabancı geliyor.

"Bütün bu insanların önünde benimle gerçekten tartışacak mısın, Birdie?" Hallie küçük bir çığlık atıyor, ama benim dikkatim Wren'de kalıyor. "Küçük kasabalarda dedikodu olur, değil mi?"

Çenesi gerginleşiyor, bu hali hoşuma gidiyor, onu kızdırmak istediğimden değil, başka bir şey bana onun çok sık kızmasına izin vermediğini söylüyor. Hayır, Wren değil, herkese ve her şeye yardım etme dürtüsü olan tatlı küçük kasaba prensesi, bunun için gece yarısı uyanık kalmak ya da çatıdan düşmek pahasına olsa bile.

Wren, çevresindekileri hayal kırıklığına uğratmak ya da kendisi için oluşturduğu mükemmel imajı bozmak yerine, çok daha az *sinirlenmek* yerine, kendini paralamayı tercih eder.

Barda etrafına bakınıyor ve muhtemelen birkaç kişinin gözlerinin üzerimizde olduğunu fark etmiyor. Gözlerin üzerimde olması ve saklanma, onlardan kaçınma ihtiyacı hissetmemek garip bir duygu. Buraya yerleştiğimde umduğum gibi, bu kasabada kimse kim olduğumu fark etmiyor gibi görünüyor.

Wren hafifçe homurdanır, sonra ayağa kalkar, kolumu tutar ve beni arkaya doğru çeker.

"Ooooh, evet, kızım!" diyor Hallie ve Wren başını onun yönüne çevirip, onu susturmak için sert bir bakış atıyor, ama bu bakış onun gülümsemesini daha da genişletiyor.

"Onun söylediklerine kulak asma, Adam. O seni istiyor ve evet demeyi bırakmasına yardım edecek birine ihtiyacı var," diye bağılıyor Hallie arkamızdan. Wren beni barın biraz تنها bir köşesine çekince gülüyorum. Burası bir tarafta montların asıldığı bir koridor, diğer tarafta ise küçükler ligi fotoğraflarından kasabanın başarılarının yer aldığı gazete kupürlerine kadar her şeyin bulunduğu bir fotoğraf kolajı gibi görünüyor. "Neden bunu yaptın?" diye sorar, dişlerini sıkarak, gözleri öfkeyle parlayarak, ellerini beline koydu. Gülümsemenin doğru zaman olmadığını biliyorum, ve ona ne kadar sevimli olduğunu söylemenin de doğru zaman olmadığını biliyorum, bu yüzden her iki tepkiyi de bastırmam gerekiyor.

"Sırf senin sorumluluğunda olmayan kedcikleri beslemek için bütün gece uyanık kalmazsın, Wren. Bu senin için bile çok fazla. Bunu bilmelisin." Gözlerinde bir anlık bir şey parladı, belki anlayış ya da onay, ama hemen kayboldu ve yerine inatçılık geçti.

"Bana ne yapıp ne yapamayacağımı sen söyleyemezsin, Adam," diyor, kollarını göğsünde kavuşturup bana dönüyor, sırtı kolaj duvarına dönük.

Omuz silkiyorum. "Birinin söylemesi gerekiyor."

Bana inanmaz bir bakış atar. Yine çok sevimli.

"Hayır, kimse söylemez."

"Kendi zamanına, enerjine veya sağlığına değer vermeyeceğin kesin. Başka kim verecek?" Benim argümanıma karşı çıkmak istiyor gibi görünüyor, ama buna değmeyeceğine karar veriyor.

"Tanrım, sen çok sinir bozucusun!"

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Neden, çünkü senin herkese her şey olman gerektiği fikrine karşı çıkan ilk kişi ben olduğum için mi?"

O, itiraz ederek başını sallamadan önce kekeliyor. "Hayır! Çünkü sen kesinlikle en kötüsün! Kasabanın geleneğine katılmak için dekorasyon yapmayı reddediyorsun. Benim lanet fındıkkıranımı çaldın..."

"Onu geri verdim," diye araya girdim, ama o bir kez başladı mı, durmak bilmiyor ve yakın zamanda susacak gibi de görünmüyor.

"Ve sen beni takip ediyorsun, ne zaman uyuduğumu izliyorsun..."

"Birinin yapması gerekiyor."

"Ve sen, sanki insanlara *zarar* veriyormuşum gibi, insanlara yardım ettiğim için bana sürekli sataşıyorsun! İnsanlardan yardım istemek yanlış bir şey değil!"

"Bu sırada kendine zarar veriyorsan, yanlış var," dedim yumuşak bir sesle.

"Bana tüm bu saçmalıkları anlatıyorsun, ışıkları takmama yardım edemeyeceğimi söylüyorsun, bana sert davranıyorsun, sonra beni kapıma dayayıp bana şöyle bakıyorsun..." Bir an durup kelimeleri bulmaya çalışır, ama başını sallar. "Senin yaptığın gibi. Sonra da beni *öpmüyorsun!* Orada huysuz huysuz duruyorsun, hayatımı kurtarıyorsun ve bana seni öpmek için *sana söylemem gerektiğini* söylüyorsun. Ama herkes bilir ki bu erkeğin görevidir! Tanrım, bir kadın sana hayran hayran bakıyor, dudaklarını aralıyor ve nefesini tutuyorsa, onu öpersin, Adam! Onu zorlamazsın..."

Bu, ondan alabileceğim en açık istek gibi geliyor ve onu bir kez olsun öpmek için fazla ikna edilmeye ihtiyacım olmadığını düşünürsek, tam da istediği şeyi ona veriyorum.

Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, vücudumu ve onun vücudunu kaydırıyorum, ta ki sırtı duvara yaslanana ve vücudum onun üzerinde yükselene kadar, onu yanımdan geçen herkesten koruyarak. Bir an için vücudu geriliyor, ama aynı hızla direnci eriyor, vücudu kollarımda gevşiyor, dudakları nazikçe açılıyor, böylece dudaklarım arasına mükemmel bir şekilde sığıyor. Kalçalarımı hareket ettirerek onu duvara bastırıyorum ve o nefesini tutuyor. Bu fırsatı değerlendirerek dilimi dudaklarının arasına sokuyorum ve onun dudaklarına dokunuyorum. Onu ilk kez tattığımda, en küçük, en tatlı ses onun dudaklarından çıkıyor ve ben inleyerek öpücüğünü derinleştiriyorum.

Wren'in benim enerjime ayak uydurması, benim onu içime çekmem gibi beni yutması beni şaşırtmamalı, ama yine de şaşırtıyorum.

Sıcak.

Yoğun.

Bu, bir öpücüğün olabileceğini düşündüğümünden çok daha fazlası, sadece onunla değil, genel olarak. Hayatımda pek çok kadınla öpüştüm, ama hiçbiri böyle olmamıştı. Ve içimden bir ses bunun *Wren* olduğu için olduğunu söylüyor.

Ve o anda, Wren King'in benim olduğuna karar verdim.

ON DÖRT

ADAM

Bu farkındalık beni bir tren gibi çarptı, ama bilinçaltımda olsa da, bunun önceden tahmin edemediğim bir şey olduğunu söyleyemem. Ama şimdi bana bakarken, geniş gözlerle nefes nefese, dudakları benimkinden öpücüklerle şişmiş halde, artık bunu görmezden gelemem.

"İstediğin bu muydu, Birdie? Seni öpmemi mi istedin? Tek yapman gereken sormaktı," diyorum ve dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. Bana şaşkın gözlerle bakıyor, gözlerinin çevresi ne yazık ki yorgunluktan morarmış, ama sonra bir anlık bir sinirlilik beliriyor ve elleri enseme uzanıp beni bir kez daha kendine çekiyor. "Sen tam bir pisliksin," diye homurdanır, sonra dudaklarımı çeker. onunkine kadar. Öpüşürken gülüyorum, hiç olmadığım kadar hafif hissediyorum, ama o sanki bana olabildiğince yakın olmak için aynı yakıcı arzuyu hissediyormuş gibi beni kendine çekiyor. Beni öperken vücudu kıpırdanıyor, kıvrılıyor, sürtünüyor ve ben merak ediyorum...

Aynı şeyi yapmak için sabırsızlanarak onu kaydırıyorum ve bacaklarımı, uyluklarım onun uyluklarının arasında kalacak şekilde kaydırıyorum, tatlı, çıplak uylukları neredeyse üzerime çıkıyor. Elim kalçasına kayıyor ve onu kendime çekiyorum, dudaklarından bir çığlık çıkıyor, bu çığlık iniltiye dönüşünce dudaklarımla hızla yutuyorum.

O benim uyluklarımın üzerine sürtünürken, dudaklarım onun dudaklarında, inilti.

Siktir.

Nefesi biraz hızlanır, kalçaları düzenli bir şekilde hareket eder ve benim penisim buna tepki olarak sertleşir.

Bir an için, bacaklarım onun bacaklarının arasında, tamamen giyinik halde, tek ten teması öpücüklerimizken, bu şekilde orgazm olup olamayacağını merak ediyorum.

Ne yazık ki, yakınımızda bir kapı kapanınca ikimiz de *nerede* olduğumuzu hatırlıyoruz ve vücudu tekrar gerginleşiyor, sanki sağduyusuna geri dönmüş gibi. İstememesine rağmen öpüşmeyi kesip alnımı alnına dayadım ve ona baktım. Göğsü hızla inip kalkıyordu, dudaklarından küçük nefesler geliyordu ve gözleri nihayet benimkilerle buluştuğunda, geçici bir arzu ile kaplanmıştı, orada ateş yanıyordu.

Duvara yapışmış durumda, bacağım bacaklarının arasında, kalçaları hala daha fazlasını istiyor gibi duvara sürtünüyor, dudaklarından nefes nefese soluklanıyor.

Onu eve götüreceğim.

Onun tatlı küçük kıyafetini çıkaracağım ve vücudunun her santimini öpeceğim, her şeyi ve herkesi unutana kadar ona çok iyi hissettireceğim. Sorumluluklarını, sözlerini ve iyiliklerini unutacak, sadece istediği şeye, iyi hissettiren şeye ve ona verebileceğim zevke odaklanacak.

Daha da önemlisi, istediğini istemek zorunda olduğunu, kendini savunmak zorunda olduğunu zihnine iyice kazıyana kadar, her dokunuşum için yalvarmasını sağlayacağım.

Planım bu, ta ki dudaklarını büzüp gözlerini sıkıca kapatarak esnemesini engellemeye çalışana kadar.

Bununla birlikte, planım anında değişir. "Eve gidiyoruz."

O parlak mavi gözler panik ve şaşkınlıkla büyüdü. "Ne?"

"Seni eve götürüyorum. Kendine ayırdığın birkaç saati de mahvedecek daha çılgın şeylere razı olmadan seni buradan çıkaracağım ve sen de makul bir saatte yatmaya gideceksin." Geri adım atıp onu hareket ettirmek için elini tutmaya çalışıyorum, ama ayakları olduğu yerde sabit kalıyor, çenesi sevimli bir şekilde sıkı. Sersemlemiş, tahrik olmuş ya da tatlı, yorgun bakışları yerine, bir kez daha inatçı Wren'le karşı karşıya olduğumu fark ediyorum.

"Hayır, gitmiyorum."

"Yorgunsun, Wren. Az önce seni öptüğümde ve sen de öyle tepki verdiğinde, sonra da esnediğinde, bir şeyler çok yanlış demektir. Eve gidip yatacaksın."

"Belki de o kadar iyi değildi," diyor, bana tüm tavrıyla bakarak.

"Kendine öyle söyle, Wren, ama ikimiz de gerçeği biliyoruz. Hadi gel. Eve gidiyoruz."

"Ben bir yetişkinim, Adam. Ne zaman yatmam gerektiğini ya da eve gitmem gerektiğini sana söylemene ihtiyacım yok."

Ona kaşlarını kaldırarak bakıyorum ve istemeden de olsa sinirim artmaya başlıyor. Kendini kanıtlamak için çok çabılıyor, ama en önemli kısmı atlıyor: *Wren'e* bakmak.

"O zaman öyle davran ve kendine iyi bak. Böyle devam edersen, kendini erken mezara sokacaksın."

"Abartıyorsun."

"Geçen gün merdivenden düşüyordun," diye hatırlatıyorum ona.

"Bu yorgun olduğum için olmadı. Buzlu ve soğuk olduğu için oldu."

Ona bakarak, benim dediğimi kanıtladığını anlamasını sağlamaya çalışıyorum. "Yine sağlığını ve güvenliğini düşünmediğin bir durum."

Gözlerini devirir ve bu hareket doğrudan sıkime gider.

Aramızdaki mesafeyi bir kez daha azaltıp onu duvara sıkıştırıyorum.

"Bir daha öyle gözlerini devirirsen, seni dizimin üzerine yatırıp beni dinleyene kadar kışına şaplak atarım."

Sözlerimle, sıkı bir çene bekliyorum.

Öfke patlaması ya da kızgın bir tepki bekliyorum. Bunun yerine, dudakları aralanır.

Dudaklarından keskin bir nefes gelir. Gözleri şokla büyür.

Ve sonra gözleri ateşle parlar.

Siktir.

Küçük kuşum bu fikri seviyor, bunu asla itiraf etmese de.

"Şimdi, beni bara kadar takip edeceksin ve arkadaşlarımıza veda edeceksin. Sonra arabana binip eve gideceksin, ben de seni takip edeceğim ve üç mil uzunluğundaki yolda kaza yapmadığından emin olacağım. Sonra evine girmeni, tüm ışıkları kapatmanı ve uykuya dalmanı izleyeceğim."

Küçük pembe dili ağzından dışarı çıkıp dudaklarını ıslatıyor ve ben bunu hayranlıkla izliyorum.

"Buraya Hallie ile geldim," diyor, sesi alçak ve uzlaşmacı. "Sadece pis komşum benim yatma saatim olduğunu düşündüğü için onu göndermem."

"Daha da iyi. Seni eve ben götüreceğim," diyorum.

"Beni eve bırakmana gerek yok. Arkadaşım gitmeye hazır olana kadar bekleyeceğim."

Onun sinirlenmesi yeniden artıyor ve ben dudaklarımda beliren gülümsemeyle mücadele ediyorum. Tanrım, aramızdaki bu çekişme gerçekten hoşuma gidiyor.

"Hayır, gitmeyeceksin. Eve gidiyorsun. Hemen." Ondan uzaklaşıp tekrar beni takip etmesini işaret ediyorum, ama o kollarını göğsünde kavuşturup bana öfkeyle bakıyor.

"Ne yapacaksın, beni sürükleyecek misin? Seninle gelmeyeceğim, Adam."

Gülümsememin galip gelmesine izin veriyorum.

"Gerekirse öyle yaparım."

"Yapmazsın." Meydan okurcasına kaşımı kaldırıyorum. "Neden..." diye başlıyor, ama ben dizlerimi büküp omzumu karnına dayadığımda, ayağa kalkarken onu omzuma atarken, sorusu bir çığlığa dönüşüyor. "Adam!"

Omzumda onu taşıyarak bara geldiğimiz yoldan geri dönerken çığlığını duymazdan geldim.

"Beni indir!" diye bağırarak sırtıma vuruyor. Ben sadece gülüyorum, aylardır, belki de yıllardır hissetmediğim kadar özgür hissediyorum kendimi, çıkarken eşyalarını almak için oturduğu masaya doğru ilerlerken. Gürültülü, kalabalık alana yaklaşırken, serbest kalan elimle elbisesinin eteğini tutup yukarı kaymasını engelliyorum.

"Beni elle mi taciz ediyorsun?" diye soruyor, sesi dehşetle. "Kıçını koruyorum, Wren."

"Bu da aynı şey sayılır!"

"Bütün bar senin kışını görsün ister misin?" Sessizlik havayı doldurur, sonra onun küstahlığı devreye girer.

"Kışımı dokunmanı istemiyorum!"

O kadar tatlı ki, *kış* kelimesini bile söylemek istemiyor. "İnan bana, kışını okşuyor olsaydım, Wren, sen biliyorum." Arkadaşlarının yanına doğru ilerlerken bir an sessiz kalır.

"Wren'i eve götürüyorum," derim Hallie'ye, masaya yaklaşırken ikisi de bana şaşkın gözlerle bakıyor, esmer kız gergin görünüyor, Hallie ise oldukça eğlenmiş gibi.

"Hayır, almıyor! Beni kaçırıyor! Biri bana yardım etsin!" "Olay çıkarıyorsun Birdie," diyorum omzumun üzerinden. "Hayır, *sen* olay çıkarıyorsun! Beni kaçırarak!"

Onu görmezden gelip dikkatimi Hallie'ye çeviriyorum.

"Bu o mu? Seksi komşu?" esmer kız Hallie'ye soruyor ve o da başını sallıyor. "Güzel." Dudaklarında memnun bir gülümseme var ve Hallie de ona karşılık veriyor, uçümüz de tartışan Wren'i görmezden geliyoruz. "Ben Nat, Wren ve Hallie'nin arkadaşıyım."

"Adam," diyorum, sonra Hallie'ye dönüyorum. "Onu eve götürüyorum çünkü çok yorgun ve erken yatması gerekiyor."

"Bana çocuk muamelesi yapıyorsun!" Wren arkamdan seslenir.

"Makul bir yatma saatine karşı çıkan başka kimler var biliyor musun? Çocuklar." Omzumun üzerinden ona bakarak söylüyorum. Yüzü kızarmış ve öfkeli, gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Oh, sanırım onu senin için çok seviyorum, Wren," diyor Hallie ve istemeden de olsa, öksürükle gizlemeye çalıştığım bir kahkaha atıyorum. Wren yine sırtıma vuruyor. "Onun gerçekten yatağa gittiğinden emin ol."

"Plan yap," diyorum, arka kapısının anahtarını düşünerek. Son birkaç gecedir o geç saatlere kadar uyanık kaldığında onu kullanma isteğiyle mücadele ettim, ama artık bu istekle mücadele etmeyeceğim.

"Hallie! Sen *benim tarafımda* olman gerekirdi!" diye bağılıyor Wren. "Oh, kesinlikle öyleyim," diyor Hallie gülümseyerek.

"Ve şu anda bizim gördüğümüzü görseydin, *kesinlikle* ihtiyacın olanı *elde etmeye çalıştığımızı anlardın*," diyor Nat. "Bu delilik," diye homurdanıyor Wren, ama tartışmayı bırakıyor.

"Görüşürüz, Wren," diyor Nat tatlı bir sesle. "Gerçekten daha fazla uykuya ihtiyacın var."

"Haftalarca ikinizle de konuşmayacağım," der. "Sizi Noel listemden de çıkarıyorum!" Bunu bir tehdit gibi söyler, ama kadınlar sadece gülerek geçirir.

Onlara veda ederek el salladıktan sonra dönüp Colton'a el salladım. "Bir dahaki sefere ben ısmarlarım, olur mu?"

"Bu tur benden. Göstermeye değerdi!" diye gülerek cevap veriyor. Wren homurdanıyor, ben de ona başımı sallayıp el sallayarak kapıya doğru yöneliyorum.

"Yürümeme izin ver, Adam!" diyor, Aralık soğuğuna çıkarken. Kafamı sallıyorum, cebimden anahtarlarımı çıkarıp kamyonetimin kilidini açıyorum, ama cevap vermiyorum. Yolcu tarafındaki kapıyı açarken de, onu koltuğa nazikçe oturturken de cevap vermiyorum. Koltuktan eğilip emniyet kemerini alırken, onu çekip kemeri takmadan önce nefesinin kesildiğini duyduğumda da kesinlikle cevap vermiyorum.

Ön tarafta koşarken, kapıyı kapatmadan önce motoru çalıştırıyorum ve onun kaşlarını çatmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, önüne bakarak oturduğunu görünce gülmemeye çalışıyorum. Eve dönüş yolunda beş dakika boyunca sessiz kalıyor, ama her fırsatta ona bakıyorum, ışıkların yüzünde nasıl dans ettiğini, fark etmediği yeni bir dekorasyonu gördüğünde gözlerinin ilgiyle nasıl büyüdüğünü izliyorum. Beni fark ettiğinde gözlerini deviriyor, çenesi tekrar geriliyor ve ben gülmemek için başka yere bakmak zorunda kalıyorum.

Arabamı garaja çekip motoru durdurduktan sonra koltuğumdan kayarak kalktım ve kapıyı çarparak ona doğru yürüdüm.

"Oh, şimdi beni yürümeme izin mi vereceksin?" diye soruyor abartılı bir alaycılıkla, ben yolcu kapısını açarken. Ona geniş bir gülümsemeyle bakıyorum. Onun bu kadar sinirli ve kızgın olduğu zamanlarda kendimi tutamıyorum. Onu bu kadar kızdırabilen tek kişinin ben olduğumu hissettiğimde bunu yapamıyorum.

Ve on dakika önce bacağıma sürtünerek ağızıma mırıldanırken de kesinlikle öyle değildi.

"Kaçabileceğin hiçbir yer yok ve bara geri döneceğini de sanmıyorum." Cevap vermiyor ve ben ona yardım etmek için elimi uzatıyorum.

kamyonetimden inmesine yardım etmek için uzanıyorum. Sunduğum eli zehirliymiş gibi küçümsüyor, sonra bedenini kaydırarak benden tamamen uzaklaşıyor. O yürüyüş yoluna doğru ilerlerken kapıyı arkasında kapatıyorum, sonra öfkeyle ön kapısının basamaklarını tırmanıyorum.

Onu takip ediyorum ve kapıya ulaştığında, topuklarını döndürüp bana sert bir bakış atıyor. "Sen de beni içeri takip edip dişlerimi fırçaladığımı ve hemen yatağa gittiğimi kontrol edecek misin?"

Ona bakıyorum, *evet* demek için içimdeki güçlü dürtüyle mücadele ediyorum.

Ama Wren King'i içeriye kadar takip edersem, ikimiz de yakın zamanda yatamayız ve yüzündeki yorgunluk ve sözlerindeki açık sinirlilik göz önüne alındığında, bu fikri bir süreliğine rafa kaldırmam gerekecek.

"Seni içeriye kadar takip edebilirim, ama bu uyku sorununun çözülmesine yardımcı olmaz." Çenesi biraz gevşiyor ve onu bu şekilde şaşırtmanın verdiği tatmini hissediyorum, özellikle de yanaklarında hafif bir kızarıklık belirince.

"Sen bir domuzsun," diye fısıldadı, ama sözlerinde ikna edici bir ton yoktu.

"Öyle olmadığımı hiç söylemedim. Ama bir dahaki sefere gelmemi istersen, sadece ne istediğini söyle, hemen gelirim." Kaşlarını çatarak bana bakar, arzusunun parıltısını gizler.

"Neden gelmeni isteyeyim ki?" diye sorar, ellerini beline koyup bana dik dik bakar.

"Barda duygularını açıkça belli ettin bence tatlım," derim, elimi kaldırıp gevşek bir saç telini kulağının arkasına koyarak. "Ben de öyle. Ama sen biraz dinlenene kadar harekete geçmeyeceğim." O güzel gözleri devirir ve ben de onları başka bir şekilde devirmek isterim.

Aklını başına topla, Porter. Plana sadık kal.

"Bu bir daha olmayacak. Bir anlık yanlış karar verdim. Yorgunluktan kaynaklanan bir yanlış karar."

"Elbette öyleydi, tatlım," diyorum.

"Ciddiyim! Seninle neden *bir şey* yapmak isteyeyim ki? Sen Noel'den nefret eden ve sürekli bana kötü davranan bir pisliksin."

Bir adım geri çekilip başımı sallıyorum.

"Peki, bir daha yanlış karar vermek istersen, gel. Ama istediğini söylemen gerekecek, bebeğim."

"Hayal kuruyorsun."

"Bilmiyor musun?" Bunu söylediğimde ağzı açılır ve ben verandasından bir adım geri çekilirken bana şokla bakar. "Şimdi içeri gir ve yat, Wren."

Onun merdivenlerinin dibinde durup, tartışmak istemediğine karar vermeden önce beni içeri almasını izliyorum, sonra bir kez daha topuklarını döndürüp içeri giriyor ve kapıyı çarparak kapatıyor.

Ve onun söylediklerine rağmen, o gece onu ofisimden izledim. Sonraki yirmi dakika boyunca, her odadaki ışıklar tek tek söndü ve saat 10:12'de tüm ışıklar kapandı.

Bunu her zaman bir zafer olarak görürüm.

ON BEŞ

Wren

Adam'ın evini her sabah süslemesi için hazırladığım küçük süs sepetine bakıp durmama rağmen, öpüştüğümüz günden sonra oraya tek bir süs bile götürmedim. Hatta, mümkün olduğunca ondan uzak durmaya çalıştım.

Okula her zamankinden daha erken çıkıyorum, onun koşuya çıkacağı saati bekliyorum. Bay Saunders benden onun yerine bakıcılık yapmamı istediğinde, fazladan bakım görevi üstleniyorum. Kendime bunun sadece yardım etme alışkanlığım olduğunu söylüyorum, ama içimden bunun öyle olmadığını biliyorum.

Adam'dan kaçındığım için evimden kaçınıyorum. Adam'dan kaçınıyorum çünkü beni kendimi öncelikli tutmaya zorlama arzusu ve tabii ki o *öpücük*le beynimi tamamen karıştırıyor.

Onu kaçınıyorum çünkü duvarlarımı aşan, beni pek *tanımadığı* halde kendimi öncelikli tutmam için baskı yapmaya devam eden bu adamla ne yapacağımı bilmiyorum.

En kötüsü, kendime onun bir pislik olduğunu ve beni ya da yaşadığım şehri anlamadığını söylüyorum ama yine de bana göstermeye çalıştığı şeylerin bir kısmının doğru olup olmadığını merak etmeye başladım. Hallie de bir süredir bunu söylüyordu, ama nazik bir şekilde ve kibarca, bu yüzden kolayca görmezden gelebiliyordum.

Tabii ki, ben inatçı biriyim, bu yüzden yavaşlamak yerine programımı yoğunlaştırdım, bu da normalden daha fazla yorgun olduğum anlamına geliyor. Sabahın erken saatlerinde okul bölgesinden okulun kar nedeniyle tatil edildiğini bildiren bir telefon aldığımda, içimi bir rahatlama dalgası kapladı. Her zamankinden daha uzun süre yatakta tembellik ettim,

sonra bir fincan kahve yapıp oturma odasında içtim ve kalın kar tanelerinin düşmesini izledim. Kar, donmuş zeminde hızla birikerek tüm süslemelerimin üzerine kalın bir tabaka oluşturdu.

Her şey çok huzurlu ve uzun zamandır ilk kez, yapılacaklar listemin yarattığı içimi parçalayan endişeyi hissetmiyorum. Bunun yerine, mutfağı biraz temizledikten sonra üst kata, ofisime çıkıyorum. Orada bir gösteri yapıp yorganı bağlamaya başlıyorum, planlanmamış izin günümde yavaş yavaş bitirmeye kararlıyım. Ne yazık ki, dört kenardan sadece üçünü bitirebilmişim ki elektrikler kesiliyor.

Kasaba boyunca tonlarca ağaç var, bu yüzden böyle bir kar fırtınasında ağaç dallarının ağırlaşp elektrik hattına düşmesi alışılmadık bir durum değil. Umarım elektrik yakında gelir, çünkü maalesef ısıtmam elektrikle çalışıyor. Aksi takdirde, dışarıya çıkıp kardeşim birkaç ay önce bıraktığı odunları alıp şömineyi yakmam gerekecek.

On dakika sonra, elektriğin çabuk geleceği umudum neredeyse tamamen yok oldu ve bilinmeyen bir numara bana mesaj attı.

BİLİNMEYEN

Elektriğin var mı?

Telefonuma gözlerimi kısarak bakıyorum, kim mesaj atmış olabilir bilmiyorum. Son zamanlarda telefon numaramı kimseye vermedim ama belki de elektrik kesintisi yaşayan ve yardım arayan biridir. Cevap vermeden önce, yazma balonu bir kez daha beliriyor ve ardından yeni bir mesaj geliyor.

Bu Adam.

Ekranımdaki isim görünce midem biraz bulanıyor. Adam neden bana mesaj atıyor?

Ve numaramı nereden buldu?

Numaramı nereden buldun?

Yine hızlıca cevap veriyor.

Taşındığımda biri kapımın önüne bıraktığı bir paket kağıtların içindeydi.

Elektriğin var mı?

Ön pencereye geçip, kalın bir kar tabakasıyla kaplı caddeyi kontrol ederek hiçbir evin ışıklarının yanmadığını doğruluyorum. Adam'ın evinde bir ışık gördüğümü sanıyorum, ama jeneratörleri olduğunu bildiğim birkaç ev dışında diğerleri çoğunlukla karanlık. Bu caddedeki birçok ev gazla ısıtılıyor, benim evim hiç bu sisteme geçmedi, bu yüzden kimsenin donarak öleceğinden endişelenmiyorum.

Belki ben hariç.

Hayır, sanırım tüm cadde karanlık.

Jeneratör demek istedim. Jeneratörünüz var mı?

Cevap vermedim.

En büyük ağabeyim Jesse, taşındığımdan beri eve bir jeneratör almam gerektiğini söyleyip duruyordu, ama ben sürekli onu başımdan savıyordum. Sıkıcı bir jeneratör almak için ne zamanım ne de enerjim vardı. Özellikle de ev için dekorasyon ve boya gibi daha eğlenceli şeyler varken. Jeneratörler buralarda oldukça yaygındır ve benim büyüdüğüm çiftlikte devasa bir jeneratör vardı. Büyükanнем hiç jeneratöre ihtiyaç duymadı çünkü en ufak bir kar yağışı tahmini olduğunda babam onu alıp geceyi çiftlikte geçirmesini isterdi.

Madden ve Jesse'nin bu konuda bana kesinlikle sataşacaklarını biliyorum

Wren?

Ve görünüşe göre huysuz komşum *da* bu konuda bana kızacak. Kardeşlerim gibi onun da fırtınaya hazırlıklı olmamam konusunda pek çok fikri olacağını bildiğim için cevap vermiyorum. Dürüst olmak gerekirse, oldukça huzurlu bir gün geçiriyordum.

■
Wren.

■
Telefonun şarjlı mı? Yoksa şarjı mı bitti?

Onun aşırı koruyuculuğuna başımı sallayarak, telefonumun yüzde 85 şarjlı olduğunu belirtiyorum. Bu küçük bir mucize, çünkü telefonumu gece boyunca şarj etmeyi hiç hatırlamıyorum.

■
Telefonum şarjlı. Jeneratörüm yok, ama bu konuda bana zorluk çıkarmak istemiyorum. Zaten iki ağabeyim ve bir babam var; daha fazlasına ihtiyacım yok.

Hemen cevap vermiyor, bunun için minnettarım, karanlık evimde etrafa bakınmaya başlamadan önce. Daha önce hiç kullanmadığım boş şömineye bakıyorum, ateşi yakmak için kulübeye gidip odun almam gerektiğini biliyorum.

Ya da bekleyebilirim. Bazen elektrik nispeten çabuk gelir.

■
Wren, donacaksın. Jeneratörüm var, buraya gel.

Tüm düşüncelerimi ve tereddütlerimi duyabilme yeteneğine hayretle bakıyorum.

Ama ben güçlü, kuvvetli ve *yetenekli* bir kadını. Beni sıcak tutmak için bir erkeğe ve onun aptal benzinli makinesine ihtiyacım yok. Her şeyi kendim yapabilirim.

■
Ateş yakacağım. Her şey yolunda olacak. Beni rahat bırak.

Bir mesaj balonu belirir ve onun argümanını şimdiden tahmin edebiliyorum, bu yüzden o cevap veremedenden ekleme yaparım.

■
Kendime bakabilirim.

Sonra telefonumu kanepeye atıp giyinmeye başlıyorum. Her şeyin kendiliğinden düzeleceğini düşünmek istesem de, ev *gerçekten* soğumadan ateşi yakmam gerektiğini de biliyorum. Başıma bir şapka geçiriyorum, ceketimi ve botlarımı giyiyorum ve ıslanacak pijamalarımı yıkamaya karar veriyorum, işim bittiğinde sıcak ve kuru giysiler giyeceğim. Sonra pembe kabarık ceketim ve Hallie'nin geçen yıl Noel'de bana aldığı, tutu giyen küçük kutup ayıları desenli pijama pantolonumla dışarı çıkıyorum.

Ne yazık ki, depoma doğrudan teslim edilen odunları hiç kontrol etmediğim için, ateş yakmak için mükemmel olan güzel, düzgün küçük odun parçaları yoktu. Bunun yerine, şöminem için çok büyük olacağına emin olduğum büyük odun parçaları vardı. O zaman, her sonbaharda, annem sormadan babam veya kardeşlerimden biri büyükannemin evine gelip, kış için ihtiyacı olan odunları keserdi, çünkü büyükannem evdeyken şöminede ateş yakmayı çok severdi.

Görünüşe göre benim de aynı yardıma ihtiyacım olacağını fark etmemişler, ya da ben daha önce kontrol etmeliydim.

Odunluğa girdiğimde, birkaç çubuk ve çıra olarak kullanılacak şeyler dışında hiçbir şey bulamadım, bu yüzden onları bir yığın halinde topladım ve Jesse ile Madden'ın benim için kurutulmuş odunları istifledikleri yere gitmeden önce bir kenara koydum. Odunlar, kaldırmam için yeterince küçük, ancak boyutları ve ağırlıkları beni yordüğünü inkar edemem. Şimdi, dolu odun yığınlarına, karı temizlediğim ama hızla tekrar karla kaplanan kütüğe ve elimdeki baltaya bakıyorum.

Hatırlayabildiğim kadarıyla babam ve kardeşlerimin bunu yaptığını izledim. Omuzlarımı geriye doğru çekiyorum, sevimli pembe eldivenlerimi tekrar giyiyorum ve kütüğü yerine koyup, yönetilebilir parçalara ayrılane kadar birkaç kez vuruyorum. Yani, ne kadar zor olabilir ki?

Kütüğü üçüncü kez vurup parçalamaya çalıştıktan sonra, bunun *çok zor* olduğunu anlıyorum. Sadece birkaç vuruş yaptım ama her yerim ağrıyor ve henüz tek bir parça odun bile parçalayamadım. Baltam kütüğe saplanınca karlı gökyüzüne doğru inleyerek, onu çıkarmak için bir kez daha denemek zorunda kalıyorum.

"Daha yükseğe vrmalısın," diyor tanıdık bir ses. Sırtım kaskatı kesiliyor ve bunu belli etmemeye çalışıyorum, ama gözlerim kapanıyor ve bu sözleri hayal ettiğimi duyan herkese dua ediyorum.

Belki de sadece soğuktan kaynaklanan bir rüyadır, belki de...

"Bu işi yapmak için yeterli gücün yok." Bu Adam.

Biliyorum, ama evinin arka verandasına dönüp baktığımda, onu kazak ve kot pantolon giymiş, eğlenceli bir sırtışla beni izlerken görüyorum. Temizlemiş olduğu korkuluğa yaslanmış ve saçlarında ince bir beyaz kar tabakası var, bu yüzden bir süredir orada durduğunu tahmin ediyorum. Beni gördükten sonra gülümsemesi yumuşuyor. Onun gördüklerini sadece tahmin edebilirim: kabarık ceketim, yumuşak botların içine sokulmuş pijama altım, soğuktan burun akıntısı olan burnum.

Neden dünya bana *tek* bir *nefes bile* vermiyor?

"Bunu yapmak zorunda değilsin, Wren. Gel benim evime. Seni rahatsız etmem bile; sen oturma odasında oturabilirsin, ben üst katta kalırım."

"Ben iyiyim, ama teklifin için teşekkürler," diyorum sert bir şekilde, sonra yeni dşmanımla yüzleşmek için geri dönüyorum. Baltayı kütükten çıkarmak için salladıktan sonra, onu yüksekçe kaldırıp daha sert bir şekilde indiriyorum, metal kütüğü tam ortasından ikiye ayırıyor. Heyecanla zıplıyor ve alkışlıyorum, sonra omzumun üzerinden Adam'a bakıyorum. Beni dikkatle izliyor, ama gözlerinde şakacı bir ifade var.

"şimdi bunu bir düzine kez daha yapman gerekiyor," diyor ve keyfimi kaçırıyor. Ona sert bir bakış attıktan sonra arkasını dönüyorum ve o da duyulur bir şekilde i çekiyor. "Burada donacaksın, Wren. Isıtıcının olduğu içeri gel. Telefonunu şarj edebilir ve sıcak bir yemek yiyebilirsin."

Sıcak bir ev ve sıcak bir yemek kulağa *ok hoş* geliyor, özellikle de dışarıda hava koşullarına dayanıklı botlar giyme zahmetine girmeyip, zaten sırlıklam olan botları giydiğim için, ama ben inatıyım, bu yüzden başımı sallıyorum.

"Kendime bakabilirim, teşekkürler."

Bana bakıyor ve o hafif gülümseme kaybolmuş. Nefesini bırakıyor, sonra omuzlarını silkiyor, ama benim onaylamadığımın onu rahatsız ettiğini anlayabiliyorum.

"Sen bilirsin."

Bir süre daha onu izlerim, içeri gireceğini düşünürüm ama girmez. Bunun yerine, eliyle beni kovmak için bir hareket yapar ve ben de gözlerimi devirip arkamı dönerim.

Bir sonraki parça üç vuruşla parçalanıyor, ikincisi kütüğün parçalarını etrafa saçıyor, ama üçüncü vuruşta işin püf noktasını kavradığımı düşünüyorum.

Yine de fazla güvenmemem gerektiğini bilmeliyim.

"Kahretsin!" diye bağırarak, parmağım zonklarken elimi tutup sallıyorum. Görünüşe göre nişan alma becerim *berbat olduğu* için parmağım sap ile tahta arasında sıkışmış ve şimdiden nabzımın attığını hissedebiliyorum. Sanki bu yardımcı olacakmış gibi tek ayak üstünde zıplıyorum, sonra elimi sallıyorum. Soğuk, acıyı daha da artırıyor ve gözlerimde soğuk gözyaşları birikiyor. *Lanet olası ahşap. Lanet olası fırtına. Lanet olası komşum beni izliyor.*

"Tanrım, Wren," diye bir ses duyuyorum, ama acı içindeki dansıma o kadar dalmışım ki, neredeyse duymuyorum. Ama bir sonraki hatırladığım şey, giderek daha tanıdık hale gelen güçlü kollara alınmam ve arka bahçemden uzaklaştırılmam.

"Ne yapıyorsun?!" Cevap yok. Aslında, tek ses Adam'ın ayakkabılarının yumuşak karda çıtırdaması.

Onun evine doğru.

"Beni evime götür, Adam. Ben iyiyim!" diye bağıriyorum, sağlam elimle göğsüne vurarak.

O cevap vermez.

Bunun yerine, karla kaplı dört basamağı ikişer ikişer çıkarak arka kapısına kadar götürüyor beni.

"Bırak beni!" diye bağıriyorum, ama o beni daha sıkı tutuyor ve bir şekilde beni düşürmeden kapıyı açmayı başarıyor.

Etkileyici, ama sinirleniyorum.

"Ciddiyim, Adam. Beni bırak!"

Bu sefer beni dinliyor, ama istediğim şekilde değil. Bunun yerine, mutfağından geçip beni ada mutfağa oturtuyor, sonra elimi tutmak için uzanıyor. Tam olarak hangi elimi tutacağını biliyor, fark ediyorum, çünkü bu çok açık değil, ama o izliyordu. Nazikçe,

Saygı beklemiyorum, eriyen karla ıslanan eldivenlerimi çıkarıyor ve parmağımın sıkıştığı küçük çukuru parmaklarıyla nazikçe okşuyor. Moraracak ama başka bir sorunu yok. Ellerim ısındığı için artık o kadar da kötü değil, dürüst olmak gerekirse.

"Bük onu," diyor.

Ona sertçe bakıyorum. O da bana sertçe bakıyor.

"Ciddiyim, Wren. Parmağınızı kırmadığından emin olmam lazım."

"Parmağım kırılıyorsa, bunu bilirdin Adam. Çılgılık atardım." "Hayır, atmazdın, acımıyor gibi davranırdın, böylece kimseyi korkutmak için." Ona sert bir bakış attım, o da meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı. Tamamen haksız sayılmazdı, bu yüzden ona karşı çıkamadım.

Yine de denerim.

"Acı konusunda bebek gibiyimdir. İnan bana, ağlayıp sızlanırım. O bakışını bozmuyor, gülümsemiyor, ben de iç çekip dediğini yapıyorum, yaralı parmağımı dikkatlice büküyorum. Sıkı ama ekstra acı vermiyor, bu iyiye işaret gibi görünüyor.

"Kırılmamış," diye fısıldayarak onaylar, sonra parmağımı sıkıttığım yeri nazikçe başparmağıyla okşar. "Şanslısın." İki elimi de kendi elleri arasına alır ve ovuşturarak ısıtır. Isıdan dolayı ellerim karıncalanır, ama parmak uçlarımdaki his tamamen geri gelene kadar ikimiz de tek kelime etmez. Ellerim ısındıktan sonra, ellerini tekrar parmağıma yöneltir, diğer açılardan da bakmak için parmağımı çevirir ve sonra geri çekilir. Anında, onun ısınısını özlerim.

Elleri ceketimin fermuarını açar, fermuarı aşağı kaydırır, ıslak giysiyi çıkarmama yardım eder ve onu taburelerden birine asar. Sonra elimi bir kez daha tutar, ceketimin olmaması bir şeyi değiştirecekmiş gibi ona bakar.

Değiştirmez.

"Burada kal," diyor. Ona sert bir bakış atıyorum ama başımı sallıyorum. Artık sıcak bir yerde olduğum için onunla tartışacak gücüm kalmadı. Kollarım yorgun ve yarın Hallie'nin bize yaptırmayı sevdiği bar egzersizleri yapmış gibi ağrıyacaklarını biliyorum.

Bir süre sonra, ilk yardım çantası olduğunu hemen anladığım beyaz bir kutu ile geri döner. İçini karıştırdıktan sonra bir bandaj çıkarır.

"Adam, yara bandına ihtiyacım yok. Kanama falan yok." "Beni memnun et." Sesi kararlı ve ben omuz silkiyorum çünkü, gerçekten, yara bandının ne zararı olabilir ki? Sonra onun iri parmaklarının bandajın arkasını soyduğunu izlerim. Onun iri, nasırlı elleri küçük bandajı yapıştırırken, bu durum biraz tuhaf görünür. Ancak, benim çok daha küçük parmağıma bandajı nazikçe sararken, lazer gibi odaklanmıştır.

"Tamam," diye fısıldadı ve ihtiyacım olmayan bandajı parmağıyla okşadı. Ona nazikçe minnettarlığımı ifade eden bir bakış attım ve o bandajı kaldırıp, hala hafifçe zonklayan yere dudaklarını bastırdığında kalbim hızla çarpmaya başladı. "O kadar zor mu oldu?"

"Ne zordu?" diye nefes nefese soruyorum. "Birinin sana bakmasına izin vermek."

Aklımda milyonlarca küstah cevap dolaşıyor, ama hiçbiri ağızımdan çıkmıyor. Bunun yerine, aramızdaki boşluğu gerçek dolduruyor.

"Sen yapıyorsan o kadar da zor olduğunu sanmıyorum."

Gözleri yumuşar ve bu cevabı gerçekten çok beğendiği bellidir. Elini kaldırıp boynumun arkasına koyduğunda, parmakları cildimde gezindikten sonra saçlarıma daldığında ve bacaklarımin arasındaki tüm boşluğu kaplayarak bana yaklaştığında bu daha da belirgin hale gelir. Saçlarında hala kar taneleri vardır ve omzunda hızla erimektedir, ama ben sadece yüzüne odaklanabiliyorum. Orada çok net bir şekilde yazan hayranlık ve arzuya.

"Şimdi seni öpeceğim, Wren," diye fısıldadı, dudakları benimkilerden sadece bir santim kadar uzaktaydı. Dudaklarımin kenarında bir gülümseme belirmesini engelleyemedim.

"Oh, beni yalvartmayacaksın, değil mi?" diye fısıldayarak cevap veriyorum. Dudaklarımız hareketlerle nazikçe birbirine değiyor ve ben onun kokusunu içime çekiyorum. O da gülümsüyor, bunu görmekten çok hissedebiliyorum. "Bu sefer değil. Bunun için değil. Yalvarmayı gecenin ilerleyen saatlerine saklayabiliriz

" diye fısıldadı dudaklarıma ve ben nefesimi tuttum, tartışmaya hazırdım, ama tam o anda Adam tamamen eğildi ve dudakları benimkilerle birleşti, diğer tüm düşüncelerimi kesip attı.

ON ALTI

Wren

Bu, geçen seferki gibi değil, dudaklarının benim dudaklarıma bastırışında hiçbir hayal kırıklığı ya da öfke yok.

Sert ve hayatımda daha önce hiç hissetmediğim bir ihtiyaçla dolu. Baş döndürücü ve ateşli, sarhoş edici ve hızla bilincimin her yönünü ele geçiriyor. Elleri belimdeki tişrtmn üzerine konuyor, beni kendine çekiyor, aramızdaki mesafeyi azaltmak için yaklaşıyor, ta ki vücutlarımız birbirine yapışana kadar. Üzerimizde giydiğimiz ince giysiler, onun vücudunun sıcaklığını hissetmemi engellemiyor.

Ama nedense, bu yeterli gelmiyor.

Vücudum yaklaşmaya çalışarak kayıyor ve dudaklarımdan küçük bir inilti çıkıyor. Adam'da bir şey değişiyor, birdenbire. Hareketleri acil hale geliyor, elleri amaçlı hareket ediyor. Sıcak avuç ileri kalçalarımın üzerinde kayıyor, sonra uyuduğum hafif tişörtün altına giriyor ve kumaşı yukarı doğru çekiyor. Ellerimi kaldırıyorum, dudaklarımız hala birbirine değiyor ve o tişörtü başımdan çıkarırken sadece bir an için ayrılıyor. Tişrt bir köşeye atıyor, ama ellerini çıplak tenimde gezdirip beni göğsüne çekmek için sararken tam olarak nereye attığını göremiyorum. Yine de aramıza bir elimi koyarak onu durduruyorum. Endişeli bir şaşkınlık ve yüzünde bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Sen de," diye fısıldıyorum, bu talep dilimde garip ve yabancı geliyor, ama onun geniş ve memnun bir gülümsemeyle karşılık vermesi, bunun doğru bir hareket olduğunu gösteriyor.

"İstersen, alırsın," diye mırıldanıyor, sonra kollarını arkasında kavuşturup uzun kollu tişörtünü başından çıkarıyor.

Bu hareketiyle kaslı vücudu dalgalanır ve gerilir, bu manzarayı görünce ses çıkarmamak için dudaklarımı ısırarak zorunda kalırım. Tişört, benimkiyle aynı yöne fırlatılır, sonra elleri tekrar hareket eder ve beni kendine çeker. Ellerim onun sert göğsüne bastırıyor ve dudakları benimkilere değdiğinde inliyorum, omuzlarından yukarı kayarak ensesindeki saçlara dolanıyorum, dili benimkiyle dans ediyor. Elleri sırtımda yukarı kayıyor, sütyenimin kopçasında durup bir an bekliyor. Öpüşmeye devam ediyorum ve öpüşürken parmakları ustaca hareket ediyor, askıları çözüp her iki kolumdan aşağı kaydırıyor.

Çılgınca, arzulu ve ateşliydi ve *daha fazlasını* istedim. O geri çekildiğinde kayıplı bir şekilde inledim ve dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi, ama o bakış farklı bir şeye dönüştü. Gözleri göğüslerime doğru kayarken daha ateşli bir şeye.

"Siktir, bunlar çok güzel," diyor, göğüslerimi avuçlayıp meme uçlarımı çimdikleyerek nefesimin kesilmesine neden oluyor. Her tepkimi izlerken dudakları eğlenerek kıvrılıyor ve aynı hareketi tekrarlıyor. Sırtım kavislenir, gözlerim kapanır ve o inler, bir eli tekrar başımın arkasına gider ve dudaklarımı dudaklarına çeker. Beni tekrar öper ve dili parmaklarının hareketlerini taklit eder. İhtiyacım karnımda birikmeye başlayınca kalçalarım hareket eder. Sert penisine sürtünürüm ve o, öpücüğü bir kez daha kesmeden önce ağızma inler, iki eli belime gider ve sonra kalçalarımın altına doğru iner.

"Bunlar çok sevimli, Birdie, ama çıkarmak zorundayız," diyor, parmakları pijama pantolonumun bel kısmının altına giriyor. Onları giydiğimi unutmuşum ve yanaklarım kızarıyor, şimdiye kadar gördüğüm en seksi adamın karşımda durduğunu ve benim ise bunu giydiğimi düşününce utanıyorum... ama sonra, gözlerine baktığımda, o utanç duygusu yok oluyor.

Sanki daha önce hiç bu kadar güzel birini görmemiş gibi bakıyor.

Beni hiç yaşamadığım bir şekilde ihtiyacı varmış gibi görünüyor. Beni yutmak istiyormuş gibi görünüyor.

Sormadığı sorusuna onaylayarak başımı sallıyorum ve yüzünde memnun bir ifade belirliyor. Başparmağını pantolonuma takıyor ve

iç çamaşırlarımı ve o bana söylemeden, ellerimi tezgaha koyup kıcımı biraz kaldırıyorum ve o da pantolonumu aşağı çekerek beni ödüllendiriyor. Onun pantolonumu aşağı çekip beni kendine çekmesini bekliyorum, ama Adam asla benim beklediğim şeyi yapmıyor gibi görünüyor. Bunun yerine, pantolonumu aşağı çekerken vücudu *aşağı, aşağı, aşağı* iniyor, ta ki pijama pantolonum sallanan ayaklarımdan çıkıp ben onun üzerinde yükselene kadar.

Adam dizlerinin üstüne çökmüş, yüzü amımın hemen önünde, nefesi tenimde dolaşıyor. Nefesim ciğerlerimde sıkışmış durumda ve pozisyonumuzun dengesizliğinden kaynaklanan rahatsızlığı görmezden gelmeye çalışıyorum. Ben tamamen çıplakken o hiç de öyle değil, ayrıca o dizlerinin üstüne çökmüş, ben ise vücudumun aşağısına bakarak ona bakıyorum.

O, dizimin iç kısmına bir öpücük kondurduğunda, tüm bunlar yok oluyor ve yerini yakıcı bir sıcaklık ve ihtiyaç alıyor. İçgüdüsel olarak hareket ederek, bacaklarımı açıyorum, onun öpücüğünü başka bir yerde hissetmek için çaresizce.

"Aferin kızım." Övgü dolu sözlerini fısıldıyor ve o kadar yakın ki, dizimin iç kısmında sakalının kıllarını hissedebiliyorum. İhtiyacımın baskısı karnımda kıvrılırken içimden bir iç çekiyorum. Elleri bacaklarımı sıkıca kavıyor, gözlerinin beni daha iyi görebilmesi için bacaklarımı daha da açıyor, başparmakları amımdan sadece birkaç santim uzakta.

Aniden ona çaresizce ihtiyaç duyduğum yerden.

Hiçbir zaman partnerime karşı çok ihtiyaç duyan bir insan olmadım. Seksin amacı benim için her zaman basit olmuştur: partnerimi mutlu etmek. Bazen orgazmın verdiği o sıcak titremeleri hissederim, ama herkes bilir ki bu kadınların her zaman hissettiği bir şey değildir. Eski sevgilim bacaklarımın arasına kafasını sokmuştu, ama bu her zaman bir listeden işaretlenecek bir görev gibi geliyordu. Eski sevgilimin bundan zevk almadığı veya keyif duymadığı giderek daha açık hale geldikçe, bir daha bunu zorlamadım.

Ama şu anda Adam'ın gözlerindeki bakış, bacaklarımın arasına ağzını sokmak istediğini söylüyor ve dürüst olmak gerekirse, ben de ona *izin vermekten* başka bir şey istemiyorum. Parmaklarım, saçlarını okşamak, onu bana doğru itmek, yüzüne boşalana kadar beni yalaması için yalvarmak için kaşınıyor.

Ama bu kaba ve muhtemelen biraz da saygısızca olur, bu yüzden yapmıyorum. Yine de bana baktığında, gözleri geniş ve ateşli

ve dolgun dudakları aralanmışken, kendimi birazcık tutamıyorum. "Sen çok güzelsin, Wren."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ne?"

"Senin her bir parçan, muhteşem. Mükemmel. Senin benim kişisel ıslak rüyamın gerçeğe dönüşmüş hali olduğunu bilmeliydim, ama lanet olsun, hayal edebileceğimden daha mükemmelsin." Yanaklarım kızardı. "Özellikle böyle bir şey söylediğimde, yüzündeki güzel kızarıklığın boynuna doğru inmesini seviyorum." Bana şeytani bir gülümseme attı. "Ne kadar uzandığını merak ettiğimi biliyor musun?"

Bir eli uyluğumdan ayrılır ve onun sıcaklığını kaybetmenin üzüntüsüyle neredeyse inleyeceğim, ama sonra eli göğsümü kavrar, kaldırır ve başparmağıyla meme ucumu okşar. Bu okşamaya nefesim kesilir.

"Göğsüne inip bunları da aynı güzel pembeye çevirirse?" Parmakları birleşip meme ucumu sıkıp yuvarlar ve ben inlerim. "Mutluyum ki öyle oluyor," diye ekler. Eli diğer meme ucuma geçer ve aynı şeyi yapar. Başımı geriye eğip gözlerimi kapatmak ve onun basit dokunuşunun bana verdiği zevki yaşamak istiyorum, ama bu anı tüm ayrıntılarıyla hatırlamak istiyorum. O, diğer elinin başparmağıyla iç uyluklarımın hassas derisini tembelce okşarken, meme uçlarımı sırayla okşayarak keyifle zaman geçiriyor gibi görünüyor. Vücudum daha fazlasını, rahatlamayı arzulayarak gerginleşir ve sözler dudaklarımdan dökülür.

"Lütfen, Adam."

Onlarla birlikte, gözleri benimkilere dikilir, yüzünde alaycı bir gülümseme belirir.

"Ne lütfen, bebeğim?" diye sorar. Eli yarım santim yukarı kayar ve ben inlerim. Dudaklarımı ısırır, başımı eğip nasıl cevap vereceğimi bilemem. Şu anda çok istiyorum, ama onun neye rahat olduğunu bilmiyorum. Ama en çok, ellerinin üzerimde olmasını istiyorum. Bu ihtiyacımın, onun yapabileceği her şekilde giderilmesini istiyorum.

Nefes alıp, gözlerine bakarak kendimi sakinleştirmeye çalışırken isteğimi dile getiriyorum. "Lütfen bana dokun."

Dudaklarından neredeyse duyulmayacak kadar küçük bir inilti çıkar ve eli göğsümden ayrılıp karnımdan, kalçamdan geçerek diğer elinin olduğu yere, uyluğuma iner. Her iki eli de yukarı doğru kayar, başparmakları uyluğumun merkezime birleştiği kıvrımı okşar.

"Nereye dokunmamı istersin tatlım? Buraya mı?" Başparmakları hızlıca, kısa kesilmiş buklelerimi okşuyor ve ben başımı sallıyorum.

"Evet, evet." Sözlerim telaşlıdır ve o tekrar gülümser, ama bunun ne anlama geldiğine konsantre olamam, çünkü başparmakları tekrar hareket etmeye başlar, elleri yukarı kayar ve parmaklarıyla kıvrımlarımı açmaya çalışır, en mahrem yerlerimi gözlerine sergiler.

"Buraya dokunmamı mı istiyorsun?" Gözleri bir anlığına merkezimden ayrılıp benimkilere kilitleniyor.

"Evet, lütfen," diye fısıldıyorum. Bakışları neredeyse kedi gibi oluyor, sonra tekrar önüne bakıyor. Ben de gördüğüm manzarayı içime çekiyorum. Bu açı kesinlikle mükemmel ve onun bir sonraki hareketini beklemek için nefesimi tutuyorum. O yerde diz çökmüş, bacaklarım başını çevreliyor, elleri beni genişçe tutuyor, başparmakları benim amımı incelemesi için açık tutuyor. Kendimi utangaç hissetmem gerekirdi - başka bir durumda, başka bir erkekle olsaydım, öyle *hissederdim*. Ama bir elinin parmakları kayarak başparmağı benim merkezimi okşarken çıkardığı inilti, bana fısıldadığı fısıltı, içimde bunu bulamıyorum.

"Oh, buna ne yapmak istiyorum," diye mırıldanıyor. Ses tonu ve sözleri beni gerginleştiriyor ve dudaklarından yine bir inilti çıkıyor. Görmüş olmalı.

Yine, bundan utanmamam gerekir. Yine, hiç utanmıyorum.

"Evet, lütfen," diye fısıldarım.

Yine bana bakar.

Yine gülümser, ama bu seferki nazik bir gülümseme değil, sevgi dolu bir gülümseme değil, beni bir yük treni gibi boşaltacağını bilen bir erkeğin gülümsemesi bile değil. Bunun yerine, bir kadını çıldırtacağını bilen bir erkeğin gülümsemesi.

"Ne istediğini söyle, Wren."

Nefesim kesilir ve içgüdülerim bunun nereye varacağını bilmeme rağmen kaşlarım çatılır.

"Ne?"

"Ne istediğini söyle. Seni mutlu edecek şey nedir?"

Aniden kuruyan dudaklarımı yalayıp, sahte bir şaşkınlıkla ona bakıyorum. Az önce tarif ettiği gibi, yanaklarımın kızardığını ve kızarıklığın göğsüme doğru indiğini *hissedebiliyorum*.

"Ben... ben..." Başparmağı klitorisimi okşarken keskin bir nefes alıyorum. "O," diyorum, hızla başımı sallayarak. "Onu yap. Onu tekrar yap."

"Neyi yapayım?" O bu oyundan açıkça keyif alıyor, ama ben almıyorum. Hızla sinirlenmeye başlıyorum, sadece cinsel olarak değil, zihinsel olarak da. Neden bizim için *her şey* bir savaş olmak zorunda?

Çünkü sen öyle seviyorsun, diye fısıldadı içimdeki ses. Onu uzaklaştırdım.

"Az önce yaptığın şey neyse! Bilmiyorum, Adam. Beni mutlu et yeter. Az önce yapmak istediğin şeyi yap. Ne istersen yap, Adam."

O başını sallar ve ben hayal kırıklığıyla inlerim.

"Mmm, bu sefer olmaz." Sözleri bir tehdit ve bir vaat gibi geliyor ve ben geriliyorum, çıkardığı derin inilti bir anlam ifade ediyorsa, bunu o da görmüş olmalı. "Sana söyledim, Wren. İstedğini yeterince istemiyorsun. Bu yüzden, istediğini talep etmeyi öğrenmeni benim görevim haline getiriyorum." Başparmağını hareket ettirerek klitorisimi okşadı ve ben bu okşamaya nefesimi tuttum. "Şu andan itibaren."

"Adam," diye fısıldıyorum.

"Siktir," diye inliyor ve ben bunun kararlılığının çatladığını merak ediyorum. "Siktir, dudaklarından çıkan adım beni bu lanet planı pencereden dışarı atmak istememe neden oluyor." Başparmağının ucu aşağı doğru hareket ediyor, zar zor içime giriyor ve ben hararetle başımı sallıyorum.

"Evet, evet."

Ama sonra gözleri giriş noktamdan yüzüme kayar ve dudaklarında eğlenceli bir gülümseme yayılır.

"Söyle bana. Ne istediğini söyle."

Dudaklarını büzüp ıslak amıma soğuk hava üfler ve ben çığlık atarım. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım, bu adam bana neredeyse hiç dokunmamışken bile.

"Adam!"

"Ne istediğini söyle, Wren," dişlerini sıkarak, sanki bu ona da aynı derecede acı veriyormuş gibi talep ediyor.

"Umurumda değil..."

Beni keser, bakışları benim merkezimden ayrılır ve bana bakar, gözleri aniden sert ve ciddileşir.

"Benimle bu oyunu oynama. Diğerlerine umursamadığını ya da bilmediğini söyleyebilirsin. Ama bana değil. Benimle birlikteyken istediğini talep edersin, Wren."

Onun sözleri içimi yakıyor, içimde arzunun kıvılcımlarını çıkıyor ve ben, istemezsem hiçbir şey elde edemeyeceğimi anlıyorum. O, benim bu zevki hissetmemi, bana bunu yaşatan kişinin kendisi olmasını istiyor ve ben, garip bir şekilde, benim bunu elde etmemden tatmin olacağını anlıyorum. Bu, bencil olmaktan nefret eden, kendi istek ve ihtiyaçlarını ön planda tutmaktan rahatsız olan tarafımı yatıştırıyor.

Derin, dengesiz bir nefes alıyorum, sonra nihayet konuşurken onun bakışlarını tutuyorum. "Parmağını sok."

Bu iki kelime ona hem büyük bir zevk hem de acı getiriyormuş gibi yüksek sesle inliyor, ama yine de isteğimi yerine getiriyor. Adam iki kalın parmağını içime sokuyor, beni doldururken genişletiyor. Tezgahın üzerine koyduğum ellerimle biraz geriye yaslanıyorum, vücuduma bakarak parmaklarının içimde nereye kaybolduğunu izliyorum.

"Tanrım," diye inlerim, sadece doluluk hissi ya da bana verdiği anlık zevk nedeniyle değil, onun görüntüsü nedeniyle de sıkışırım. Çıkarken geniş bir gülümsemeye tekrar içeri girer ve parmaklarını kıvrarak önümdeki ekstra hassas noktaya dokunur.

"Siktir, çok ıslaksın Wren," diye inliyor ve ben sadece sözlerine değil, ses tonuna, sesindeki saf coşkuya ve gözlerinin benim merkezime kilitlenmiş olmasına, parmaklarının içimde kaybolmasına sıkışıyorum. "Şu haline bak." Parmaklarını çekiyor ve ışık parmaklarına yansıyor, parmaklarındaki ıslaklıkta parıldıyor.

Kızarmak istiyorum, ama o bana öyle bakarken içimde bunu bulamıyorum. Şimdi bedenim arzuyla yanıyor ve onsuz kendimi boş hissediyorum.

"Daha fazla," diye fısıldıyorum,
kalçalarımı kaldırarak. "Aferin
benim kızıma."

Onun sözlerine inliyorum, üç kalın parmağını içime kaydırıldığında sesler iniltiye dönüşüyor. Gerilme muhteşem, ama son kez birinin beni bu şekilde aldığını hatırlayamadığım için şaşırtıcı değil.

Adam bunu yorumladığında aklımı okuyor olmalı. "Parmaklarımla etrafında böyle gerilmişken çok güzel görünüyorsun bebeğim. Çok güzel. Seni benim sikimin etrafında böyle görmek için sabırsızlanıyorum."

İnlerim, sonra şiddetle başımı sallarım. "Evet, evet. O."

O, alaycı bir şekilde alçak sesle güler ve başını sallar. "Hayır, hayır. Daha fazlasını elde etmeden böyle boşalacaksın. İzlemek istiyorum."

Yenilgiyi kabul eden bir ses çıkarırım ve sessiz odayı yine onun kahkahası doldurur, ama sonra başparmağı klitorisime kıvrılır, parmağıyla beni sikarken orada daireler çizer ve tüm hayal kırıklığı düşüncelerim eriyip gider.

Nedense, ben çoktan doruğa yaklaşmıştım.

Normalde, başka biriyle birlikteyken, bulabilirsem bile, biraz zaman alır. Sık sık kendimi partnerimin zevkini sağlamakla meşgul bulurum, kendi zevkimi ve keyfimi arka plana atarım.

Aslında, Adam gibi, benim zevklerime ve ihtiyaçlarıma bu kadar duyarlı ve odaklanmış birini daha önce hiç tanımadım. Benim zevk almamı izlemeye bu kadar kararlı olan birini...

Dürüst olmak gerekirse, onun bana bu şekilde meydan okuyacağını bilmeliydim, sonuçta her şeyde öyle yapıyor.

"Yaklaştım," istemeden fısıldıyorum. Yanaklarım kızarıyor, ama Adam'ın yüzündeki hayranlık ve kararlılık ifadesini görünce, kızarıklık geldiği gibi hızla kayboluyor.

"Başka ne istiyorsun, Wren?" diye sorar ve nefesim boğazımda takılır. "Neye ihtiyacın var?"

"Ben..." diye başlıyorum, ama o parmaklarıyla beni sikmeye devam ederken, ritim hızlanıp nefesimi keserken sözlerim kesiliyor. Gözlerim artan zevkle kapanmaya çalışıyor, ama ben onları zorla açık tutuyorum. Bunun tek bir anını bile kaçırmak istemiyorum, Adam'ın bacaklarımla arasında böyle diz çökmüş halini görmemeyi göze alamam.

"Hmm?" diye soruyor. Cevap vermeye çalışıyorum, gerçekten, ama parmakları ustaca beni çalıştırıyor ve kelimeler işe yaramıyor gibi görünüyor. "Eminim o güzel kafanın içinde benim parmaklarımla seni sikmesinden başka şeyler de vardır."

Bacaklarımla arasında kafasının görüntüsü, parmaklarımla kalın saç telleri arasında dolandığı, ben

gelirken, zihnimde bir anlık görüntü beliriyor, ama kafamı sallayarak bu görüntüyü silmeye çalışıyorum.

Bundan memnunum.

Erkekler bundan hoşlanmazlar, bu yüzden oraya ağızlarını koyarlar.

Değil mi?

Bana bakıyor ve sonra yavaşça, yaramaz bir gülümseme yakışıklı yüzüne yayılıyor, sanki kafamın üstündeki dev ekranda aklımdan geçenleri görmüş gibi.

"Şimdi, eğer benim isteklerimden bahsediyorsak," diyor, neredeyse hiç önemsemiyormuş gibi, parmağıyla beni sikiyor, hareketlerini yavaşlatıyor. Nefesim ağırlaşıyor ve klitorisime biraz daha baskı uyguladığında dudaklarımdan bir inilti çıkıyor. "Benim arzularımdan bahsediyor olsaydık, şu anda bu güzel amcığı yalamaktan başka bir şey istemediğimi söyledim. Onu temizleyene kadar yala, güzel klitorisini em." Parmaklarını sıkınca iniliyor, sonra bana anlamlı bir şekilde bakıyor. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

Başımı sallıyorum.

Tanrım, bunu istiyorum.

Bu adamın pis ağızı ve usta parmakları, bana öyle bir şekilde dokunursa, kesinlikle dünyayı yerinden oynatacağını biliyorum.

"Sözler, Wren. İsteddiğini söylemelisin," diyor.

Sinirleniyorum, ama parmakları yer değiştirip içimdeki yeni bir tatlı noktaya baskı uyguladığında, sinirlenmem yerini arzuyla değiştiriyor.

Benim yeni bir versiyonum kontrolü ele geçiriyor, daha önce hiç tanışmadığım bir versiyon, ama var olduğu için minnettarım. Elim kalkıyor, kalın saçlarını okşuyor ve ona bakıyorum. "Senin..." Nefesim kesiliyor, sanki kendini durduramıyormuş gibi parmaklarıyla beni daha sert sikiyor. "Senin amımı yalamanı istiyorum, Adam."

Derin bir inilti odayı doldurur ve ben de karşılık olarak inlerim, ancak parmaklarının kaybolduğunu hissettiğimde inlerim.

"Ayaklarını tezgahın üzerine koy," der Adam sert bir sesle.

Şehvetle dolu bakışlarım onun bakışlarıyla karışık bir şekilde buluşur.

"Ne?"

"Ayaklarını tezgahın üzerine koy, Wren. Benim için genişçe aç ki ziyafet çekebileyim."

Tereddütüm sadece bir an sürer, yüzündeki sert bakışla hızla silinir ve ben de önce sol, sonra sağ ayağımı kaldırıp mutfak tezgahının köşesine koyarım.

Bir an için utanç duymak aklımdan geçer, onun için böyle genişçe açılmış ve sergilenmiş olmak, ama Adam parmakları tekrar içime girmeden önce ruhunun derinliklerinden gelen bir takdir sesi çıkarır.

"Siktir... ne kadar güzelsin. Benim için bacaklarını açmışsın. Benim için çok ıslaksın." Bana hayranlıkla bakar, sonra gözleri benimkilere doğru kayar. "Bütün bunlar kimin için, Wren?"

Dilim dışarı çıkıyor, dudaklarımı ıslatıyor ve düşünmeden cevap veriyorum.

"Hepsi senin için, tatlım," diye fısıldıyorum, gözlerimi onun gözlerine dikmiş olarak.

"Evet, tabii ki öyle," diye inliyor, sonra ağzını hareket ettirip dudaklarını klitorisime kapatıyor ve sertçe emiyor.

Çığlık atıyorum.

Daha önce de parmakları beni sikip başparmağı klitorisimi okşarken iyi hissetmiştim, ama bu çok yeni ve enfes bir şey, bu anda beni başka hiçbir erkek için mahvedeceğini biliyorum.

Ağzı üzerimde hareket ediyor, dili yalıyor, parmakları sikiyor ve benim tek yapabileceğim orada oturup bunu kabul etmek. Tek yapabileceğim, dizlerinin üzerinde bana hizmet eden bu adamı izlemek.

Ona neyi sevdiğimi, neye ihtiyacım olduğunu söylememe gerek yok ve kesinlikle zevk alıyormuş gibi davranmam da gerekmiyor.

Çok geçmeden, hayatımın en muhteşem orgazmının eşiğine geliyorum.

Biraz daha ihtiyacım var ve elim kendi kendine tezgahıtan kalkıp başının üzerine doğru hareket ediyor, neredeyse ne yapacağımı fark edince duruyorum. Adam'ın gözleri yüzüme çevriliyor, muhtemelen sadece onun anlayabileceği bir şekilde tereddütümü hissediyor, sonra gözleri elime kayıyor.

Ondan gelen ses neredeyse vahşi ve beni titretir, sonra eli uyluğumdan ayrılır, bileğimi kavrar ve elimi saçlarına vurur. Bu hareket yüzünü bacaklarımın arasına daha sert bastırır ve ihtiyacımı artırır, beni daha da yaklaştırır ve ben patlarım.

Parmaklarım saçlarını kavrar, onu daha şiddetle kendime çekerken, onu ve kendi kalçalarımı hareket ettirerek ihtiyacım olan şeyi ihtiyacım olan yerde elde ederim.

Ve sonra boşalıyorum.

Boşalıyorum ve boşalıyorum, Adam'ın adını haykırarak, en yoğun zevk vücudumu sarsarken, vücudum sanki hiç bitmeyecekmiş gibi titriyor.

Parmakları içimde hareket etmeye devam ederken, dili, dudakları ve hatta dişlerinin hafifçe dokunuşları klitorisimi okşarken dalgalar halinde. Sonunda rahatlamaya başlıyorum ve parmakları içimden çıkarken, dilini kullanarak beni temizlerken parmaklarım saçlarında gevşemeye başlıyor. Ama o içime doğru gizlemeden memnuniyetini inleyerek ifade ettiğinde, daha küçük bir orgazm daha içimi kaplıyor, daha tatlı ve daha yumuşak ama öncekinden daha az zevkli değil.

Sonunda geri çekilir, dudaklarında ıslaklık parıldarken, ayağa kalkmadan önce bana sırtıtarak bakar.

"Bu muhteşemdi, Wren," diyor, sonra ellerini saçlarıma gömüyor ve ağzımı kendisinininkine çekiyor.

ON YEDİ

ADAM

Dudaklarımı Wren'inkilere bastırduğımda, o hala benim dudaklarımda onun tadı varken, tereddüt etmeden dilini ağızıma sokup beni derin bir şekilde öptüğünde bir kez daha şaşırırım.

Wren King'in orgazm olurken adımı inlemesi kadar ateşli bir şey yaşamamıştım, belki de saçlarımı sıkıca tutup beni amına yaklaştırarak istediğini aldığı an hariç. Sertleşmiş sikim bu anıyı hatırlayarak zonkluyor ve Wren'in istediğini almasının *kesinlikle* gördüğüm en ateşli şey olduğunu doğruluyor.

"Senin odan," diye mırıldanıyor ben geri çekildiğimde. "Senin odan, şimdi."

Gülümserim, sonra dudaklarımı boynuna bastırırım. "Senin isteğin benim için emirdir, Birdie. Bacaklarını kalçalarımaya dolayın."

"Ne..."

Bir kolumu beline dolayarak onu kaldırdım, diğer kolumu da kıkına attım, o da içgüdüsel olarak bacaklarını kalçama doladı ve kollarını boynuma doladı.

"Aferin kızım," dedim ve o da küçük bir inilti çıkardı. İçimden küfrettim çünkü, tabii ki, Wren övülmeyi sever.

Onu yukarıda duymaya ihtiyacım olduğu kadar, birkaç adım atıp onu duvara yasladıktan sonra dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Kalçaları alt karnıma doğru hareket ediyor ve orada ıslaklığını hissediyorum. Bir an için, sikimi çıkarıp onu burada sikmeyi düşünüyorum, ama ilk seferimizde bunu yapmayacağım. Bunun yerine, öpüşmeyi bırakıp Wren'i kollarımda merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Ağız kendi kendine hareket etmeye başlıyor.

keşif, ıslak yalamalar ve ısırlıklar yanağıma, çeneme ve boynuma.

Sonunda merdivenlerin tepesine vardık ve ben odama doğru uzun adımlarla yürüdüm, o bana sürtünürken ve ulaşabildiği her çıplak cilde öpücükler kondururken, küçük inlemelerini ve nefes nefese inlemelerini engellemeye çalışıyordum. Odama girerken, onu yapmamış yatağıma attım ve bir an durup onun görüntüsüne hayranlıkla baktım — pürüzsüz cildi, açık bacakları, şişmiş dudakları ve sersemlemiş gözleri.

"Siktir, çok güzelsin," diye mırıldanıyorum. Sonra, dayanamayıp iki parmağımı içine sokuyorum. O inliyor, kalçaları yükseliyor ve ben parmaklarımı çıkarıp, onun inlemesine gülerek yatak başı masasına doğru yöneliyorum. Bir prezervatif alıp ona atıyorum, sonra kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkarıyorum. O prezervatifi çoktan açmış ve dizlerinin üzerine çökmüş, yatağın kenarında durduğum yere doğru kayıyor. Küçük eli uzanıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, dudaklarını ısıyor ve onu etrafıma sarıyor. Gözlerimi kapatmamak ve onun çekingen dokunuşuna inlememek için tüm gücümü kullanıyorum. Beni bir, iki, üç kez okşuyor ve dudaklarımdan derin bir inilti çıkıyor. Harekete geçmeden önce memnuniyetle iç çekiyor ve prezervatifi üzerime geçiriyor.

Hayatımda hiç bir prezervatif beni bu kadar tahrik etmemişti, ama Wren her şeyi ateşli hale getiriyor gibi görünüyor. Dizlerinin üzerine çökerek tam boyunu kullanıyor, sonra kollarını boynuma doluyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Onu öpüyorum, sonra kolumu beline doluyorum, hareket edip çekip iterek sırt üstü yatana kadar onu kaydırıyorum ve o da bacaklarını iki yanıma atarak kalçalarımın üzerine oturuyor. Sonra sikimi elimle tutup ucunu onun içine kaydırıyorum. Yine sıırılsıklam olmuş ve bu hareketle dudaklarından yumuşak bir inilti çıkıyor.

Onu ilk seferinde böyle istiyorum, sadece bana batışını izlemek istediğim için değil, ki bunu çok istiyorum, ama kontrolün onda olmasını istediğim için.

Yarattığım düzinelerce fanteziyi gerçekleştirmek için dünyadaki tüm zamanımız var, ama bu ilk seferinde, o bunu tekrar tekrar keşfedecek. Bunu her zaman olması gerektiği gibi başlatıyoruz: Wren'in istekleri, ihtiyaçları ve en önemlisi, zevki öncelikli olarak.

Kelimenin tam anlamıyla.

"Lütfen," diye fısıldıyor, gözleri benim yüzümde yansıyan aynı ihtiyaçla parlıyor ve tek kelime etmeden, penisimin başını onun girişine yerleştiriyorum, sonra ellerimi kalçalarına koyup onu aşağı indirmeye yardım ediyorum. Onu gererken gözleri kapanıyor.

"Siktir, çok büyüksün," diye mırıldanıyor ve ben gururlu, memnun bir ifadeyle dudaklarımı kıvrımadan edemiyorum. Gözleri birden açılıyor, o güzel kahverengi gözlerini deviriyor ve göğsüme bir tokat atıyor. Bu hareket beni onun içinde kaydırıyor, o da nefes nefese kalıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. O beni sıkıca sararken dişlerimi sıkıyorum ve ellerim kendi iradeleriyle hareket ederek kalçalarını benimkilere oturana kadar onu aşağı bastırıyor ve onu tamamen dolduruyorum.

"Siktir," diye inlerim, gözlerimi açık tutmaya zorlar, bu anın her saniyesini hafızama kazımaya zorlarım.

"Adam," diye fısıldar.

"Biliyorum tatlım, biliyorum. Kahretsin, bu mükemmel." O da başını sallıyor, hareket ederken dudağını ısıırıyor, şişmiş klitorisini bana sürtüyor ve bir kez daha sıkılaşıyor. "Tamam bebeğim. Şimdi hareket etmelisin. Bana bin Wren."

Onun üstte olmasını, ihtiyacı olanı almasını istiyorum, çünkü bazen bir kadının üstte ve kontrolü elinde tuttuğunda bunu bulmasının daha kolay olduğunu biliyorum. Geriye yaslanıp onun bunu bulmasını izlemeye hazırım. Yüzünde bir şey parlar, ama ben onu tam olarak tanımlayamadan kaybolur. Sonra o dizlerini yatağa dayayıp hareket etmeye, kalkıp inmeye, beni sikmeye başladığında kendimi onda kaybederim.

Bu muhteşem.

Bu

mükemmellik.

Ve görsel olarak daha da iyi, Wren başını geriye atıyor, saçları sırtına dökülüyor, elleri göğüslerini okşamak için kalkıyor, ayırık, dolgun dudaklarından inlemeler geliyor.

Ama son zamanlardaki tüm rüyalarımın konusu bu olmasına rağmen, bir şeyler ters.

O... bir gösteri yapıyor.

Harika bir gösteri, ama şu anda onun vücuduna yeterince uyum sağladığım için bunun ona pek bir şey ifade etmediğini biliyorum. İyi hissettiriyor olabilir, ama onu çıldırtmıyor.

Ve ben Wren'in kesinlikle aklını kaçırmamasını istiyorum.

"Hayır, hayır, hayır," diyorum ve elimi kalçalarına koyarak benim sikimi sürmeye devam etmesini engelliyorum, çünkü böyle devam ederse, onu boşaltmadan her şey bitecek.

Gözleri fal taşı gibi açılır. "İyi değil miydi?" diye panikle sorar ve ben hafifçe gülerim, ama bu gülüşüm iniltiye dönüşür ve onu daha da derine girerim.

"Wren, böyle devam edersen, hissettiklerin, görünüşün, bir dakikadan az bir sürede boşalacağım. Ama ben de seni hissetmek istiyorum."

Bir anlığına bana göz kırpyor, sonra o güzel kaşları çatılıyor ve bana şaşkın bir şekilde bakıyor.

"Beni hissedemiyor musun?"

"Oh, sikimi siktiğini hissedebiliyorum Birdie, inan bana. Ve bu muhteşem bir his. Ama senin benim etrafımda boşaldığını hissetmek istiyorum ve böyle devam edersek, sen boşalamayacaksın."

"Ama..." diye başlar, ama ben başımı sallar, uzanıp elimi ensesine koyar ve onu aşağı çekerek dudaklarımı dudaklarına bastırırım. Bana doğru kayması onu nefes nefese bırakır, beni ise gülümsetir.

"Ve senin de istediğini elde etmeni çok istiyorum, Wren."

Gözlerimiz tekrar buluştuğunda, onun gözleri zevkten biraz bulanıklaşmış, ama şimdi bir parça utanç da eklenmiştir.

"Oh, hayır," diyor ve başını hafifçe sallıyor.

O oturmaya çalışıyor ama ben onu tutuyorum. "Ben, şey, yapamıyorum."

"Yapamıyor musun?" O benim üstümde, benim penisim onun içindeyken bu tuhaf bir konuşma olmalı, ama doğal geliyor.

Öğrenme

k.

Biz.

Mükemmel.

"Ben... böyle gelemem." Yanakları kızarıyor, zaten var olan kızarıklık daha da derinleşiyor.

"Ne demek, böyle?"

Beyaz dişleri dolgun, yumuşak dudaklarını ısırır ve bir kez daha oturur. Bu hareketle zevk çılgılığını bastırırım. O bunu yine görür ve gözlerinde sinsi bir parıltı belirir. Ellerim kalçalarında olmasına rağmen, kendini bir kez doldurmadan önce bir iki santim kadar kalkar.

Nefesim kesilir ve sorumu tekrarlamadan önce boğazımı temizlemem gerekir. "Soruma cevap ver, Wren." Gözlerini devirir ve bu onu ilk kez siktiğim sefer olmasaydı, onu üstümden indirir, dizimin üzerine yatırır ve kışına şaplak atardım.

Belki bir dahaki sefere.

Belki de kendi ihtiyaçlarını başkalarının ihtiyaçlarının önüne koyduğu her seferinde ona şaplak atmalıyım.

Dikkatim dikkatim . hayal hayalim
düşlerim onun cevabı sonunda geldiğinde.

"Penetrasyon," diye fısıldar, yüzü yeniden kızarır ve benimle göz teması kurmaktan kaçınır.

Ben de anladığımı belli ederek başımı sallarım. "Nasıl boşalabiliyorsun?"

Kızarıklık derinleşiyor, göğüslerinin tepesine doğru yayılıyor. Artık dayanamıyorum, biraz yukarı çıkıp eğilip meme ucunu ağzıma alıyorum. Dudaklarından bir inilti çıkıyor ve ben ona bakmadan önce meme ucunu emiyorum. Gözleri kısılmış, bana bakıyor ve yanaklarındaki kızarıklık artık gerginlik ya da utançtan değil, tamamen tahrik olmuşluktan kaynaklanıyor.

"Böyle," diye fısıldar. Elimi göğsüne götürür ve iki parmağımla meme ucunu çeviririm. Nefesi kesilir ve beni sıkıca sarar.

"Göğüslerinle oynamamı seviyor musun, bebeğim? İhtiyacın olan bu mu?" Başını sallar ve dudağını ısırır, başka yere bakar. Ben meme ucunu okşamaya devam eder, kalçalarımı kaldırır, daha derine girer ve ona sürtünürüm. İnler ama yine de konuşmaz. "Ne istediğini söylemeden ikimiz de istediğimizi alamayız, Wren. En iyisi bunu halledelim."

Yine dudağını ısırır, seçeneklerini gerginlikle ve belki biraz da utançla tartar. Meme ucunu çimdiklerim, sonra bir kez daha onu cesaretlendiririm, zayıf noktasını hedef alarak.

"Çok sertim bebeğim ve beni mutlu etmek istediğini biliyorum." Derin bir nefes alır ve tekrar bana sıkıca sarılır, düşüncelerimi doğrular. "Bana neyi sevdiğini söyleyerek yap. Mutfak tezgahımda boşalman kadar seksi bir şey yok. Bu mu? Bu sonsuza kadar zihnimde kalacak. Seni ilk kez boşalttığım anı hatırlayarak mastürbasyon yapacağım, ta ki

"Benim sözlerime inleyerek cevap verir ve ben de bunu aklımın bir köşesine yazarım. *Wren müstehcen konuşmalardan hoşlanıyor.* "Neye ihtiyacın var, bebeğim? Az önce iyi gelen bir şey vardı. Neydi o?"

O iç geçirir ama sonunda cevap verir. "Klitorisim," diye fısıldar. "Sen hareket ettiğinde, o... bilirsin. Benim ihtiyacım olan şey bu, şey, boşalmak için."

Ne demek istediğini anladığımda ve bana *ne* istediğini ve neye ihtiyacı olduğunu kelimelerle ifade ettiğini fark ettiğimde gururla doluyorum.

"Orgazm olmak için klitorisinin okşanması gerekiyor, anladım." Bunun üzerinde çalışabileceğimizi, onu sadece benim penisimle orgazm etmeyi kişisel görevim haline getireceğimi, onu kızdırıp zevkini uzatarak penisimin başının doğru noktaya çarpmasıyla kollarımda titremesini sağlayacağımı ona söylemiyorum.

Bu, benim tatlı Wren'im için çok hızlı ve çok fazla.

Bunun yerine, hareket ederek yatakta biraz daha dik otururum, Wren kucağımda, sonra ellerimi kalçalarına koyarım. Onu içimde derinlerde tutarken, onu ileri geri hareket ettiririm, klitorisinin pelvisime sürtünmesini sağlarım. Bunu yaptığımda nefesi kesilir, sonra dudaklarından düşük bir inilti çıkar.

"İşte böyle, bebeğim," diye inlerim, onun sıkılaştığını hissederek. Hareketi tekrarlar, sonra onu kaydırarak daha da cesaretlendiririm. Kalçaları kendiliğinden sallanmaya başlar ve dudaklarından küçük bir inilti çıkar.

Bu manzara karşısında penisim daha da sertleşir.

"Aynen öyle, Wren. Lanet olsun, çok güzelsin. Boşalana kadar beni sik. Benden istediğini al."

"Ama bu senin için iyi değil," der nefes nefese, zevki açıkça artarken. Kendimi tutamıyorum, gülüyorum.

Tanrım, bu kadın o kadar karışık ki, hepsini düzeltmek için on yıl geçmesi gerekecek.

Neyse ki, dünyadaki tüm zaman benim, sanırım.

"Wren, sana söz veriyorum, benim sikimle doluyken sen öğütüp onu bulmandan daha iyi bir şey olamaz benim için. Orada oturup, o güzel klitorisini bana sürterek defalarca boşalabilirsin, hiç kıpırdamadan, bu muhteşem olur." Bu, amını bana sıkıca sarmasına neden oluyor ve ben inliyorum. "Bu. Tam da bu mu? Şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha iyi."

Ellerimle klitorisini pelvisime srtmesini sağlayarak onu biraz kaydırıyorum ve o da nefes nefese inliyor. "Senin bencil olmanı seviyorum, Wren. İhtiyacın olanı aldığında, istediğinde ve istediğini elde ettiğinde hoşuma gidiyor. Kendini ortaya koymayı izlemekten daha fazla beni tahrik eden bir şey yok."

Yavaşça kendi kendine hareket etmeye başlar ve ellerim kalçalarından ayrılır, üzerinde asılı kalır. Gözlerim, benim üzerimde oturduğu yeri, şişmiş klitorisinin bana sürtündüğü yeri, sonra göğüslerini, bir eliyle birini kavrayıp meme ucunu çimdiklediği yeri, sonra yüzünü izler. Gözleri kapanıyor, başı geriye eğiliyor, dudakları nefes nefese açılıyor.

Bunu göz kapaklarımdan arkasına kazımak istiyorum.

Hayatımın her lanet anında bunu görmek istiyorum.

"İşte bu. Bencil ol, Birdie. İstediğini al." Nefesimi tutarak, üzerimde duran onu izliyorum. "Bana bir gösteri sunabilirsin, bebeğim, ama o gösterinin, benimle doluyken onu bulman olmasını istiyorum." Ellerimi başımın arkasına koyup izliyorum, yüzünde yine bir kızarıklık belirliyor, ama sözlerimdeki bir şey -*bencil* ol- yüzünde yine o kararlılığı belirtiyor.

Kalçaları hareket etmeye başlamadan önce titrek bir nefes verir, üzerimde sürtünür ve sallanır.

"Tanrım," diye fısıldadı ve o hareket etmeye devam ederken benim penisim sertleşti. "Siktir," diye inledi ve ben dudaklarımı ısırırken o kalçalarını hızlandırdı, ileri geri salladı ve ihtiyacı olan zevki aldı.

"Adam," diye inliyor ve ben de bunu çok erken bitirmemek için kafamda kalp atışlarını saymaya başlıyorum. "Daha fazla." Kalçalarımı kaldırıp onu kaydırıyorum ve o, yeni açığı açıkça beğenerek bağırıyor. "Oh, evet, tam orada. Aynen öyle." Biraz geriye yaslanıyor, kalçalarını biraz kaldırarak beni sikiyor ve eli aramızda dolaşıyor, parmakları klitorisini okşuyor. Büyülenmiş bir şekilde izliyorum, her hareketi kayda geçiriyorum, sadece gelecekteki anılar için değil, onun neyi sevdiğini ve neye ihtiyacı olduğunu anlamak için.

Benden önce Wren'e sahip olan kişi, onun zevkine değer vermemişti ve bu beni şaşırtmasa da, benimle birlikte olduğu her an, onun zevkinin benim en büyük endişem olduğunu bilmesini sağlayacağım.

Tek endişem.

"İşte bu, Wren. Tanrım, çok seksisin," diye inleyerek kalçalarımı biraz kaldırdım, onun beni daha derine almasına yardım ettim, klitorisini bana daha sert sürttüm ve sonra başı geriye doğru savruldu.

"Adam!" diye bağırır, vücudu titremeye başlamadan önce, kalçaları öncekinden daha hararetli bir şekilde hareket etmeye başlamadan önce, ve benim sikimi mengene gibi sıkılaştırmadan önce. Bir eli göğsümde, kendini orada tutuyor, diğeri meme ucunu çimdikliyor, başı geriye doğru savruluyor, hareket ediyor ve benim sikimde boşalıyor, ihtiyacı olan ve hak ettiği zevki alıyor.

Bu lanet gezegende daha ateşli bir şey görmedim.

Bunu gördüğümde, ben de kendimi tutamıyorum ve onunla birlikte boşalırken prezervatifi dolduruyorum.

Wren göğsüme yığıldı ve ikimiz de nefesimizi toparlarken uzun, uzun anlar geçti, sonra başını kaldırdı ve bana sırtarak baktı.

"Sanırım artık istediğimi istemenin değerini anlıyorum."

Kahkahaya boğuluyorum.

ON SEKİZ

ADAM

Wren şöminemde ateş yakmamızda ısrar ediyor, ben de yakıyorum, ancak komşusunun evinden odun ve s'mores malzemeleri almaya gitmek istediğinde, ben buna izin vermiyorum. Bunun yerine, o benim evimde sıcak ve kuru kalıyor, ona çok büyük gelen flanel gömleklerimden birini ve külotunu giyiyor, ben ise giyinip onun evine gidip ihtiyacı olan şeyleri alıyorum.

Kızarmış peynirli sandviçleri yaptıktan sonra temizlik yaparken, Wren yine mutfak tezgahında oturmuş sohbet ediyordu ki, aniden aklıma bir şey geldi.

Sanki sonsuza kadar hissetmediğim bir kıvılcım. En ufak bir sızı, muhtemelen on saniyeden fazla sürmeyecek bir akor dizisi, ama bu... bir şey.

Telefonuma uzanıp notlarımı yazıyorum, umarım unutmam. Sonra kollarımdaki kadına bakıyorum ve kağıt, kalem ve muhtemelen piyanoma ihtiyacım olduğuna karar veriyorum. Aklımda durdukça daha fazlası ekleniyor, birkaç şarkı sözü dönmeye başlıyor ve çok uzun zamandır hissetmediğim o sıkı heyecanı göğsümde hissediyorum.

Wren'le birlikteyken nihayet ilham buluyorum ve bunu görmezden gelmek istemiyorum. Yazma fikrine karşı hissettiğim tipik korku yerine, heyecanlı ve coşkulu hissediyorum. *Şimdi* ofisime gitmek istiyorum.

Ama bunu onun yanımda yapmak istiyorum.

Bunu yapmak için ona *gerçek kimliğimi* göstermem gerekecekti ve Adam Porter, onun gizemli ve huysuz komşusu olarak yaşamaktan keyif alsam da, bu ilişki ciddiye binerse, sonsuza kadar saklanamam.

Daha da önemlisi, Wren'den saklanmak *istemiyorum*.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," diyorum, ellerimi kurulayıp ona doğru yaklaşıyorum, ellerimi beline koyup onu kaldırıyor ve ayakları üzerine indiriyorum.

"Bana bir şey mi göstereceksin? Ne tür bir şey?"

Ona bakıyorum ve göğsümde heyecanla kelebekler uçuyor, ama onları bir kenara itiyorum. "Kim olduğum. Ne yaptığım."

Bana tekrar sırtıyor, sözlerinde alaycı bir ifade var. "Senin seri katil odan mı?"

"Seri katil odam mı?"

"Sana söyledim, Hallie ve ben senin için potansiyel geçmiş yaşamların bir listesini yaptık. Bir süre seri katillere takıntılıydı."

Kafamı sallayıp gülüyorum, ama elini tutup onu evin içinde gezdiriyorum. "Ve yine de benimle eve geldin?"

"Senin seri katil olduğunu düşündüğümü söylemedim. Ayrıca, seninle eve gelme konusunda pek seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Beni buraya sürükledin sayılır."

"Seni buraya ben sürüklemedim," diye homurdanıyorum, ama buna eşlik eden yavaş sırtışı engelleyemiyorum.

"Elbette sürüklemedin, bebeğim," diyor, uzanıp yanağımı okşayarak. "Ama seri katil konusunu geçtik artık."

Merdivenlere ulaştık ve tereddütlerim kaybolup heyecan damarlarıma dolarken onu yukarı çekmeye başladım. Küçük melodi hâlâ oradaydı, zihnimde döngü halinde devam ediyor ve her turda bir iki nota ekliyordu.

İlhamın güzelliği ve Wren'e her şeyi göstereceğimi bilmek arasında, iki adım birden atma dürtüsüyle mücadele ediyorum.

"Hayır mı? Ne düşünüyordun?"

"Tanık koruma programı." Durup merdivenlerden aşağıya, ona doğru bakıyorum ve o bana gülümsüyor. Gülerek, "Bu, neden evde kaldığını ve bu kadar sıkıcı olduğunu açıklıyor!" diyorum. Kafamı sallayıp merdivenleri çıkmaya devam ediyorum. "Ama en sevdiğim teori, babanın Noel Baba olduğu ve sen de aile işinden kaçmak için burada saklandığın. Bu, neden Noel'den nefret ettiğini açıklıyor."

Koridora dönüyorum ve ofisimin kapısı görünüyor.
Sinirlerim gerginleşir, ama onları bir kenara itiyorum.

"Tam olarak değil. Ama sanırım saklandığımı söyleyebilirsin."

O kaşlarını kaldırırken, ben kapıya ulaştım, elimle kapı koluna dokundum ve çevirdim. Kalbim heyecanla çarpıyordu, olası her sonucu hesaba katmaya ve zihinsel olarak buna hazırlanmaya çalışıyordum, ama bunun bir faydası olmadığını biliyordum.

Tek yapabileceğim kapıyı açıp onu içeri almak.

Ben de öyle yapıyorum, kapıyı açıp onu içeri çekiyorum. O da elimi durduruyor, odanın ortasına adım atıp gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde duvarlara bakıyor.

"Burası ne?" diye sorar, etrafına bakınarak.

Odayı daha önce hiç gelmemişim gibi incelerim ve onun gözünden görmeye çalışırım. Duvarda bir piyano, pencerenin önünde bir düzine buruşuk kağıt parçası ve bir tarafta kullanılmamış bir daktilo vardır. Masada defterler ve boş nota kağıtları vardır. Bir duvarda iki gitar ve bir bas gitar asılıdır, ancak kolayca ulaşılabilir durumdadır. Odayı etrafıma bakınıyorum, bandajın çekilmesiyle gerginliğin kaybolduğunu hissediyorum ve odaya elimi sallıyorum.

"Sanırım... Sanırım ben buyum." Ona bakıp gergin bir gülümseme atıyorum, ama o, duvarları kaplayan plaklar, kupalar ve enstrümanlarla dolu odayı incelerken gözleri fal taşı gibi açılıyor. Piyanonun yanına yaklaşıyor ve sanki ona dokunmaktan korkuyormuş gibi parmaklarını piyanonun üstüne hafifçe dokunduruyor.

"Yıllar önce bir rock grubunda çalışıyordum, şimdi ise şarkı yazıyor ve prodüksiyon yapıyorum.

Daha çok sahne arkasında çalışıyorum. Aslında önemli bir şey değil, ama..."

"Önemli değil mi?" diye soruyor, bana dönerek gözlerini kocaman açıyor ve uzaktaki duvara eliyle işaret ediyor. "Onlar öyle düşünmüyorlar." Duvara bakıyor, tüm ödülleri mükemmel bir şekilde asılı ve sergilendiği yere. Onları neden astığımı gerçekten bilmiyorum, çünkü onlara bakmaktan nefret ediyorum. Yazmaya çalışırken beni izleyen, olabilecekleri hatırlatan şeyler gibi geliyorlar.

Duvarı süsleyen tek bir platin plaket ve dört altın plaket, her biri rekorlarla dolu. En büyük başarılarım ve en büyük eksikliklerim onun gözleri önünde. Bir rafta ödüller duruyor ve o

bir adım öne çıkıyor, altın heykelciklerden birine dokunmak için elini uzatıyor, sonra onu kırabilirmiş gibi elini geri çekiyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Sen... bunların hepsini sen mi kazandın?"

Omuz silkiyorum. "Fazla bir şey değil. Hiç Yılın Şarkısı ödülünü almadım." Bunu yüksek sesle itiraf etmekten neredeyse utanıyorum. Greg ve Trent'in ses tonu ve meslektaşlarımla bu konu açıldığında bana attıkları üzgün bakışlar göz önüne alındığında, bu dikkatlice seçilmiş bir cevap.

Haftalarca listelerin zirvesinde kalan ve aylarca ilk 100'de yer alan bir numaralı hit şarkılar yazdım, ancak benim şarkılarımla hiçbir zaman listelerin zirvesine çıkan single'lar olmadı. Harika şarkılar ürettim, bazıları yeraltı müzik hayranlarının favorisi oldu, ancak hiçbirisi gerçek anlamda tanınmadı.

Kariyerim durgunlaşmış durumda ve bu odadaki her şey bunu sürekli hatırlatıyor gibi. Ama Wren'e baktığımda, insanlara başarılarımı anlattığımda beklediğim, yüzündeki genel, sahte hayranlık ifadesi yok. Beklediğim o acıma dolu bakış yok, daha önce sektördeki pek çok kişide gördüğüm bakış.

Bu *hayranlık*.

"Adam, sen delisin. Bu... vay canına. Bu çok çılgınca. Bilmediğime inanamıyorum!"

"Bu konuyu pek konuşmam," diyorum, birden utangaç hissederek.

Bana geniş bir gülümsemeyle döner. "Hadi canım. Tanrım." Etrafına bakınır, her şeyi içine çeker ve sonra bana döner. "Demek bir gruptaydın?"

Başımı sallayarak ödüllerin çoğunun bulunduğu yeri işaret ettim. Birkaç altın plak, birkaç Yılın Grubu, Yılın Rock Albümü ve Yılın Rock Single'ı ödülleri vardı.

"Bir rock grubu. Midnight Ash." Bana, zihnini tarar gibi bakıyor, ismi hatırlamaya çalışıyor, hatırlayamayınca yanakları gergin bir kızarıklıkla kızarıyor. Bu çok tatlı ve tam Wren'e göre, gülmeden edemiyorum, sonra onu yanıma çekip saçlarına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Tam olarak senin tarzın değil, Wren, ve biz popüler olmaya başladığımızda sen muhtemelen on yaşındaydın."

Burnunu kırıştırıyor, sonra kolumun altından kaçıyor. "Evet, çünkü sen çok yaşlısın."

Onu tekrar kendime çekip, böyle yaramazlık yaptığı için poposuna şaplak atmak için uzanıyorum, ama o odanın diğer tarafına geçip farklı ödülleri incelemeye başlıyor.

"Tanrım, Willa Stone ile mi çalıştın?" Heyecanlı gözlerle bana döndü ve ben de insanların kim olduğumu öğrendiklerinde beklediğim o ışıltıyı bulmaya çalıştım. Birinin benim bağlantılarımdan yararlanmak ve benim adımları kullanarak büyük yıldızlarla tanışmak için can attığı o ışıltı. Sektör dışından biriyle en son çıkmaya çalıştığımda neredeyse üç yıl önceydi ve iki ay sürdü. Onun oyun oynadığını, sadece müzik idollerini görmek ve beni ona para harcamaya ikna etmek istediğini çabucak anladım.

Ama... orada değil.

O sadece etkilenmiş, ben ise hayranlıkla ona bakıyorum, bu farkındalıkla içim ısınırken.

"Evet. İşlerinin çoğunu kendisi yapıyor, ama birkaç kez ortak yazım konusunda yardım etmek için geldim. Birkaç şarkısını ben ürettim."

"Adam, bunu herkese duyurmadığın için inanamıyorum. Bu çok havalı. Sen çok yeteneklisin." Kapı açikken gizlenen plaketin önünde durduğunda, her şeyin ortaya çıkacağını biliyorum. Artık bunu saklamayı planlamıyordum.

Benim tek platin plakam.

"All Lit Up" üç yıl altın plak kaldıktan sonra geçen tatil sezonunda platin plak oldu ve Greg bu konuda çok sevinçli olsa da, bu an beni şu anki varoluşsal korkuya sürükledi.

Ona bakıp acı hissetmemek zor. Bu albüm benim en büyük başarım, ama aynı zamanda kişisel başarısızlığım.

Bunu her hatırladığımda, yirmi dakikada yazdığım aptal bir Noel şarkısıyla kıyaslanacak hiçbir şey yapmamış olmama rağmen, ne kadar iyi bir müzisyen olabileceğimi merak ediyorum. Hayır

Ruhumdan koparılmış gibi hissettiğim, kanımı, terimi ve gözyaşlarımı döktüğüm, gerçekten inandığım şarkılar değil.

"All Lit Up'ı sen mi yazdın?" diye soruyor Wren nefes nefese.

İç çekiyorum, sonra masanın kenarına oturup saçlarımı elime alıyorum, ondan birkaç adım uzakta, biraz mesafeye ihtiyacım var. "Evet."

Sonra bana dönerek, Wren'e özgü kararlı bir şüpheyile kaşlarını kaldırdı, ben de gülmekten kendimi alamadım.

"Ve sen Noel'den nefret mi ediyorsun?"

"Açıkçası, nedeni bu," diyorum, kendimi küçümseyen bir omuz silkmeye. Anlamamış gibi bana bakmaya devam ediyor, ben de daha fazla sorulmadan açıklıyorum.

"O şarkıyı yirmi sekiz yaşındayken yazdım. Midnight Ash dağılmıştı ve o zamandan beri birkaç şarkı satmıştım, ama adımı duyuracak kadar önemli bir şey değildi. Yaz ortasında, kafam güzelken, Temmuz ayında yayınlanan o ucuz Noel özel programlarından birini izledikten sonra yazdım." Kıkırdayarak güldü. "Willa bu şarkıyı seçti ve şarkı çılgın bir başarı elde etti. Aralık ayı boyunca listelerde ikinci sırada yer aldı ve ertesi yıl altın plak kazandı."

Bana gülümsüyor ve normalde bununla birlikte gelen utanç duygusu o kadar derin gelmiyor.

"Sonra ne oldu?"

"Ertesi yıl, herkes benden tek istediği şey Noel'di." O, söylediklerimi dinleyerek başını sallıyor. "O sezon dört tane daha yazdım." Altın plakların bulunduğu yeri işaret ediyorum ve o, gözlerini kocaman açarak şarkıların isimlerini okuyor.

"Aman *Tanrım*, Adam! Dalga geçiyorsun! Yani sen Noel müziğinin kraliçesi misin?" Kafamı sallayıp yüzümü buruşturuyorum. "Oh, bundan hiç memnun değiliz." Beni okur, beni sindirir ve ben iç çekiyorum. Bunu sektörün dışında birine açıkladığımda, bu... aptalca geliyor. Önemsiz.

"Eğer bu bir Noel şarkısı olmasaydı ve aynı şekilde popüler olsaydı, kolaylıkla Yılın Kaydı ödülünü kazanırdı. Ancak, o zamandan beri çıkardığım diğer şarkılar ya başarısız oldu ya da yeterince iyi performans gösterdi, ama hiçbirisi gerçekten dikkat çekici değildi. Şimdi, her yıl, yaptığım en iyi çalışmanın sıradan bir Noel şarkısı olduğunu hatırlatıyorlar. Çoğu insanın, kulaklarından çıkmayan bir şarkı olduğu için nefret ettiği bir şarkı.

Şarkı söylemeyi bırak. Artık sektördeki çoğu insan benim sadece Noel şarkıları yazan bir aptal olduğumu düşünüyor. Diğer şarkılarımı dinlemek bile *istemiyorlar*, sadece Noel şarkıları istiyorlar. Bu yüzden bu yıl menajerime tatil müziği yapmayacağımı söyledim. Greg ile yaptığımız konuşmayı hatırlıyorum, bana tekrar düşünmem için yalvardı ama devam edersem kendimi yakıp şarkı yazmaktan nefret edeceğimi biliyordum.

"Maalesef, normal şarkılarımdan tek bir tane bile satamadı. Geçtiğimiz yıllarda, sattığım şarkılar, Noel şarkıları ve normal şarkılar karışık bir şekilde satılıyordu. Ama bu yıl... hiçbir şey satılmadı." Bir adım öne çıkıp elini yanağıma koydu. Bir yıldır gördüğüm yargılama ya da acıma yoktu ve ona bir sonraki itirafımı yaptım. "Bu beni hayatımın en kötü yaratıcılık krizine soktu. Altı aydır hiç şarkı yazamadım."

"O kadar uzun mu?" diye soruyor, gerçekten merakla. Sektörden o kadar uzak ki, normların ne olduğunu bilmiyor. Bu çok ferahlatıcı.

"Evet, bu uzun bir süre, özellikle benim için. Yazmamak... acı vericiydi. Bu yüzden buraya taşındım." Pencereden dışarı bakarak iç çekiyorum. Kar küreme makinesi henüz buraya gelmediği için sokak kalın bir kar tabakasıyla kaplı. "Los Angeles'ta herkes bana acıyarak bakıyordu. New York'ta ise çok... yoğun bir yerd. Belki de ilham perimin biraz huzur ve sükunete ihtiyacı vardır diye düşündüm, bu yüzden haritada rastgele bir kasaba buldum ve buraya taşındım. Küçük bir yer, kimsenin beni veya kariyerimi tanımadığı bir yer."

Bana yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor.

"Holly Ridge." "Holly Ridge."

Onun kapıma geldiğini hatırlayarak bakışını karşıladım. "Burada bundan kaçabileceğimi, her şeyden uzaklaşabileceğimi, birkaç ay yazarak geçirebileceğimi ve bir şeyler bulabileceğimi düşündüm."

"Peki buldun mu?"

Kafamı sallıyorum, ama sonra tekrar duyuyorum, zihnimde çalmaya başlıyor ve içten bir gülümseme beliriyor yüzümde. Ona hikayemi anlatırken neredeyse unuttuyordum.

"Hayır, mutfakta bulana kadar bulamadım. Seni buraya, kim olduğumu göstermek için değil, ilham aldığım için getirdim."

Kaşları kalkıyor. "Öyle mi?"

Aniden karnımda bir gerginlik hissediyorum ve onu biraz yatıştırmak için dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Evet. Görünüşe göre Holly Ridge'de ilham perimi bulmuş olabilirim." Yanakları kızarıyor ve ben ilhamla başım dönüyor. "Bir şey yazmam lazım."

Gözleri parladı. "Müzik mi?"

"Burada tarif yazmıyorum."

O ifade dolu gözlerini devirir, omzuma bastırır ve ben yine o hafifliği göğsümde hissederim. O akorlar yine zihnimde çalar, sonuna bir tane daha eklenir ve o sıcaklığın ardından heyecan içimi kaplar.

"Kalıp izleyebilir miyim? Çok sessiz olacağıma söz veriyorum," der ve dudaklarını kapatır gibi yapar.

"Bir süre seni gözümün önünden ayırmayacağım, Birdie," diye mırıldanarak, ellerimi beline koyup onu kaldırmadan önce dudaklarını dudaklarına bastırmak için eğildim ve onu masamın kenarına oturttum.

Boş bir nota kağıdı alıp birkaç not yazıyorum. Kenar boşluklarına aklıma gelen kelimeleri yazıyorum, sonra piyanonun başına geçip parmaklarımı tuşların üzerinde gezdirmeye başlıyorum. Kendimi bilinçli hissetmemeye çalışıyorum, ama bu endişenin anlamsız olduğunu fark ediyorum. Ona baktığımda, beni izlemiyor; sırtını duvara dayamış, dinliyormuş gibi gözleri kapalı, ama başka bir şey izlemiyor. Gözlerini açıyor, yüzünde şaşkın bir ifade belirliyor, çünkü benim ona baktığımı hissediyor olmalı.

"Ben burada değilmişim gibi davran. Hiç izlemiyorum." Sonra bir süre durur. "Ya da isterseniz gidebilirim, söz veriyorum alınmam. Süreciniz ne olursa olsun, saygı duyarım."

Kafamı sallarım. "Hayır, hayır. Sorun değil. Sadece böyle bir şey olduğunda burada birinin olmasına alışkın değilim."

Yüzü yumuşar. "Peki, ilk kişi olmak benim için bir onur."

Ve sonuncu, demek istiyorum, ama içime atıyorum.

Bunun yerine, ayağa kalkıp odanın diğer ucuna giderek ona bir kez daha hızlı ve sert bir öpücük veriyorum, sonra piyanonun başına oturup birkaç not alıyorum. Sonra ellerimi tuşlara geri götürüp deniyorum ve birkaç ayar yapıyorum. Bir süre sonra ilham kaybolmadan önce, uzun zamandır hissetmediğim kadar kendim gibi hissederek böyle hareket ediyorum.

. Geriye yaslanıp, kağıda zaferle gülümsedikten sonra omzumun üzerinden arkama bakıyorum. Wren, gözleri fal taşı gibi açılmış ve dikkatle beni izliyor.

"Vay canına," diye fısıldadı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Hmm?" diye soruyorum, ayağa kalkıp kağıdımı, kenarlarına karaladığım notları ve köşede potansiyel bir köprü için yazdığım şarkı sözlerini kaldırmak için hareket ediyorum. Bu bir şarkı değil, ondan çok uzak, ama... bir şey. Bir süredir sahip olduğumdan daha fazlası.

"Bu sihir gibiydi," diye fısıldadı. Kafamı salladım, sonra hayranlık dolu yüzüne gülerek baktım. "Ciddiyim, Adam. Hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Gerçekten önemsiz bir şey. Koroyu bile bitiremedim."

İnanamıyormuş gibi başını sallar. "Ben flüt bile çalamıyorum, piyano çalmayı bırak. Son on dakikadır bir şeyler yapıyormuş gibi davranabilirdin, yine de etkilenirdim."

"Çalamıyor musun?"

Kafasını sallar. "Ve bana şarkı söylememi istemeyi aklından bile geçirme. Hiç güzel değil. El işlerinde iyiyim, pasta yapabilirim, sınıfı kimseye kaptırmam ama müzik asla iyi olduğum bir şey olmayacak."

"Piyano yetenek değil, beceridir." Bana inanamayan gözlerle bakar. "Ciddiyim." Yüzünde aynı şüphecilik var ve ona gülümsemeden edemiyorum. Onun yanındayken bu gülümseme bulaşıcı oluyor. "Hadi, sana göstereyim."

Bana şüpheyile bakıyor, ama ben hareket ediyorum, onu tutuyorum, sonra bir kez daha hareket ediyorum. Onu bacaklarımın arasına, bankın üzerine oturtuyorum, sonra parmaklarını tuşların üzerine koyuyorum, ellerimi onun ellerinin üzerine koyuyorum. Ona yavaşça "Twinkle, Twinkle, Little Star"ı nasıl çalacağını gösteriyorum ve yanlış tuşa bastığında kıkırdıyor. Normal ses çıkmaya başlayana kadar uzun süre öyle kalıyoruz. Ellerini benim ellerimin altında hareket ettirmeye devam ediyorum, ona farklı şarkılar gösteriyorum, ama sonunda elleri benim ellerimin altından çıkıyor, sonra yukarı doğru hareket ediyor ve göğsüme yaslanırken boynuma dolanıyor.

"Bana bir şey çal," diye fısıldar.

Onun şakağına bir öpücük konduruyorum, sonra biraz oyalanıyorum, birkaç şarkıdan diğerine geçiyorum ve sonunda yıllardır çalmadığım bir şarkıya karar veriyorum

"All Lit Up."

Bunu yaparken, bu şarkıyı yazdığım ve stüdyoda Willa'nın onu kaydettiğini duyduğumda hissettiğim sevinci hatırlıyorum. Noel'i gerçekten sevdiğim için değil, insanların sevdiğini bildiğim için. İnsanların bu bayramla birlikte gelen bu gerçek, her şeyi kaplayan sevinci hissettiklerini biliyordum, bu şarkıda yakalayana kadar yeterince taklit ettiğim bir şeydi.

Bitirirken, bunun iyi bir şey olabileceğini düşündüğümü hatırlıyorum. Hiçbir zaman bunun böyle olacağını düşünmemiştim ve bir gün bundan nefret edeceğimi de hiç düşünmemiştim.

Ama Wren göğsüme yaslanmış, ben çalarken melodiyi yanlış nota ile mırıldanırken, eskisi kadar nefret ediyor muyum, bilmiyorum.

Bu yeni anı artık ona bağlı olacakken, nasıl nefret edebilirim ki? Sonunda notalar sönüyor ve şarkı bitiyor, ben de hareket ediyorum, kollarımı ona doluyorum.

"Aman Tanrım, bir dahaki sefere bizim için müzik çalacak birine ihtiyacım olduğunda seni bazı etkinliklere zorla götürmek zorunda kalacağım." Midem düğümlenir ve yüzümü çeviririm, ama o uzanıp çenemi tutar ve yüzümü tekrar kendisine çevirir. "Hey, şaka yapıyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Onun yüzündeki samimiyeti fark ederek ona bakıyorum ve sonra biraz rahatlıyorum. O da hareket ederek yüz yüze gelene kadar yaklaşıyor ve içimden onun haklı olduğunu bilerek ne kadar samimi olduğunu görebiliyorum. Şaka yapıyordu ama Wren ile birlikte olmak istiyorsam bu konuyu bir an önce halletmem gerektiğini hissediyorum.

"Evet," diyorum, sonra bir tutam saçını kulağının arkasına itiyorum, eğilip dudaklarımı yanağına bastırmaktan kendimi alamıyorum. "Ben sadece... burada olmayı seviyorum, kim olduğumu kimsenin bilmemesini. Bu yükün başımda olmaması çok güzel. İnsanlar bana burada... normal davranıyor. Bunu mümkün olduğunca uzun süre korumak istiyorum." Dudaklarımı ısıırıyorum, aptalca hissediyorum ama yine de itiraf etmem gerekiyor.

"Peki, sırrın ne kadar saklamak istersen o kadar seninle kalacak." Gözlerinde samimiyet var ve ben saçlarını yüzünden geri çekiyorum.

"Sana ya da bu kasabaya güvenmediğimden değil. Sadece bu sektörde o kadar uzun süredir çalışıyorum ki, insanların inanamayacağın şekillerde kullanıldığını gördüm. Arkadaş, sevgili sandıkları insanlar..."

Aile, şöhret ve para insanların kafasına girip her şeyi mahvediyor. En son ne zaman, içten içe gizli bir amacı olmadığını bildiğim insanlarla tanıştığım bir yerde bulunduğumu hatırlamıyorum. Burada olmak ve burada tanıştığım hiç kimsenin benden bir şey istemediğini bilmek çok güzel. O zaman gülümserim ve dudaklarımı tekrar dudaklarına bastırırım. "Tabii ki sen hariç. Sen kesinlikle benim gözüme girmek için gizli bir amacın var."

Gözleri panikle büyüdü. "Ne? Benim gizli bir niyetim yok! Yemin ederim, bilmiyordum..."

Hafiflik hissederek gülerek cevap verdim.

"Noel ışıklarını kastediyorum, bebeğim," dedim yumuşak bir sesle.

"Oh." Yanakları kızardı. "Evet, kesinlikle bunu yapmanı istiyorum."

"Bunun için beni daha fazla ikna etmen gerekecek."

Gözlerinde kötücül bir parıltı belirdi, dudakları yukarı kıvrıldı. "Bence bunu halledebilirim."

Ve beni, evimi uzaydan görebilmen için bunu yapmaya ikna edemese de, denerken çok eğleniyoruz.

ON DOKUZ

Wren

"Bu akşam ne yapıyorsun?" Adam cuma sabahı bahçelerimizin üzerinden seslendi. Karlar küredilmiş ve yürüyüş yolları temizlenmişti, ancak karların büyük bir kısmı çoktan ermişti. Adam benimkini kürediydi, ne centilmen ama. Tabii ki yardım etmeye çalıştım, ama izin vermezsem beni yatağına bağlayacağını söyledi. Onun tehdidine kolayca boyun eğmek yerine gülümsediğimde biraz fazla açığımı verdiğimi düşünüyorum, ama bu konumuzun dışında. Dün gece kendi yatağımda tek başıma uyudum ve ne kadar boş hissettiğimi fark ettiğimde biraz şaşırdım.

"Ne?" diye soruyorum, gülümseyerek ve işe gitmeden önce onu yakaladığım için minnettar olarak. Verandasından bir adım atıyor ve koşu kıyafetleri giydiğini fark ediyorum: siyah, kalın kapüşonlu bir sweatshirt ve eşofman altı. Hava sıcak olmamalı, ama yine de sıcak.

"İşten sonra bu akşam ne yapıyorsun? Akşam yemeğine gelmek ister misin?"

Dudaklarımı büzüyorum, omzumdaki büyük çantayı daha yukarı kaldırıyorum, sonra verandamın merdivenlerinden birkaç adım aşağı iniyorum. Onun yakıcı bakışlarını görmezden geliyorum, cevap verirken elimde olan anahtarları çantamda arıyormuş gibi yapıyorum.

"Yapamam, yapacak işlerim var."

"İş mi?" diye sorar. Kollarını göğsünde kavuşturur, beni onaylamayan bir bakışla ve kaldırılmış kaşlarla süzer.

"Evet, işlerim var."

"Ne tür işler?"

"Bu gece bir fotoğraf kabini arka planı ve aksesuarları yapmam gerekiyor."

"Fotoğraf kabini mi?"

"Evet. Festival için, ve sen sormadan söyleyeyim, evet, başka biri de yapabilirdi, ama onların çocuğu kötü bir soğuk algınlığına yakalandı, bu yüzden zamanları yok. Yardım etmeyi teklif ettim ve bu gece bunu halletmek için zaman ayırmam gerekiyor. *Birisi* gece yarısından önce yatmam için ısrar ediyor, bu yüzden eve gelir gelmez çalışmam gerekiyor." Makul bir saatte yatmaktan biraz mutlu olduğumu ona söylemeyeceğim, çünkü vücudum bu sayede çok daha mutlu hissediyor.

Ve son birkaç gecedir onunla uyumanın hayatımın en iyi, en dinlendirici uykusu olduğunu ya da bu sabah dinlenmiş hissetmediğimi *kesinlikle* söylemeyeceğim. Adam'la uyumak, en mükemmel, ısıtılmalı, ağırlıklı battaniyeyle uyumak gibidir. Yatağa uzandığımız anda, sanki beni orada tutmazsa yerinde kalmayacağımdan korkuyormuş gibi, bacağını üzerime atarak pozisyonumuzu değiştirir. Göğsü sırtıma bastırılır, Holly Ridge'i vuran kış soğuşunu savuşturur ve ona sarıldığımda zihnim, sürekli tekrarladığım yapılacaklar listesini susturur.

"Wren..." diye azarladı ve ben gözlerimi devirdim, yürüyüş yolumdan aşağıya doğru ilerleyerek arabamın bagajına doğru gittim, bagajı açıp eşyalarımı içine attım ve onu özenle görmezden geldim. Daha az görev üstlenmem gerektiği konusunda onun nutkunu dinlemek istemiyorum. Son birkaç günü pek bir şey yapmadan geçirdim, okul iki gün kapalıyken onunla takıldım. Bazı çevrimiçi işleri halletmek için dizüstü bilgisayarımı onun evine götürdüm ve elektrikler geldiğinde o da benim evime geldi, böylece yorganı bitirebildim, ama tatilimden sonra görev ve sorumlulukların baskısını hissediyorum.

Bagajımı kapatmak için uzanırken, muhtemelen kaçınılmaz olan bu argümana vereceğim cevabı formüle ediyorum. Bagaj kapandığında, Adam'ın elleri kalçalarımdayken, beni döndürüp sırtımı arabaya dayarken, vücudumun hareket etmesiyle şaşkınlık içinde nefesimi tutuyorum. Ceketimin arkasına tuz dökmesi gibi bir şeyden şikayet etmem gerekse de, vücudu benimkine baskı yaparken, bunu yapamıyorum

ve sıcaklığı giysilerimden sızarken, bunu yapamıyorum. Onun sıcaklığının stres giderici sihirli özellikleri olduğuna inanıyorum. Bana dokunduğunda, rahatlıyorum.

"Biliyorum," diye mırıldandım, o daha fazla tartışmaya fırsat bulamadan. "Ve haklısın, daha fazla yetki devretmem gerekiyor. Ama bu, birinin tembelliğini telafi etmek için devreye girmem anlamına gelmiyor. Sophia'nın üç çocuğu var ve hepsi hastalandı. Bunu biliyorum çünkü çocuklardan biri benim öğrencim ve geçen hafta büyük bir kısmını okula gelemedi. Kendi işini yapıyor, bu yüzden çocuklarına bakmak için izin aldı, ama şimdi işlerini ve ailevi işlerini yetiştirmesi gerekiyor. Ve dürüst olalım, onun da hastalanma ihtimali yüksek. Ona yardım etmek için değil, yapılması gereken bir iş olduğu için teklif ettim. Bir hafta sonra bana hastalandığını söyleyip benim telaşlanmamdanse, şimdi biraz fazla zamanım varken bu işi üstlenmeyi tercih ederim."

O zaman bana bakıyor, gözleri yumuşak ve anlayışlı, sonra da saçlarımdan bir tutamı geri itiyor. "Onu benim evime getir. Sana yemek yaparım ve yardım ederim."

Bana bakarken bir an geçiyor, gözleri benimkilerden dudaklarıma kayıp tekrar geri dönünce bir an dikkatim dağılıyor, ama gözlerimi kırıp zihnimi boşaltıp konuşuyorum.

"Yardım edecek misin?"

"Evet. Sen yeni bir zanaat üzerinde çalışmak zorunda olduğun için geceyi dışarıda geçireceğim." Uzun bir süre ona göz kırptım. "O zaman onu benim evime getir, elimden geldiğince yardım ederim."

Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum ama başımı sallıyorum.

"Bu çok tatlı, tatlım, gerçekten." Sevgi dolu sözlerimle gözleri yumuşar. "Ama bu sıkıcı ve yorucu bir iş. Hiçbir şey yapmana gerek yok. Ben çalışırken sen sadece takılabilirsin..."

Kafasını sallar. "İstemediğim şeyi yapmam, Wren. Seninle benim aramdaki fark bu."

Gözlerimi deviriyorum, göğsümde o tanıdık rahatsızlık hissi yeniden canlanıyor. "Evet, evet, biliyorum. Senin sınırların var, benim yok. Haklısın, bunun üzerinde çalışıyorum, ama..."

"Hayır," diye başlar. Kaşımı kaldırırım ve o gülümser. "Evet, ama demek istediğim o değil. Demek istediğim, istemediğim şeyi yapmam. Hiç yapmadım ve sana şimdiden söyleyeyim, buna hazır ol

. Yani sana yardım etmek istemiyorsam, yardım etmem."

Onu içime aldığımda anlıyorum. Yüzü benimkine çok yakın ve Adam'ın yakışıklılığını içime çekiyorum — o yeşil gözleri, ofisinde çalışırken, yoğun bir şekilde konsantre olurken derinleştğini izlediğim gözlerinin yanındaki küçük çizgiler. Düz burnu, yüksek elmacık kemikleri ve sıkı çenesi beni rahatsız ediyor, bana ne anlatmaya çalıştığını anlamamı zorlaştırıyor.

Yardım etmek *istediğini* anlamak, bunu zorunluluktan değil, gerçekten *bana* yardım etmek istediği için yapmak *istediğini anlamak*. Çünkü bana bakmak istiyor ve bunun için böyle yapması gerektiğini fark ediyor.

Bu rahatsız edici bir farkındalık.

Elbette arkadaşlarım, ailem ve iş arkadaşlarımdan yardım teklifleri alıyorum. Onlara her zaman teklifleri için teşekkür ettiğimi, ancak endişelenmemelerini söylediğimi söylerim. Her şeyi hallettiğimi, bana yardım etmekten nazikçe vazgeçmeleri için ihtiyaç duydukları sosyal izinleri verdiğimi söylerim. Ve bunu yaptığımda, yüzlerinde her zaman bir rahatlama ifadesi görürüm, tekliflerini yerine getirmek zorunda olmadıkları için duydukları rahatlama. Bu, sevdiğim insanların omuzlarından bu görevleri almak için giderek daha fazlasını üstlenme kararımı her zaman doğrulamıştır.

Onlara bana yardım etmek zorunda olmadıklarını söylediğimde, kolay bir çıkış yolu sunduğumda kimse ısrar etmiyor.

Adam hariç, tabii.

"Tamam," diyorum hafif bir iç çekerek. Rahatsız edici ve yabancı bir durum, ama yine de yardımını kabul ediyorum. Dudaklarında samimi, rahatlamış bir gülümseme yayıldığında, doğru kararı verdiğimi anlıyorum.

"Güzel," diyor. "Peki, eve ne zaman varırsın?" Yine tereddüt ediyorum, dudağımı ısııyorum. "Wren."

"Normalde, zil saat iki elli beşte çalışıyor, üç on beş, üç otuz gibi evde olurum." Dudaklarımı ısııyorum.

"Ama...?"

İç çekerim. "*Ama* bugün okul sonrası bakımını üstlenmeyi teklif ettim."

Başını gökyüzüne doğru kaldırır ve iç çeker, bana tekrar bakmadan önce güç için sessiz bir dua eder gibi.

Bu manzarayı görünce midemde suçluluk ve gerginlik hissediyorum. Kendime ayıracak vaktim olmadığını, hayatımda bir *erkeğe* ayıracak vaktim olmadığını ne zaman anlayacak?

Hayatımda bir erkeğe ayıracak vaktim olmadığını ne zaman anlayacak? Kaybedilmiş bir vaka olduğumu ne zaman fark edecek?

"*Tamam. Tamam. Bununla başa çıkabilirim,*" diyor bir süre sonra ve kalbim bir an duruyor.

"Tamam. Tamam. Bununla başa çıkabilirim," diyor bir süre sonra ve kalbim bir an duruyor.

"Yapabilir misin?" Gözlerimde saklayamadığım şaşkınlık ve umut karışımını görmüş olmalı ki, yüzü yumuşar.

"Eğer sonunda seni elde edersem, Wren, her şeyi halledebilirim." Eli yukarı doğru hareket ederek, hafif esen rüzgârın saçlarımı kulaklarımın arkasına attığı saçları geriye doğru itti. "Ama kendin dışında herkese yardım etmek için kendini feda etme konusunu halletmemiz gerekecek."

Onun sözlerine başımı sallıyorum. "Evet.

Yavaşlayacak." Şimdi şok olmuş gibi görünme sırası onda. "Öyle mi?"

Omuz silkiyorum, işten önce arabamın önünde yaptığımız bu konuşma için birdenbire çok büyük gelen bu anı geçiriyorum. "Bunu yapmamak için hiçbir nedenim olmadı, Adam. Hiç kimse benim zamanımı istemedi."

Cevabımı beğendi; bu yüzünden açıkça belli. Benden daha fazlasını almaya çalışmasını, daha fazla ayrıntı vermemi ya da burada ve şimdi bazı sözler vermemi beklemiyorum, ama o bunu yapmıyor.

"Tamam. Akşam yemeğini ben hallederim. Eve geldiğinde eşyalarını buraya getir. El işlerinde iyi olduğumu sanmıyorum, ama elimden geleni yaparım." Elini kaldırıp, sırtını burnuma sürter. "Şimdi git, arabana bin. Donuyorsun."

"*Birisi* beni arabama dayayıp duygularım hakkında konuşmaya zorladı."

Gülümsemesi geniş bir sırıtışa dönüşür. "Yaramaz. İşe geç kalmana neden olmadan arabaya bin."

İşime hiç geç kalmadım. *Hiç.*

Ama tanrım, şu anda mükemmel devamlılık rekorumu mahvetmeyi düşünüyorum.

Adam tereddütümü fark eder ve geniş bir gülümsemeyle başını sallar, sonra dudaklarını dudaklarıma bastırır. "Bu sefer olmaz, Birdie. Git. Sonra olabildiğince çabuk geri dön, kafandan geçen tüm düşünceleri gerçeğe dönüştüreceğim."

Ben başımı sallıyorum ve o da elimi tutup beni sürücü tarafına götürüyor, kapıyı benim için açıyor. Beni döndürüyor, sonra sırtımdaki tuzu silkeliyor, özellikle popoma dikkat ediyor, bu da beni güldürüyor. Sonunda dudaklarıma bir öpücük konduruyor, koltuğa oturmamı izliyor ve kapıyı benim için kapatıyor. Ben arabayı geriye doğru sürerken o benim garaj yolunda duruyor, ben uzaklaşırken el sallıyor ve sonra koşusuna çıkıyor.

İşimi çok sevmeme rağmen, o gün işin bitmesini hiç bu kadar heyecanla beklemedim.

YİRMİ

Wren

Adam'ın adını inleyerek, başımı geriye atıp gözlerimi kapatarak boşalırken içimi bir sıcaklık kaplıyor. Onun kalçalarının üzerinde, onun penisiyle doluyum. Bir eli kalçamda, diğer eli meme ucumu mükemmel bir şekilde okşuyor ve vücudumdan birkaç dakika daha mutluluk çekiyor.

Bir süre sonra kendime geliyorum, gözlerim tekrar açılıyor, başım tekrar aşağı eğilirken nefesim ağırlaşıyor, Adam'ın geniş gülümsemesiyle karşılaşıyorum, her işim bittiğinde yüzünde görmeye alıştığım o sersemlemiş bakışla.

"İyi miydi?" diye soruyor yumuşak bir sesle.

Gözlerimi devirip omzuna bastırıyorum çünkü ikimiz de az önce orgazm olduğumu biliyoruz. "Uh, evet," diyorum küçük, nefes nefese bir kahkaha atarak ve sonra ona gülümsüyorum, saçlarım aramıza düşüyor.

Harika bir geceydi ve gittikçe daha da iyiye gidiyordu. Adam altımda kalçalarını hareket ettirerek kendini bir şekilde daha derine soktu. Dudaklarından derin bir inilti çıktı ve o anda ona baktım, dehşet içinde nefes nefese kaldım.

"Aman Tanrım, Adam. İnanamıyorum... Ben... ve sen yapmadın. Çok, çok

..." *Onun* ihtiyaçlarını tamamen görmezden gelerek kendimi ona boşaltmış olduğumu fark edince yanaklarım kızardı ve sonra... durdum.

"Bana hayatımın en iyi gösterisini sunduğun için, sana bunu yapmanı emrettiğimde ihtiyacın olan zevki aldığın için özür dilersen, seni gerçekten şaplaklamak zorunda kalacağım."

Onun tehdidi hiç de öyle değil, aksine, istemeden onun etrafında sıklaşıyorum.

Az önce boşaldım, ama birdenbire yine ihtiyaç duyuyorum. "Siktir, Wren," diye dişlerini sıkarak inliyor ve tekrar içime giriyor.

. Ona şeytani bir bakış attım ve iç kaslarımı ikinci kez sıktım, ama bu sefer kasıtlı olarak. "Siktiğimin alaycısı."

Küçük bir kıkırdama çıkardım, göğsüm hafiflemişti. Seksin böyle olabileceğini bilmiyordum - yoğun, sarsıcı ve eğlenceli - ama Adam'la böyle olacağını bilmeliydim.

"Bu konuda ne yapacaksın?" diye soruyorum, sesimi alçak ve baştan çıkarıcı hale getirmeye çalışarak. Gözleri ateşle parladığında, başardığımı anlıyorum.

"Bir tane daha alabilir misin?"

"Ben... bilmiyorum?" diye gülerek söylüyorum.

"Denemekten zarar gelmez," diye mırıldanıyor, kalçalarını kaldırıp daha derine giriyor. Bunun üzerine açıkça inliyorum.

"Tamam," nefesimi toplayınca fısıldıyorum.

"Yine böyle mi?"

Kar fırtınasından bu yana birkaç kez seks yaptık, çoğunlukla ben üstteydim ve Adam'ın dediği gibi *ihtiyacım olanı aldım*, ama ben boşaldıktan *sonra* o da üstte bitirmeye başladı. Adam'ın şimdilik tüm kararları benim vermeme istediğini biliyorum, bu yüzden gerginliğimi bir kenara bırakıp ona ne istediğimi söylüyorum.

"Biz, şey..." Dudaklarımı ısırp, yanaklarım kızarıırken yana doğru bakıyorum. "Arkadan deneyebilir miyiz?"

Elini kaldırır, yüzünde sadece nezaket vardır, çenemi avuçlayıp yüzümü ona doğru çevirir.

"Ne istediğini tam olarak söyle, Wren, istediğini alacaksın."

Cevap vermeden önce bir saniye bekledim. "Eller ve dizler mi?"

Derin bir iniltiyle gözlerini kapatıyor ve ben onun düğmelerine basıp kontrolünü elinden aldığım için gurur duymaktan kendimi alamıyorum. Elleri belime uzanıp vücudumu kaldırdığında bu duygu yok oluyor. Onu kaybettiğim için inlerim, bu da ondan bir kahkaha koparır, sonra beni yatağa atar ve dizlerinin üzerine çöker. Elleri nazikçe bana uzanır, beni ellerimin ve dizlerimin üzerine getirir, Adam arkamda diz çöker. Nefesim göğsümde takılır, o penisinin başını içime sokar, sonra yavaşça, acı verici bir yavaşlıkla...

içime giriyor. Bu his, şişmiş dokuya sürtünmesi ve yeni bir açıyla bana çarpmasıyla göğsümden düşük bir inilti kaçıyor. Kalçalarımı biraz eğip onu daha fazla içime alıyorum ve sonunda tamamen içeri girdiğinde o da tıslıyor.

"İstediğin bu muydu, tatlım?" diye soruyor, elleri kalçalarımnda. Hızla başımı sallıyorum ve o dışarı çıkıp tekrar içeri girerken inliyorum. "Sikiilmek istedin, değil mi?" Tekrar başımı sallıyorum, sonra o hızını artırınca inliyorum. Her itişinde ona doğru geriye doğru eğiliyorum, sırtım kavisleniyor. O da ipucumu anlıyor ve daha sert ve daha hızlı hareket etmeye başlıyor.

"Siktir, kendini böyle görmelisin, Wren. Benim tatlı küçük kızım gibi sikimi alıyorsun, kalçan bana doğru geriye doğru itiliyor, daha fazlasını istiyorsun."

"Evet," diye nefes alıyorum, amım onun etrafında sıkılaşıyor. Yine büyüyor, öncekinden daha büyük, ve inliyorum. "Siktir, Adam. Yaklaştım."

Dudaklarından bir homurtu çıkar ve ben gerilirim. "Neye ihtiyacın olduğunu söyle, Wren."

Penisinin başı ön duvarıma çarptığında inlerim, ama konuşmam. Ona, arkamdan uzanıp klitorisimi okşamasını, kendisi boşalırken beni ikinci kez orgazma ulaştırmasını istediğimi söylemem.

"Wren," diye homurdanır. "Söyle. Bana. Ne. İstediğini."

Her kelimenin arasına bir itme ekleyerek söylüyor ve görüşüm bulanıklaşıyor, kenara gittikçe yaklaşırken zevkten amım sıkılaşıyor. Konuşamıyorum, nefes bile alamıyorum. Kafamı sallıyorum, saçlarım önüme düşüyor, parmaklarının kalçalarımı sıkıldığını hissediyorum. Dudaklarından derin bir homurtu çıkıyor ve ben bu sese inliyorum, ama eli kalçamdan ayrılıp sert ve hızlı bir şekilde geri gelip kıcımlı tokatladığında bu inilti çığlığa dönüşüyor.

Zevkten çığlık attım ve vücudum titreyerek doruğa yaklaştı. Onu sıkıca kavradım ve o küfür etti.

"Tabii ki hoşuna gitti," diye inledi ve sırtım daha da kavislenirken daha önce olduğundan daha derine kaydı. "Benim mükemmel kadını."

Ellerim tutunacak yer bulamadı, zihnim artık beni ayakta tutmaya konsantre olamadı ve göğsüm yatağa degecek şekilde uzandım. Bu, onun itişlerinin açısını tekrar değiştirdi ve ben çaresizce inledim, kalçalarım geriye doğru hareket etti, daha fazlasını istedim.

Adam'ın eli tekrar geriye doğru hareket eder ve kıcıımı, diğer yanağımlı tokatlar, ben tekrar sıkılaşışım, acı dolu, muhtaç bir ses dudaklarımdan çıkar.

"Ne istediğini söyle, Wren, yoksa bütün gece burada kalacağız." Sesinde bir yalvarma var ve içimdeki ilkel bir parça onu memnun etmekten, istediğini vermekten başka bir şey istemiyor.

Sonra onun istediğinin bana istediğim şeyi vermek olduğunu anlıyorum. İhtiyaçlarımız ve isteklerimiz mükemmel bir döngü oluşturuyor. O bana ihtiyacım olan şeyi vermek istiyor, ben de aynısını yapmak istiyorum. Hâlâ içimde kalan utangaçlığı bir kenara itip cevabı haykırıyorum.

"Klitorisim! Klitorisimi okşamanı istiyorum."

"Bu benim kızım," diye dişlerini sıkarak söyler, sonra eli son bir kez kalçamdan ayrılır, karnıma doğru kayar ve klitorisimi okşar. Aşırı duyarlı hale gelmiştir ve ben zaten o kadar yakınım ki, birkaç sert dokunuşla kendimi kaybedip sert ve hızlı bir şekilde düşüyorum. Gözlerimin arkasında yıldızlar parıldarken, onun adını haykırıyorum, vücudum titriyor, zevk beni o kadar şiddetle sarıyor ki, bir an için bayıldığımı sanıyorum. Ama parmaklarının kalçamda sıkılaştığını hissettiğimde, onun derinlere girdiğini hissettiğimde, kendimi bu gezegende kalmaya zorluyorum.

Adam'ın boşalmasını izlemek ve hissetmekten daha çok sevdiğim bir şey yok ve bunu kaçırmayacağım. Omzumun üzerinden bakıyorum, başı geriye eğilmiş, yüzünde ilahi bir coşku var, sanki ben onun hayatındaki tüm iyiliklerin kaynağıymışım gibi adımı haykırıyor ve beni dolduruyor. Onun tutuşunun gevşemesini, omuz kaslarının gevşemesini, gözlerini kırpmasını ve sonra bu dünyaya geri dönmesini izlemeye devam ediyorum.

Bana bakıyor, dudaklarının kenarları yukarı kıvrılıyor, sanki dünyasını döndüren benmişim gibi, eğlenceli bir hayranlıkla bana bakıyor.

"O kadar zor mu oldu?"

Sonra kahkahayı patlattım.

"Bunu daha ne kadar yapabilirim bilmiyorum, Adam," diye inleyerek söylüyorum. Kafasını kaldırıp bana bakıyor, sağlam karton kağıtların üzerine eğilmiş, dondurma çubuğuna yapıştıracağımız Noel Baba şapkalarından birini salyangoz hızıyla kesiyor.

İşten eve geldikten sonra, eşyalarımı bırakmak ve fotoğraf kabini malzemelerini almak için evime gittim. Adam kapıma geldi ve hepsini kendisi taşımakta ısrar etti. Ben itiraz edince, bana sert bir öpücük verdi ve gece için uyku kıyafetleri seçmemi söyledi, taşıyabileceğim tek şeyin bu olduğunu söyledi. Ben onun evine girdiğim anda beni istemeye karar verdikten çok sonra ve makarna ve ev yapımı sarımsaklı ekmekten oluşan akşam yemeğinden çok sonra. Şimdi fotoğraf arka planı bitti ve birlikte son aksesuarlar üzerinde çalışıyoruz.

"Neredeyse bitti," diyor. "Yavaş olduğumu biliyorum, ama..."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum, sonra kucağımdan kahve masasına yapıştırdığım dondurma çubuğuna yapıştırdığım dudakları silkeliyorum.

"Hayır, hayır. O değil. Açıkçası, senin yardımınla beklediğimden daha fazlasını yaptım, yarın bitirebilirim." Bu gece bu işleri bitirdim. Şu anda sadece Adam'la geceyi geçirmek istiyorum. Bir sonraki isteğimi iletmeden önce en sert ifademi takınıyorum. "Ama senin evinle başa çıkamıyorum. Burada gecelememi istiyorsan, burayı biraz canlandırmamız gerekecek."

Bana kaşlarını kaldırarak bakar, sonra kanepede oturduğum yere uzanır ve beni çekerek, kalçalarının üzerine oturana kadar beni yönlendirir.

"Oh?"

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir, bu da devam etmem için beni daha rahat hissettirir.

"Evet! Burası çok sıkıcı. Anlıyorum, Noel'den nefret ediyorsun, falan filan... ama normal süslemelerin bile yok. Ve ağacın bile yok! Aralık ayında ağacı olmayan bir evde uzun süre kalmakta zorlanıyorum. Onların tadını çıkarmak için çok az vaktim var," diyorum somurtarak, o da gülüyor, belimi kavrayıp beni bir kez daha hareket ettiriyor, ta ki sırt üstü kanepede yatana ve vücudu üzerimde durana kadar. Eğilip

dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurur, sonra geri çekilip yüzümü okşar.

"Bir ağaç almamı ister misin, bebeğim?" diye sorar yumuşak bir sesle. Gözlerim büyür ve heyecan damarlarımdan akarken başımı sallarım. "O zaman gidip bir ağaç alalım." Heyecanla çığlık atar ve alkışlarım. O gülerek ikimizi de döndürür ve kanepede yan yana uzanırız. Eli yukarı doğru hareket eder, bir tutam saçımı geriye atar ve ben elimi göğsüne koyarım. "Bu konuda heyecanlı görünüyorsun."

"Hiç bilmiyorsun. Tamam, tabii ki gerçek ağaçları tercih ederim. Sahte ağaç ailem için neredeyse bir günah sayılır, ama temizlikle uğraşmak istemiyorsan, önceden ışıkları takılmış olduğu sürece sahte ağaca katlanırım."

"Wren, seni mutlu etmek için ağaç alacaksam, istediğin türden bir ağaç alacağız." İnanamayıp gözlerimi kocaman açtım.

"Gerçekten mi?"

"Evet, bebeğim. Gerçekten."

"Şimdi gidebilir miyiz?" diye soruyorum, ayağa kalkmaya çalışıyorum, ama elleri beni daha sıkı tutuyor ve gülerek başını sallıyor.

"Saat gece dokuzu geçti, bebeğim. Hiçbir yerin açık olduğunu sanmıyorum." Ben inlerim, o da buna güler, ama ben utanç duymuyorum, sadece heyecanlanıyorum. "Yarın gideriz," diyor. "Yapacak bir şeyin var mı?"

Yarın Cumartesi ve uzun zamandır ilk kez yarın için hiçbir şey teklif etmedim. Ne bağış toplama etkinliği, ne okul için bir şey, ne bir arkadaşıma ya da bir arkadaşımın arkadaşına iyilik.

Kesinlikle soruldu. Aslında, bugün kapıdan çıkarken Bayan Crowley bana yarın çocuklara bakabilir miyim diye sordu. Neredeyse evet diyecektim, ama Adam'a daha yavaş olmaya çalışacağımı söylediğimde onun hevesli bakışını hatırladım ve herkes için her şeyi yapmak zorunda olmadığımı hatırladım. Kabul etmek yerine, ona özür diler bir bakış attım ve yapamayacağımı söyledim. Onu reddettiğim için büyük bir suçluluk duydum, özellikle de teknik olarak yapacak başka bir işim olmadığı için, ama o bunu önemsiz bir şey gibi omuz silktiğinde bu suçluluk duygusu yok oldu.

"Sorun değil," dedi. "Jennie'ye sorarım. Hafta sonunun tadını çıkar, Wren!"

Bana kızgın değildi.
O benim bencil olduğumu
düşünmedi. Dünya başımıza
yıkılmadı.

Son zamanlarda sık sık olduğu gibi, gözlerim açıldı. "Hayır," dedim,
ona haber vermek için heyecanla. "Bütün gün boşum."

Bana hayranlıkla baktı, bunun benim için ne kadar nadir olduğunu
biliyordu, sonra beni kendine çekip dudaklarıma bir öpücük kondurdu,
sanki benimle gurur duyuyormuş gibi.

"Nereye gidelim?"

Dudaklarımı ısırıp, ona bakmadan başka yerlere bakıyorum.

"Şey," diye başlıyorum, kalbim çarpıyor. "Meyers Grocery'ye
gidebiliriz. Otoparklarında küçük bir seçki var... ya da ev geliştirme
mağazalarından birine gidip stoklarını karıştırabiliriz..."

Yüzümü inceler, başını eğip her zamanki gibi satır aralarını okur.
"Ama...?"

"Ama..." diye iç çekiyorum. "Ama ailem öğrenirse muhtemelen
beni öldürür. Bir ağaç çiftliği var ve herkes ağaçlarını oradan alıyor.
Her şey var: ağaç kesmek, kakao için küçük bir yer ve tabii ki her şey
çılginca süslenmiş. Söz veriyorum, ailemle tanışmanı zorlamaya
çalışmıyorum, sadece bildiğin gibi burası küçük bir kasaba. Haberler
çabuk yayılır ve..." Sinirlerim beni yiyip bitiriyor ve şimdi
saçmalıyorum, ama sözlerim çeneme konan sıcak ellerle kesiliyor ve
Adam beni kendine çekip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Yumuşak, tatlı ve hızlı bir öpücük, beni susturuyor ve sonra alnını
alnıma dayıyor.

"Ailenin çiftliğine gideceğiz, Wren."

"İsrarcı olmak istemiyorum, ben..."

"Benim misin?" diye bugün ikinci kez soruyor.

Bu sefer, kalbim hızla atmaya başlıyor. Beni tutuş şekli, bana
bakışları, daha samimi, daha önemli hissettiriyor — bu üç kelimedenden daha
büyük bir soru gibi.

"Evet," diye fısıldıyorum.

"O zaman bir şekilde olacak. Orada olmak için bir nedenimiz varken
şimdi yapmak daha iyi, değil mi?"

Dudaklarımı ısıyorum, sözlerinde hakikat olduğunu görüyorum, sonra başımı sallıyorum. "Evet, sanırım."

"O zaman yarın gidelim. Bana bir ağaç al. Ama onu süslemek ve dikmek için gerekli malzemeleri bulmama yardım etmelisin, tamam mı?"

Göğsüm sıcaklıkla dolar. "Bunu yapabilirim."

YİRMİ BİR

Wren

Arabada belki iki dakika kadar yol aldık, on dakikalık bir yolculukla dağdaki ailemin evine varmadan önce sözlerim dökülmeye başladı. Bir an için doğaçlama yapmayı düşündüm, ama içimdeki planlayıcı ve herkesin rahat ve mutlu olmasını sağlama ihtiyacı galip geldi.

"Tamam, muhtemelen bunu anne babamın evine gitmeden önce sormalıydim, ama annem ve babam sormazsa, kardeşlerim kesinlikle soracaktır ve ailem çok ısrarcı olduğu için seni korkutmak istemiyorum." Rahat konuşmaya çalışıyorum, ama kalbim heyecandan çarpıyor. Adam'ı bu konuşmaya henüz zorlamak istemedim, ama başka bir çare göremiyorum. Ailemi yeterince iyi tanıyorum, bu konuyu körü körüne ele almak çok kötü bir fikir olur.

"Öyle mi?" diye soruyor Adam. Başını bana çevirip gülümsüyor, benim açıkça rahatsızlığım onu eğlendiriyor.

"Bize ne olduğumuzu soracaklar," diye pat diye söylüyorum, cesaretimi kaybetmeden önce. "Ve gerçekten zorlamak istemiyorum. Hatta geri dönüp senin hasta olduğunu söyleyebiliriz, Madden ve Jesse sana bir ağaç seçmeme yardım edebilir ve yarın teslim edebilirler. Alınmam, ben..."

"Bugün bir ağaç seçeceğiz, Wren," diye sözümü keser.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatarak kendimi toplamaya çalışıyorum. "Biliyorum, biliyorum, ama..."

"Birlikte," diye devam ediyor.

Hâlâ anlamadığını düşünüyorum, bu yüzden açıklamaya çalışıyorum. "Evet, ama..." "Ve senin ailenle tanışacağım."

"Biz..." Bir kez daha araya girmeye çalışıyorum.

"Çünkü anladığım kadarıyla, bir kadınla çıkarken ve aranızda bir şey olduğunu anladığında böyle yaparsın."

Sözlerim kesiliyor, zihnim onun az önce söylediği şey dışında her şeyden boşalıyor.

Bir kadınla çıkarken ve aranızda bir şeyler olduğunu anladığında yapman gereken budur.

"Yani ailen sorarsa..." diye başlar, benim gibi önceki sözlerine takılmamış olduğu belli.

"Ne zaman," diye düzeltiyorum iç çekerek, konuya odaklanmaya çalışarak. "Kimsenin sormayacağı bir evren yok. En az beklediğim anda saldırmak için bekleyebilirler, ama soru gelecek. Ben ailenin en küçüğüyüm, iki ağabeyim var. Bundan kaçınmak imkansız."

O gülümser, sonra kendini düzeltir. "Tamam, biri sorduğunda, cevabın ne olmasını istersin?"

"Ne?"

"Bunun nasıl işlediğini bilmiyorum, Wren, eğer sen bunu anlamadıysan. Benim aşk hayatım... tipik bir aşk hayatı değildi. Küçük bir kasabada yaşayan ve onu seven bir ailesi olan bir kadınla hiç birlikte olmadım. Hiç ebeveynleriyle tanışmak zorunda kalmadım."

Başımı ona çeviriyorum ve kalbim hızla atıyor. "Hiç ebeveynleriyle tanışmadın mı?"

Bana utangaç bir bakış attı, yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi. "Rock yıldızı ve müzik patronu yaşam tarzı buna pek uygun değil, Birdie."

*"Oh," diyorum alçak sesle ve dudağımı ısıriyorum. Kar fırtınasından sonra, yeni parametreleri ve sahip olduğum bilgileri kullanarak Adam Porter'ı aradım ve Los Angeles'ta büyük yıldızlarla birlikte restoranlarda çekilmiş fotoğraflarını, ayrıca birkaç söylentiye dayanan randevularını ve kız arkadaşlarını sayfa sayfa buldum. Bazıları müzisyen, bazıları yapımcı, bazıları da çılgın *mankenlerdi*, ama hepsi bir üst seviyede yakışıklı ve bakımlıydı. Nabzım hızlanırken nefesim de hızlanıyor ve ne kadar farklı olduğumuzu fark ediyorum.*

"O bakışı sil, Wren." Elini uzatıp elimi tuttu ve sıkıca kavradı. "Hemen şimdi. Bir yıldan fazladır kimseyle çıkmadım ve geçmiş ilişkilerimin hangisinin gerçek *ilişki* sayılabileceğinden emin değilim. Sana söz veriyorum, bu konuda senden çok daha bilgisizim. Seninle birlikteyim çünkü senden gerçekten çok hoşlanıyorum, Wren. Beni bir basamak olarak görmediğin, geçmişimi veya gelecekteki başarılarımı ya da bunların sana nasıl fayda sağlayacağını umursamadığın için minnettarım. Kim olduğumu öğrendiğinden beri hiç değişmemiş olmanı seviyorum. Kurnazlığını tek kullandığın şey, evime Noel ışıkları asıp asamayacağını görmek gibi görünüyor ve bu çok ferahlatıcı. Bu yüzden seninle birlikteyim, dondurucu soğukta bir ağaç kesmek için ailenin Noel ağacı çiftliğine gidiyoruz."

Ona bakıp gülümsüyorum, ama onun gözleri yolda. "Şimdi söyle bana, ailen ya da kardeşlerin ya da başka biri bize ne olduğumuzu sorduğunda, ne cevap vermemi istersin?"

"Ben..." O panik geri geliyor, farklı bir şekilde ama aynı kalp atışlarını hızlandıran sonuçla, onun duymak istediğini düşündüğüm şeyi karar vermeye çalışırken. Birlikte olduğumuzu mu söylememi istiyor, yoksa istemiyor mu? Onun rahat hissettiği sınırları aşmak istemiyorum, ama biz gerçekten...

Aniden, araba yoldan sapar ve Adam arabayı durdurur, park moduna alır ve bana tamamen döner. Konsolun üzerinden uzanır ve ellerini saçlarıma geçirir, beni kendine çeker ve dudaklarını dudaklarıma bastırır.

"Söylediğin hiçbir şey yanlış cevap olmayacak, Wren. Senin bu konuda ne düşündüğünü anlamaya çalışıyorum, seni bir çıkmaza sokmaya çalışmıyorum. Cevabını, benim duymak istediğimi düşündüğün cevapla karşılaştırmaya çalışmanı istemiyorum, tamam mı?"

"Ben sadece..." diye fısıldıyorum, ama o sözümü kesiyor.

"Önce sana düşüncelerimi söyleyeyim, tamam mı?" Gerginliğimin bir kısmı geçiyor. "Seninle birlikte olmak istiyorum. Senin olmak istiyorum. El ele tutuşup evlerine girip ailene senin erkek arkadaşın olduğumu söylesek de hiç sorun olmaz, otuz beş yaşında olsam ve bu beni on yedi yaşında gibi hissettirse bile."

"Hangi terimi tercih edersin?" istemeden soruyorum.

"Seninki yeterli olur. Ya da erkeğin. Ama şu anda önemli olan bu değil, Wren. Önemli olan, benim mükemmel dünyamda, sen benimsin ve ne ad verirsen ver, biz birlikteyiz. Ama gerçek şu ki, ben hiç *erkek arkadaşlık* yapmadım, bu yüzden bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Eğer buna hazır değilsen, o zaman..."

"Hayır, hayır," diyorum, ona başımı sallayarak. "Hayır. Ben... Ben..." Dudaklarımı ısııyorum, karnımda kelebekler uçuyor.

Tanrım, neden yedinci sınıfta Tim Higgins'e Sadie Hawkins dansına gitmeyi sormak, yüzüne oturduğum yetişkin bir adama onun kız arkadaşı olmak istediğimi söylemekten daha kolaydı?

"Kelimelerini kullanmalısın, Wren. Bana gerçekten ne istediğini söylemelisin."

Onun sözleri, bana bunu söylediği diğer birçok durumu hatırlatıyor ve karnımda sıvı bir sıcaklık hissi uyandırıyor. Ayrıca bana ihtiyacım olan cesareti de veriyor. Derin bir nefes alıyorum ve sanki aklımdan geçenleri biliyormuş gibi yüzünde memnuniyet yayılıyor. Ama ben inatçıyım ve onun kazanmasını istemiyorum, bu yüzden sadece ona sert bir bakış atıyorum.

"Senin o güzel kafanın içinde neler olup bittiğini bana anlatana kadar hiçbir yere gitmiyoruz. Ne istediğini söyle bana, Wren."

"Senin benim olmanı istiyorum," diye fısıldarım.

Bana gülümser, gerçek bir gülümseme, gözlerine yansıyan, ona dürüst bir cevap verdiğimde her zaman bana gösterdiği gülümseme. Eğilir, elini çeneme koyar, alnı alnıma değir.

"O zaman ben seninim."

"Merhaba anne," diyorum, büyüdüğüm evin mutfağına girerken. Tarçın, çam ağaçları ve *çocukluğumun* kokusu var burada. Annemin fırından dev bir tepsi tarçınlı çörek çıkardığını görünce, heyecanla çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum, çünkü gönderileceğimi biliyorum.

biraz eve geldim. Mutfak masasında iki erkek kardeşim oturuyor, bu da yeğenim Emma'nın muhtemelen oyun odasında olduğunu gösteriyor. Babam ortalarda yok, bu da muhtemelen çiftliğin saat ikide açılması için hazırlık yaptığını gösteriyor. Madden ve Jesse muhtemelen onunla birlikte dışarıda olmalılar, ama ben biliyorum ki, sırada ne olacağını bekliyorlar. "Jesse, Madden." İkisi de bana sırtıyor, ben de gözlerimi deviriyorum.

"Merhaba tatlım," diyor annem, gelip şakağıma bir öpücük konduruyor ve sonra Adam'a dönüyor. "Sen de Adam olmalısın."

Annem için elini uzatır, ama annem onu geri çevirir, kollarını onun boynuna dolayarak onu kucaklamaya zorlar. Gözleri benimkilerle buluşur ve iri iri açılır, ben de gülmemeye çalışırım. Ona ailemin kaçınılmaz sorusu olan "*Siz ikiniz nesiniz?*" konusunda uyardım... ama annemin kucaklamayı seven biri olduğunu da söylemeliydim.

Geri adım attığında, ellerini beline koyarak onu baştan aşağı süzer. "Vay canına, sen iri bir adamsın, değil mi?" Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, aynada milyonlarca kez gördüğüm pembe bir kızarıklık yanaklarında belirir, sanki bunu söylemek istememiş gibi.

"Hay aksi, anne," diye homurdanarak kardeşlerime dönüp bu işi bir an önce bitirmek istiyorum. "Jesse, Madden, bu Adam. Adam, bunlar kardeşlerim. Onları takma kafana."

Madden, Jesse'ye kötücül, yaramaz bir bakış attıktan sonra bana dönüp elini göğsüne koyarak incinmiş gibi yaptı.

"Hey, en sevdiğin kardeşini böyle mi tanıtıyorsun..." Sözleri yarım kalır ve Adam'a sertçe kaşlarını kaldırır. Yanaklarımın kızardığını hissetmek için onlara dokunmama bile gerek yok.

"Çocuklar," annem sert bir sesle uyarır, ama Adam buna hazırlıklıdır.

Kardeşlerimin yanına gider ve onlara elini uzatır. "Onun erkek arkadaşı. Tanıştığımıza memnun oldum, ben Adam."

Kardeşlerim birbirlerine bakiştılar, sonra Jesse elini uzattı. El sıkışması sert, sıradan ve nazik olamayacak kadar sertti. Aracılık etmek istedim, ama Adam'a baktığımda, o gülümsüyordu, sanki iradelerin savaşından eğleniyormuş gibi.

Jesse, Madden'la da aynı şeyi yapar ve ben biraz rahatlarım.

Belki de bu kadar kötü olmaz. Belki...

Sonra Madden aptal ağzını açar.

"Küçük kız kardeşimize niyetin nedir?" diye soruyor ve ben sinirli görünmeye ve kızarmamaya çalışıyorum, ama bunun başarısız olduğunu biliyorum.

"Beyler, kesin şunu. Garip davranıyorsunuz," diyorum, yanaklarım sanki az önce lav dökülmüş gibi yanıyor. "Bir ağabeyin kız kardeşinin özel hayatına bu kadar ilgi göstermesi garip. 1800'lerde değiliz."

Bana en masum ifadeyle bakıyor, eskiden annem üzerinde kesinlikle işe yarayan ve şimdi kasabadaki kadınlar üzerinde *kesinlikle* işe yarayan ifadeyle.

"Ne? Sadece küçük kız kardeşimizin çiftliğe getirdiği gizemli adamı tanımaya çalışıyoruz. Sen buraya hiç erkek getirmezsin."

"Yemin ederim Madden, eğer durmazsan, sinir krizi geçireceğim." O, tehdidimin onu hiç etkilememiş gibi bana ifadesiz bir bakış atıyor ve ben sinirlenerek ayağımı yere vuruyorum. Kardeşlerimin nesi var bilmiyorum, ama onların yanına girdiğim anda, yetişkin bir kadın olmaktan çıkıp, ağabeyleri tarafından kolayca alay edilen ve sataşılan dokuz yaşındaki bir kıza dönüşüyorum. Bu, birinin araştırması gereken bir fenomen.

"Birkaç basit soru sormak onu korkutup kaçıracaksa, o zaman asla çalışmayacaktır," diyor Jesse omuz silkerek.

"Kimin için? Senin için mi, benim için mi? Senin de erkek arkadaşıyla bir ilişkin olması gerektiğini bilmiyordum." Bu kelimeyi söylemek bile yanaklarımın kızarmasına neden oluyor.

Madden tartışmak için ağzını açıyor, ama sonra Adam'ın sıcak eli kalçama konuyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Anında, üzerime bir sükunet dalgası geliyor ve odadaki hiç kimse bu hareketi kaçırmıyor. Annem bile heyecanlı bir gülümsemeyle birlikte küçük bir çığlık atıyor.

"Sor bakalım, saklayacak hiçbir şeyim yok. Wren kadar güzel ve nazik bir kız kardeşim olsaydı, ben de aynı şeyi yapardım," diyor Adam

diyor ve omzumun üzerinden baktığımda, yüzünde samimi bir ifade var. O sıcaklık göğsüme yerleşiyor ve kız gibi bir iç çekişi bastırıyorum.

Uzun bir sessizlik geçer ve ben nefesimi tutarak Madden ve Jesse'nin bu fırsatı değerlendirmelerini beklerim, ama Jesse Madden'a bakar ve omuz silker. O anda ilk testi geçtiğimizi ve biraz rahatlayabileceğimi anlarım.

"Tamam, siz ikiniz, kız kardeşinize bir şans verin. Herkes otursun ve yesin," der babam ve mutfığa doğru yürür.

"Sanırım brunch yapıyoruz?" diye ona özür dilercesine fısıldıyorum. O omuz silkiyor, sonra elini belime koyup beni hazırlanan masaya doğru yönlendiriyor. Bu sabah anneme, çiftlik açılmadan önce ağaç almaya uğrayacağımızı söylemek için mesaj attığımda, onun bir şeyler hazırlayacağını bilmeliydim, ama ona fazla zaman tanımadığım için sorun olmayacağını düşünmüştüm. Daha iyi bilmeliydim.

Sonuçta ben onun kızıyım.

Bunu çok uzun süre düşünemem çünkü Jesse'nin on bir yaşındaki kızı içeri girer ve bana kocaman sarılır. Onun ne kadar büyüdüğüne, şimdiden göğsüme kadar geldiğine odaklanmamaya çalışırım. Jesse yirmi bir yaşındayken, ben de on beş yaşındayken doğmuştum.

"Wren teyze," diyor, kardeşimle çok benzeyen bir gülümsemeye geri adım atarak.

"Selam kızım, nasılsın?"

"Güzel. Altıncı sınıf çocuk oynucağıdır."

Ona gülümserim, sonra onun alışık olduğu rahatlıkla mutfak masasına doğru ilerlemesini izlerim. Jesse, Emma ile birlikte yaşadığı küçük bir evi var, bu yüzden Emma çoğu zaman benim ailemin evinde vakit geçiriyor.

"Dikkat etmelisin. Bayan Taylor'a, benim sınıfımdayken yıldız bir öğrenci olduğunu söyledim ve onun, benim sadece favorilerimi kayırdığımı düşünmesini istemiyorum." Masadaki sandalyesine kayar ve bana küstah ve tavır dolu bir bakış atar.

"Ama ben senin favorimim." Sinirlenerek iç çekerim, sonra arkamda duran Adam'a dönerim.

Annem masaya pastırma ve yumurta tabağı ile tarçınlı çörekleri koyduktan sonra masayı işaret etti. "Hadi, oturun

oturun." Ancak biz hareket edemedi babam yaklaşır ve elini uzatır, ona şaşırtıcı derecede nazik bir bakış atar.

"Adam, ben Pete, Wren'in babası. Buraya geldiğine sevindim." Adam uzattığı eli sıkar ve Madden ve Jesse'ninki gibi agresif olmadığını fark edince, kafamda karışıklık ve rahatlama karışımı bir duygu belirir. Sonra masanın başına oturur ve tarçınlı çörekleri işaret eder. "Jess, şu çörekleri bana uzatır mısın?"

Madden babamıza dehşetle bakar, ama Jesse bir tepsi alır ve tereddüt etmeden babama uzatır. Annemin gözüne bakarım, o da bana göz kırpar ve bir şekilde, bu konuşmanın bittiğini ve hayatta kaldığımızı anlarım. Ona minnettar bir gülümseme atarım.

Beklenmedik brunch'ın geri kalanı iyi geçer, Emma neredeyse tüm zaman boyunca konuşur, Adam'a milyonlarca rastgele soru sorar — *"Hangisini daha çok seversin, tek boynuzlu atları mı yoksa deniz kızlarını mı?"* veya *"Sence kediler köpeklerden daha mı iyidir?"* — ve bana altıncı sınıfın tüm dramlarını anlatır.

Tabii, bunu hissedene kadar.

Emma'nın Adam'a, hayvanlarla konuşmaktansa uçmayı tercih edeceği şeklindeki cevabının neden tamamen yanlış olduğunu açıklarken, babam ve kardeşlerimin masanın diğer tarafında konuştuklarını duyuyorum.

"Çelenkler yaşlılar merkezine götürülmeli. Maude'a perşembe günü götürreceğimi söyledim, ama o saatte burada olup bir teslimatı almam gerekecek."

"Cuma günü götürebilir misin?" diye soruyor Madden, babam ise başını sallıyor.

"Hayır, gönüllüler sadece Perşembe öğleden sonra orada oluyorlar."

O haklı; bunu biliyorum çünkü o gönüllüleri koordine ettim, bu da tatil dekorasyon görevlerinin bir kısmını delege etme konusunda kendimi geliştirmek için yaptığım ilk denemeydi. Yaşlılar merkezi, toplum merkezinin yanında bulunuyor. Tatil festivali toplum merkezinde düzenlendiği için, çevredeki binalara ekstra dekorasyonlar eklemek istiyorum. Gönüllüler, perşembe öğleden sonra, ailemin bağışladığı çelenkleri mümkün olduğunca çok kapıya asacaklar.

"Wren bunu başka bir gün yapabilir, değil mi? Onları eve gönderin, yarın veya pazartesi asabilir," diyor Madden. Ona sert bir bakış atma isteğimi bastırıyorum ve omuzlarım geriliyor. Adam uzanıp elini dizime koyduğunda biraz rahatlıyorum. Onun dokunuşu bile hızla çalışan zihnimi sakinleştirmek için yeterli.

Masadaki tüm gözler bana çevrilir ve kalbim hızla çarpmaya başlar.

Aslında bunu yapabilirim. Bugün onlarla eve gidebilir ve yarın ya da öbür gün bir zaman ayırıp şehir merkezine gidip onları kendim asabilirim. Yarın bunu yapamayacağım çünkü günün çoğunu okulda geçireceğim, gönüllü olarak üstlendiğim büyük Polar Express partisi için hazırlıklar yapacağım. Ancak, belki pazartesi sabahı okuldan önce bunu halledebilirim.

Ama içimi kemiren ve rahatsız edici gerçek şu ki, ben bunu yapmak *istemiyorum*. Zaten yoğun olan haftama bu işi sıkıştırmak için acele etmek *istemiyorum*. Ve bu durumdan hoşlanmıyorum, çünkü normalde yardım etmek için her fırsatı değerlendiren biriyim.

Bu beni kötü bir insan mı yapar? Yardım etmek istemediğim için kötü bir kardeş veya kız evlat mıyım?

Ancak annem konuşunca içim rahatlar ve endişelerim azalır.

"Wren'in şu anda dekorasyon komitesi ve diğer işlerle yeterince meşgul olduğuna eminim. Büyükkannenin her zaman ne kadar meşgul olduğunu hatırlıyorsun, o görevleri dağıtmakta çok daha iyiydi." Annem bana sert bir bakış atıyor, umarım Adam bunu görmemiştir, ama ben yine de ona minnetle bakıyorum.

"O her zaman yardım etmeye vakit bulur," diyor Madden ve çenem geriliyor. "Birkaç çelenk bırakmak ne kadar zaman alabilir ki?"

"Ya da sen kendin yapabilirsin," diyor annem, ona deneyimlerimden bildiğim keskin bir bakış atarak.

"Ben meşgulüm! Sadece onun her zaman yardım etmeye hazır olduğunu söylüyorum."

"Ben meşgulüm! Sadece onun her zaman yardım etmeye hazır olduğunu söylüyorum." "Madden King, ben..."

"Ben sadece..." diye başlıyorum, bu konu gerçek bir sorun haline gelmeden bitirmek istiyorum. Ama bunu yapamadan, yeni bir ses bu küçük tartışmaya katılıyor ve herkesi susturuyor.

"Wren meşgul, bunu yapamaz. Kadın her gece neredeyse hiç uyumuyor, her şeyi kendi başına yapmaya çalışıyor."

Madden'in bana ve Adam'a attığı bakış, ağzımı açmamı sağlar, ama yine durdurulurum.

"Ama ben yardım edebilirim."

Şaşkınlıkla Adam'a dönüp baktım, ama o bakışlarını babamdan ayırmadı. Yine de, beni sakinleştirmek için elini bacağıma daha sıkı bastırdı.

"Haftaya hiçbir işim yok. Perşembe günü buraya gelip çelenkleri alıp teslim edebilirim. Bana yol tarifini yapabilirsin, değil mi?" Sonunda bana dönüyor ve yakışıklı yüzünde *bunu kabul etmem* için bir emir görüyorum. Tartışmamı, bunu kendim yapacağımı söylememi bekliyor, ama ben sadece gerçek bir rahatlama ve sonsuz minnettarlık hissediyorum. Sadece benim için kardeşime karşı çıktı, aynı zamanda kendimi suçlu hissetmememi sağlayan ve bunu kendim yapmamı gerektirmeyen bir çözüm de üretiyor.

O mükemmel.

Benim için kesinlikle mükemmel.

"Evet," diyorum, herkesin bakışları üzerimdeyken yanaklarım kızarıyor. "Yapabilirim."

Oda sessizliğe bürünür, sonra annem sessizliği bozar ve diğer tarafıma eğilir. "Onu sevdim, Wren. Onu bırakma," der, sahte bir sahne fısıltısıyla.

Madden düşünceli bir şekilde bana bakmaya devam ederken, Jesse açıkça eğlenerek izliyor. Emma, herkesin dikkati dağılmışken fırsatı değerlendirip bir tane daha şekerli tarçınlı çörek alır, ama onu durdurmam.

Madden, çenesini sıkarak babama, sonra da Adam'a bakar, birinin araya girip ona karşı çıkmasından açıkça rahatsızdır. Ağzını açar ve midem bulanır, çünkü benden sadece iki yaş büyük olan ve her zaman benimle en çok çatışan kardeşim, bir ayıyı kışkırtmak üzeredir. Ta ki babam konuşana kadar.

"Adam, eğer boş vaktin olursa, bize biraz zaman ayırırsan çok seviniriz," der, *benim sözüm kesindir* tavrıyla, ve Madden'a anlamlı bir şekilde bakar.

"Bir kamyonetim var. Bu iş görür mü? Wren'in arabasını almak istemiyorum çünkü zaten son nefesini vermek üzere gibi görünüyor."

Havada asılı duran rahatsızlığı gidermek için tek gereken budur. Adam'a dönüp dehşete kapılırım.

"Affedersiniz, Bessie ve benim uzun ve sağlıklı bir ilişkimiz var."

"Bitirmelisin," diye Adam dudaklarını hafifçe kıvrarak çabucak karşılık verir.

"Affedersiniz!" Ona şaşkın gözlerle bakıyorum ve sırtışı bir gülümsemeye dönüşüyor.

"O şey bir ölüm tuzağı," diyor.

"Yıllardır bunu söylüyorum," diyor Madden isteksizce. Ona baktığımda, sinirli bakışları isteksiz bir onaylamaya dönüşmüş. "Belki onu yeni bir araba almaya ikna edebilirsin."

Adam'ın gözlerinde hesaplı bir bakış görüyorum ve onun oldukça zengin olduğundan emin olduğum için, *Wren'e yeni bir araba almanın* tamamen imkansız olduğunu düşünmüyorum.

Dikkatimizi başka yöne çekmemiz lazım.

"Tamam, bu konuda," diyorum, ayağa kalkarak, buradan çıkmak için sabırsızlanarak. "Adam ve benim bir ağaç seçmemiz gerekiyor. Brunch için teşekkürler anne, pusu kurmuş olsan da harikaydı."

Annem yüzünde pişmanlık belirtisi olmadan gülümsüyor, sonra da ayağa kalkmış ve tabağını ne yapacağını bilemeden garip bir şekilde tutan Adam'a bakıyor.

"Bırak tatlım, çocuklar temizler," diyor annem elini sallayarak.

"Anne..." Madden sızlanmaya başlar.

"Misafirimize çok kaba davrandın, en azından bunu yapabilirsin."

Madden anneme öfkeyle bakar ve eminim ki babam masanın altında ona tekme atar ve *annene iyi davran* bakışını atar. Otuzuna basmak üzere olmasına rağmen, içini çekip çenesini kapatır. Ona sahte bir tatlı sırtış atıp dilimi çıkarırım. Jesse konuşmadan önce orta parmağıyla burnunun kenarını kaşır, muhtemelen her zamanki gibi hepimizi beladan uzak tutmaya çalışıyordur.

"Evet, merak etme, biz hallederiz. Tanıştığımıza memnun oldum, Adam," diyor Jesse.

Sonra, kimse başka bir şey söyleyemeden, Adam'ın elini tutup onu ön kapıdan dışarı sürüklerim.

YİRMİ İKİ

Wren

"Ağaç seçmeye hazır mısın?" diye sordu Adam, soğuğa çıkarken elini belime koyarak. Yerde hala bir katman kar vardı, ancak yollar kürekle temizlenmişti ya da mülk boyunca kalın bir saman tabakasıyla kaplıydı, bu da yürümeyi kolaylaştırıyordu. Ailemin evinden uzaklaşıp uzaktaki ahıra doğru yürümeye başladım.

"Tamam, işin aslı şu ki, hangi ağacı alacağını zaten biliyorum," diyorum ve kabarık kapüşonumu başıma çekiyorum. Adam bana bakarken elimi tutuyor ve parmaklarını benim parmaklarımın arasına kaydırıyor.

"O zaman burada ne yapıyoruz?" diye sorar, gözlerini kısarak.

"Ailemden kaçıyoruz. Onların bu kadar..." Beni yüksek sesle gülerek keser, başını sallar ve sonra dönüp beni kollarına alır. Boynuna sarılınca eriyorum, kalan gerginliğim kayboluyor.

"Gerek yok, Wren. Haftalardır seninle uğraşıyorum ve bu inatçılığın ailevi bir özellik olduğunu anladım. Ailenle olan görüşme, bana inandırdığın kadar sorgulama niteliğinde değildi."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Kardeşlerim sana niyetinin ne olduğunu sordular."

Omuzlarını silkiyor. "Bu önemli değil, ve benim için hazırlıklı olmadığım bir şey de değil. Kardeşlerin seni koruyorlar çünkü onlar senin ağabeylerin. Seni korumaya devam edecekler, özellikle de ben

sınırlarını belirlemeni ve daha fazla 'hayır' demeni teşvik ediyor, bu da onlara eskisi kadar fayda sağlamayabilir. Ama sonunda, benim uzun vadede burada olduğumu fark ettiklerinde bunu aşacaklar ve beni kabul edecekler." Onun sözleri kalbimi çarptırıyor. "Annen beni seviyor galiba, baban da... benimle bir sorunu yok gibi görünüyor. Hallie ve Nat dışında, en çok önemsendiğin kişiler onlar olmalı, o yüzden ben de sadece onları önemserim."

Ona bakıyorum, Adam'ın her şeyi fark edip kaydettiğini milyonuncu kez fark ederken içimi bir sıcaklık kaplıyor. Elbette bunu biliyordum, çünkü o her zaman yorgun olup olmadığını, rahatsız olup olmadığını ya da gizlice istediğim ama başkalarını yüklemek istemediğim bir şey olup olmadığını anlayabiliyordu, ama bu daha fazlası. Bu, benim kim olduğumu ve benim için neyin önemli olduğunu anlamayı ve bunu göz önünde bulundurarak kararlar almayı içeriyor.

"Sen mükemmelsin," diye hayranlıkla fısıldıyorum, sözlerin dökülmesini engelleyemiyorum. Gözlerime bakıyor, sonra elini kaldırıp yanağımı avuçluyor ve başparmağıyla yanaklarımdaki cildi okşuyor.

"Senin için umarım," diyor aynı sakin ses tonuyla.

"Sana insanlık tarihinin en büyük teşekkürünü borçlu olduğumu hissediyorum. Aileme katlandın ve onların görevlerinden birini üstlendin, böylece benim üstlenmeme gerek kalmadı. Az önce kazandığın puanlar astronomik boyutlarda."

"Mmm, sanırım minnettarlığını daha sonra ifade etmenin bir yolunu bulabilirsin."

Onun sözleri içimi bir sıcaklık dalgası kaplar ve aklıma bir fikir gelir. Çılgın bir fikir, ama çok hoşuma giden bir fikir.

"Evet, kesinlikle. En sevdiğim yeri görmek ister misin?"

Kaşlarını kaldırıp başını sallar, ben de geri adım atıp elini tutarak uzaktaki devasa, bakımlı kırmızı ahıra doğru ilerlerim. Oraya vardığımızda asma kilit çoktan açılmıştır, ben de kapıları açıp içeri girerim ve ışıkları yakarım. Burası *sıcak* değil, ama dışarıdan çok daha sıcak. Arkamızdaki kapıyı kilitleyip, Adam'ı yedek dekorasyonların ve kızak ahırının içinden geçiriyorum.

Bu yerin her köşesi, ya önümüzdeki yaz tamir edilmesi veya temizlenmesi gerektiği için

bazılarını ise Noel'den önceki son hafta sonu, "Noel Baba'nın gelişi" için ekstra süslemeler asılacağı için çıkaracaklar. O hafta sonu, Noel Baba ile fotoğraf çekilmek için kızak çıkarılacak ve biri, son dakika tatil dileklerini almak için neşeli büyük adam kılığına girecek.

Adam hayranlıkla etrafına bakınıyor, gözleri diğer bayramlar için dekorasyonların bulunduğu farklı köşelerde duruyor, örneğin yıllık yumurta avı için büyük yumurtalar ve Madden'in iki yıl önce ailemizi eklemeye ikna ettiği kabak tarlası için Cadılar Bayramı süsleri.

Çenemi ortadaki kırmızı kızağa doğru eğiyorum. "Çocukken babamın kızak tamircisi olduğunu, işinin Noel Baba'nın kızağını tamir etmek olduğunu sanırdım. Ailemin bunu nasıl başardığını, her şeyi dengeleyerek kardeşlerimle benim hala inanmamızı sağlarken tüm bunları nasıl yürüttüğünü hala bilmiyorum."

Bazen, tüm bunları perde arkasında yaparken Noel Baba ve elfleri hakkında hiçbir şey söylememeleri bir mucize olduğunu düşünüyorum. Eminim burayı işletmek ve üç çocuğa unutulmaz anılar yaşatmak için çok yorulduklar, ama her şeyi çok sorunsuz ve zahmetsizce hallettiler.

"Nereden aldığını anlıyorum," diyor Adam, hayranlıkla etrafına bakınarak gözleri bana takılmadan önce. "Kızak burada ne arıyor? Dekorasyon için dışarıda olması gerekmez mi?" Daha önce ona, ailemin kurduğu ve müşterilerin ağaçlarını satın aldıkları küçük "Kuzey Kutbu Köyü"nden bahsetmiştim. Köyde, geniş bir dekorasyon yelpazesi sunan bir dükkan, sıcak kakao kulübesi, hafta sonları yemek servisi, çocuklar için el sanatları ve aktiviteler bulunuyor.

Kafamı sallıyorum. "Noel Baba çiftliğe iki kez gelir: birincisi Şükran Günü'nden sonraki Pazar günü, ikincisi ise Noel'den önceki Pazar günü, son dakika dileklerini almak için. Eğer her zaman orada olsaydı, bu kadar büyülü olmazdı, değil mi?"

Beni içeri alır ve sanki beni buraya getirmesem anlayamayacağı bir yanımı görüyormuş gibi davranır. Ama kafamda hala bir fikir var, bu yüzden başımı kızağa doğru eğiyorum.

"Hadi," diyorum ve parlak kırmızı kızağa doğru ilerliyorum. Aklıma gelen kötü fikir yüzünden kalbim deli gibi atıyor. Adam'ın kabul edeceğini sanmıyorum ama denemekten zarar gelmez diye düşünüyorum. Adam kızağa biniyor ve sonra bana elini uzatarak beni de yanına oturtmak için çekiyor. Kafamı omzuna yaslıyorum ve o da kolunu arkama geçirip beni kendine doğru çekiyor.

"Bugün için teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum. "Bunun senin tarzın olmadığını biliyorum. Umarım senin için zor olmamıştır." Suçluluk duygusu içimi kaplarken dudağımı ısırıyorum, ama birlikte olduğumuzdan beri ilk kez değil, bunu bir kenara itip kendime bencil davranmama izin veriyorum. Adam benimle uzun süre birlikte olmak istiyorsa, tatiller, Noel neşesi, aile çiftliği... Bunlar benim hayatımın önemli bir parçası; bunları görmezden gelemeyiz.

Bencil olmanın, kendi istek ve ihtiyaçlarımı önceliklerim listesinin en başına olmasa da en azından en altına koymanın bu kadar kolay hale gelmesine biraz şaşıyorum.

O başını sallıyor. "Hayır. Öyle değil. Seninle birlikte daha kolay hale geliyor. Artık o kadar yorucu değil. Artık bunu, başaramadıklarımın bir hatırlatıcısı olarak görmemeye çalışıyorum." Bana utangaç bir gülümseme atıyor ve bu, göğsümde kelekler uçuşmasına neden oluyor. "O ödülleri senin gördüğün gibi görmeye çalışıyorum." Omzuna nazikçe dokunuyorum.

"Öyle yapmalısın! Ne kadar harika bir şarkı yazarı olduğunu herkese haykırmalısın, Adam."

Bana uzun bir süre baktıktan sonra, öncekinden daha alçak ve daha sessiz bir sesle tekrar konuştu.

"Aslında bir atılım yaptığımı düşünüyorum. O şarkı üzerinde daha fazla çalıştım ve bence gerçekten... bir şey oldu."

Ona heyecanlı bir gülümseme atıyorum. "Dinlemek isterim."

Yanakları kızarır ve bu çok tatlıdır, ama onun karakterine hiç uymaz. Ama bunun gerçekten öyle olup olmadığını, yoksa sert görünüşünün altında başarıları için takdir edilip övülmek isteyen bir çocuk olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Yeteneğinin yüzlerce yetenek arasında sadece biri olduğu bir dünyada o kadar çok zaman geçirdi ki, yeteneğinin gerçekte ne olduğunu, yani olağanüstü olduğunu göremeyebilir.

"Hazır olduğunda, tabii ki."

"Belki bittiğinde. Fazla heyecanlanmak istemiyorum. Hala takılabiliyim."

Elini tutup parmaklarını parmaklarımla doladım ve omuz silktim. "O zaman kar fırtınasında mahsur kalıp, ilhamın geri gelene kadar seks yapmamız gerekecek."

Derin bir kahkaha ahırı doldurur ve o eğilir, serbest eliyle çenemi tutup yukarı kaldırır ve dudaklarını benimkilere bastırır. Muhtemelen dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurmak niyetindedir, ama ben boynuna uzanır, başını kendime doğru çeker ve orada tutarım. Ona her şeyimi veriyorum — minnettarlığımı, henüz adını koyamadığım göğsümdeki yumuşaklığı, karnımda yavaşça oluşan arzuyu. O anında anlıyor, öpüşürken gülümsüyor ve kontrolü ele alıyor. Elini kalçama koyuyor ve alt dudağımı ısıyor, sonra dilini dudaklarımdan arasına kaydırarak tadımı alıyor, ben de onun tadını aldığımında inliyorum, tarçın, kahve ve şu anda hayatımdaki her şeyin tadı.

Yavaşça, biraz gerginlikle, elim aramızda hareket ediyor ve kalın kot pantolonunun üzerinden onun penisini avuçluyorum. Kalçaları içgüdüsel olarak yukarı doğru hareket ediyor ve ben gülümsüyorum.

"Wren," diye uyarıyor.

Dudaklarımı ısıyorum, sonra elimden geldiğince pantolonunun üzerinden onu okşamaya çalışıyorum.

"Hadi. Sana ne kadar minnettar olduğumu göstermek istiyorum," diye fısıldarım. Sonra dizlerimin üzerine çöküp, kızak üzerinde önümde oturan onun arasına diz çöküyorum. Kalbim deli gibi atıyor ve bunun bir kısmı böyle kontrolü ele almaktan dolayı gergin olduğum için olsa da, geri kalanı aniden o kadar tahrik olduğum için, kendimi kontrol edemiyorum.

"Wren," diyor Adam, ama aslında tartışma bile yok. Kalçaları elime doğru yükseliyor ve ben kendi kendime mırıldanıyorum. Elimi büyüyen şişkinliğine koyuyorum ve dudaklarından bir inilti çıkıyor.

"Bunu hep yapmak istemişimdir," itiraf ediyorum, yanaklarım kızarıyor.

"Noel Baba'nın kızığında birine el muamelesi yapmak mı?" "Tamam, bunu bu kadar kaba gösterme!" diye gülüyorum.

"Bunu başka türlü ifade etmenin bir yolu yok, bebeğim. Bu kızığın içinde dizlerinin üstünde duruyorsun."

"Sadece... burada sevişelim demek istedim." Sesim alçalıyor, seksi olmaya çalışıyorum ama bu konuda tamamen başarısız olduğumu hissediyorum. Elim onun kot pantolonunun fermuarını bulur ve yavaşça aşağı doğru çekerim. Beni durdurmaz, bu iyiye işaret gibi görünüyor. Belki de bu işi tamamen mahvetmiyorum. "Bilirsin, samanlıkta sevişmek ya da samanlıkta sevişen gençler hakkında hep hikayeler duyarsın. Ben böyle şeyler yapmak için fazla uslu bir kızdım, ama hayal kurardım."

Ellerimi kot pantolonunun içine sokup, boxer şortunun üzerinden onu avuçlarım. O zaten sertleşmiş durumda ve ben sırtıyıyorum.

"Ve ben hep bunu düşünürdüm. "Wren," diye uyarıyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum.

"Ya biri görürse..."

"Kapıyı kilitledim ve içeriden kilitleyen sürgüyü taktım." Daha sonra öğrendiğime göre, bu özellik annemin kimse gizlice girmeden buraya gelip hediyeleri paketlemesini sağlamak için tasarlanmıştı. Şu anda bunun için minnettarım. "Ve herkes ana evde meşgul." Elim onu biraz sıkıyor ve o inliyor, gözleri zevkten kapanıyor. "Lütfen. Gerçekten istediğim bu," diyorum, gözlerimi kocaman açarak, dudaklarımı ısırarak.

Bu manipülatif bir davranış, biliyorum. Onun kendi sözlerini ona karşı kullanmak, ama eğer bana meydan okuyup beni kendimi öncelikli tutmak, istediğimi elde etmek ve istediğimi istemek gibi rahatsız edici bir duruma itecekse, o zaman ben de istediğimi elde edeceğim.

Ve şu anda, Adam'ı *gerçekten* emmek istiyorum.

Neyse ki, tekrar sormama gerek yok — düşündüğüm gibi işe yarıyor. Eli çeneme doğru hareket ediyor, yüzümü ona daha iyi bakabilmem için yukarı kaldırıyor, başparmağı yanak kemiğimi okşarken bana bakıyor.

"Sana nasıl hayır diyebilirim ki?" diye fısıldayarak soruyor ve bu neredeyse gerçek bir soru gibi geliyor, ona gülümsemeden önce midemde tatlı ve sıcak bir his uyandırıyor.

"İstediğimi sormam gerektiğini ve başkalarının ne düşündüğünü dert etmemem gerektiğini söyleyen sendin."

"Öyle dedim, değil mi? Seni biraz daha bencil yapmanın bana bu kadar fayda sağlayacağını düşünmemiştim." Başparmağı bir kez daha yanağımda geziyor

yanaklarımdan bir kez daha geçer, sonra aşağı kayarak alt dudağımı çeker ve bu kez alçak ve gürleyen bir sesle konuşur.

"Ne istiyorsun, Birdie?"

Cevabımda tereddüt yok. "Senin sikini emmek istiyorum, Adam."

"Siktir," diye inler, ama itiraz etmez. Bunun yerine, eliyle pantolonunu kenara çekip, içine uzanır ve kalın, sert sikini çıkarır. Topuklarımdan üzerine oturur, önümdeki gösteriyi izlerim.

"Onu benim için okşa," diye fısıldarım, gözlerimi ondan ayırmadan. Klitorisime doğru gelen dengesiz bir nefes verir, ama istediğimi yapar, eli kalın sikini sarar ve tabandan uca doğru çeker.

"Senin bana ne istediğini söylemen kadar seksi bir şey yok."

Topuklarımdan oturup onun eliyle kendini becermesini izliyorum. Eli tepeye doğru sıkışırken, başından bir damla ön sıvı damladığını görünce dudaklarımdan küçük bir inilti çıkıyor. Nefesim düzensizleşiyor ve dudaklarımı yalıyorum.

"Sıra bende. Seni emmeme izin ver."

"Ne istersen, tatlım," diyor, sesi gergin, ben ellerimi onun elleriyle değiştirip ikisini de kullanarak onu pompalarken. Yüksek sesle iniliyor ve bu bana bir güven dalgası veriyor, başımı eğip dilimin düz kısmını onun penisinin başının üzerinde gezdirip oradaki tuzlu sıvıyı yalarken kendimi seksi ve güçlü hissediyorum. Dudaklarımı başının etrafına sararak emdiğimde nefesi kesilir ve aşağı kayıp geri geldiğimde dudaklarından bir inilti çıkar.

"Ne kadar güzel bir şey, benim Wren'im. Dizlerinin üzerine çökmüş, sikimi çok iyi emiyor," diye mırıldanıyor, neredeyse kendi kendine. Elleri hareket ediyor, saçlarımı bir eliyle okşuyor ve toplayarak yüzümden çekiyor. "Çok iyi, bebeğim."

Bu sözler, onu memnun ettiğimin teyidi, beni coşturuyor ve daha hızlı hareket ederek onu daha derine alıyorum. Elim, ağzıma sığmayan kısmı okşamak için tabanını kavlıyor ve başım onun üzerinde sallanıyor, ağzımda uzadığını ve zonkladığını hissediyorum.

Onun çıkardığı seslerden, yaptığım şeyden, ona bu kadar zevk verdiğim gerçeğinden çılgınca tahrik olarak kıvranmaya başlıyorum. Bacaklarımı birbirine bastırmaya çalışarak, bacaklarımdan arasındaki ağrıyı hafifletmek için klitorisime doğru basıncı uygulayabileceğim bir açı bulmaya çalışıyorum.

klitorisime doğru basıncı uygulayabileceğim bir açı bulmaya çalışıyorum.

Bir sonraki hareketle onu hiç olmadığı kadar derine alıyorum ve penisi boğazımın derinliklerine kayıyor. Elini saçlarımın arasında sıkıca tutarken, boşuk bir inilti çıkarıyorum. Bu onun için bir dönüm noktası gibi görünüyor.

"Siktir et," diyor ve hareket ediyor, ağzımı sikinden çekip eğilerek ellerini kollarımın altına koyuyor. Sonra beni kaldırırken hareket ediyorum, bacaklarının üzerine oturana kadar beni yerleştiriyor, elbisem etrafımızda toplanıyor, sert sikini aramıza alıyor. Eli hareket ediyor, başparmağı külotumun ve taytımın altındaki klitorisimin tam üzerine bastırıyor. "Bu am benim için ıslak mı?" Dudakları çeneme bastırırken, boynuma öpücükler yağdırırken, ben nefes nefeseyim. "Wren." Bu, şehvetin yoğun sisinden duyduğum bir cevap emridir.

"Evet." Elini kalçama kaydırıp beni kendine doğru çekerek sürtünmem için uzun bir nefesle bu kelime ağızımdan çıkıyor.

"Beni emdiğin için mi?"

"Evet," diye inleyerek kalçalarımı eğdim, klitorisim için bir tür sürtünme bulmak için çaresizce.

"Bir bakayım," diyor. Elini karnımın üzerinden, taytımın altına, iç çamaşıırıma kaydırmasını bekliyorum, ama öyle olmuyor.

Bunun yerine, iki güçlü eli taytımın kasık kısmına gider ve her iki yanından tutar. İtiraf etmeliyim ki ince kumaş yırtılırken şoktan nefesim kesilir, bu da ona külotuma mükemmel bir erişim sağlar.

"Adam!" diye azarlayarak nefes nefese kalıyorum, ama başka bir tartışma için zaman yok, iç çamaşıırımı yana kaydırırken, kalın parmağını içime sokarken. O bu hissi duyunca inliyor, ben de ona eşlik ediyorum, kalçalarımı hareket ettiriyorum.

"Siktir, sırılsıklamsın." Parmağı dışarı çıkıyor, sonra tekrar içeri giriyor, yavaşça sikiyor ve sonra ikinci parmağını da içeri sokuyor.

"Adam," diye fısıldıyorum. Her zamankinden daha hızlı bir şekilde yükseliyor, zevk karnımda dönüyor, ama hala daha fazlasına ihtiyacım var. Klitorisime parmağını koymasını ya da beni daha fazla doldurmasını istiyorum... bir şey. *Herhangi bir şey.*

O bunu biliyor ve her zamanki gibi, Adam'ın bir planı var.

"Seni orgazma yaklaştırmam lazım, çünkü ben fazla dayanamayacağım. Önümde diz çökmüş, sikimi emen görüntün aklımda, çıkardığın o küçük, ihtiyaç dolu sesler ve parmaklarımı sıktığın şeklinle kesinlikle dayanamayacağım." Sözleri düşük bir homurtu gibi, içimde titreşiyor ve beni daha da yükseğe çıkarıyor.

"Adam," diye nefes alıyorum.

"İşte böyle, bebeğim. Parmaklarımın üzerinde sürün. Lanet olsun, böyle çok güzelsin. İstedğini, ihtiyacın olanı alıyorsun, benden istediğini istiyorsun. Bencil davranıyorsun. Beni daha fazla tahrik eden bir şey yok."

Başımı sallıyorum, bunu yapmak için inlemeksizin şu sözleri zar zor söyleyebiliyorum.

"Siktir beni, Adam," diye inliyorum. Ne istediğimi sormamı istediğini söyledi. İşte istediğim bu.

O zaman geniş ve gururlu bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"İşte orada," diye mırıldanır, sonra parmaklarını dışarı çıkarır, klitorisimi sıkıştırır ve bunu yaparken dudaklarımdan bir inilti çıkarır.

Onun alaycı tavrına itiraz etmek için ağzımı açtım, ama o bir eliyle beni kaldırdı ve diğer eliyle penisini aramıza soktu. Penisinin başı yerine oturduğunda, ona sertçe vurma, ondan beklediğim o muhteşem dolgunluğu kendime verme dürtüsüyle mücadele ettim. Bunun yerine, onun öncülük etmesine izin verdim, elleri elbisenin altından kalçalarımaya gitti ve inişimi yavaşlattı.

Bu işkence gibi.

Onun her santimini içimde hissederken, zorlu nefeslerimiz karışırken, sanki bana dokunmadan duramıyormuş gibi dudaklarıma, yanaklarıma, çeneme ve boynuma yumuşak öpücükler kondururken, en güzel, büyüğü, nefes kesici işkence.

Kalçalarım onun kucağına oturduğunda, ikimiz de derin bir inilti çıkarırız. Kalçalarımı bir kez kaldırıp tekrar indiririm, zevkle iç geçiririm, ama bunu tekrar yapmaya çalıştığımda, o beni durdurur.

"Hayır, hayır. Üzerimde sürtün, bebeğim. İhtiyacın olanı al."

Başımı öne eğip boynuna yaslıyorum, ağır ağır nefes alıyorum, vücudumu kaplayan zevkten çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Elleri, elbisenin uçuşan eteğinin altından kalçalarımı kavırıyor, ilk seferimizi anımsatan bir şekilde kalçalarımı ona sürtüyor, ihtiyacım olanı almam için beni cesaretlendiriyor. Her hareketle klitorisim ona sürtünüyor.

ve onun penisi beni biraz daha derinden dolduruyor. Açı mükemmel, ikimiz de oturuyoruz, yani her hareketimde klitorisime en doğrudan baskı uyguluyorum. Kalçalarımı biraz kaldırmayı deniyorum, sonra onunla kendimi doldururken sürtünmeye geçiyorum ve karnımdaki gerginliğin daha hızlı sıkışmasına neden olan bu hissi bastırmak için çığlık atmamak için kendimi zorluyorum.

"Evet, lanet olsun," diye inliyor, belli ki benim kadar hoşuna gitmiş. Tekrar tekrar yapıyorum ve kısa sürede doruğa ulaşmak üzereyim.

"Tanrım, tanrım, tanrım," diye mırıldanıyorum. İç çamaşırım kalçamı kesiyor, ama bu beni rahatsız etmiyor ya da zevkimi bozmuyor, aksine tam tersi, hissettiğim zevki daha da artırıyor.

"Hadi, bebeğim. Hadi. Lanet olsun, istediğim bu. Senin içimde boşaldığını hissetmek istiyorum."

Bu yeterli.

Son zamanlarda geri plana itilmiş olan insanları memnun etmeye çalışan adam ortaya çıkar ve Adam'a ihtiyacı olanı, *bizim* ihtiyacımız olanı verir ve ben onun etrafına dolanır, göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patlarken omzunu ısırır ve vücudum onun vücuduna çarpar. Titremeler vücudumu sararken ben boşalır ve boşalırım ve bir yerlerde, ellerinin kalçalarımına gittiğini, beni birkaç kez kaldırıp indirdiğini, kendini tatmin etmek için beni sert ve derinden siktiğini hissederim. Sonunda, göğsünden derin bir inilti çıkar ve beni doldurur, içime boşalırken benden ikinci, daha küçük ama daha az mutluluk verici olmayan bir orgazm tetikler.

"Biliyor musun, tatil ruhunun cazibesini gerçekten anlamaya başladığımı düşünüyorum," diye mırıldanıyor, ikimiz de coşkumuzun etkisinden çıkarken.

Temizlik yaptığımız süre boyunca gülüyorum.

YİRMİ ÜÇ

ADAM

"Teşekkür ederim."

Bu sözler, göğsümdeki kadının fısıltısıyla geliyor. Onun ailesinin ağaç çiftliğini terk ettikten, ağacı evime taşıdıktan ve onun evinden bir kutu ekstra süs ve dekorasyon malzemesi getirdikten çok sonra.

Ağacı standı yerleştirdikten sonra, tüm yuvarlak süs toplarını ve ışıkları ağaca astık. Ağacın tepesine koyacak yıldızımız yoktu, ama Wren bana *doğru* olanı arayacağını söyledi ve ağacın tepesine bir şey koymadan önce onunla konuşman gerektiğini ısrarla vurguladı. Çin yemeği sipariş ettik ve parıldayan ağacın önünde yedik, sonra o göğsüme kıvrıldı.

"Ağaç için mi? Güzel görünüyor, Birdie. Burada olmasına sevindim." Tatilleri ve süslemeleri genel olarak sevmememe rağmen, o anda bunun gerçekten içten geldiğini fark ettim. Onların burada olmasını seviyorum — ışıkların sakinleştirici, yumuşak parıltısı ve boş alanı doldurma şekilleri. Tabii ki bu gerçek bir ağaç, düzen delisi ebeveynlerimin asla izin vermeyeceği bir şey, ve şimdi insanların sadece kokusu için gerçek ağaçları tercih ettiklerini söylediklerinde ne demek istediklerini anlıyorum: tüm evim artık çam kokuyor.

Ama sadece süslemeler değil. Oturma odama koyduğu, kendisinin yarısı büyüklüğündeki küçük fındıkıran süsleme de var. Ailesinin hediyelik eşya dükkanında gördüğünde, benim için *mutlaka alması gerektiğini* söylediği bir şeydi. Dondurucusundan çıkardığı ve

kırmızı ve yeşil şekerlemelerle süsleyip pişirdiği ev yapımı şekerli kurabiyeler ve sehpanın üzerinde duran sıcak elma şarabı kokulu mum.

Bu çok sıcak ve özel bir şey ve bugünden sonra, süslemelere ve neşe yaymaya olan sevgisine rağmen, Noel'in onun için ticari bir şey olmadığını daha iyi anlıyorum. Noel, onun için sevdiği insanlarla geçirdiği bu küçük anlar ve yıllarca unutulmayacak anılar yaratmakla ilgili.

Ve giderek daha fazla fark ediyorum ki, bu bana da bulaşıyor. Wren'in Noel anlayışı bana da bulaşıyor.

Bu mevsimden duyduğum korku eriyip giderken, bir zamanlar tatilleri sevdiğimi hatırlamaya başlıyorum, tatiller sorumluluklar ve karşılanamayan beklentilerle dolu bir zaman haline gelmeden, bir iş ve yük haline gelmeden önce.

"Gerçekten mi?" diye soruyor, başını kaldırıp gözlerini kocaman açarak umutla. Ben başımı sallıyorum, o da gülümsüyor.

"Kokusunu seviyorum."

O gülümseme memnuniyet dolu bir sırıtışa dönüşür. "Bana evimi hatırlatıyor. Ailemin evini."

"Tatillerde pek bir şey yapmazdık, ama bir ağacımız vardı. Kaotik bir şey değildi ve kesinlikle çocuklar tarafından yapılan süslemelerle kaplı değildi. Bir dekoratör çağırırlardı ve annemin dekorunu bozmayacak, estetik açıdan hoş bir ağaç yaparlardı. Ailem çok düzenliydi, bu yüzden iğnelerin düşmesini önlemek için sahte bir ağaç kullanırdık. Şimdiye kadar koku konusunu hiç anlamamıştım."

Wren konuşmadan önce bir an sessizlik oldu.

"Onlar hakkında pek konuşmuyorsun," diye mırıldanır.

Omuz silkiyorum, konuyu geçiştirmeye çalışıyorum. "Fazla konuşmuyoruz. Konuşacak pek bir şey yok."

"Onlar nasıl insanlar?" diye sorar, ellerini göğsüme koymak için yer değiştirir, sonra çenesini oraya dayar ve göğsüme bakarak bana bakar. "Ailen nasıl?"

"Benim ailem seninkine hiç benzemiyor," diyorum utanarak gülerek. Büyürken, prestij, ödüller veya nüfuzla ilgilenmeyen, aileleriyle yakın olan arkadaşlarım olduğunu hatırlıyorum ve ailemin olduğu gibi olmasından, aslında olduğu gibi olmasından her zaman utanırdım.

"Ben ailemi sormadım Adam. Seninkini sordum." Onun tatlı, nazik gözlerine ve küçük dudaklarına bakıyorum. "Sadece seni daha iyi tanımak istiyorum Adam. Çok gizemlisin."

"Nereye bakacağını öğrendiğine göre beni Google'da aradın mı?" Yüzü kızardı ve cevabımı biliyorum.

"Söz veriyorum, hiçbir magazin makalesine bakmadım, sadece Wikipedia'ya baktım..." "İstediğin kadar oku, Wren. Saklayacak hiçbir şeyim yok." Bana

bana bir bakış attı ve sessizce, aslında Holly Ridge'de saklandığımı hatırlattı. "En azından senden değil." Yüzü neşeyle aydınlanır ve ben de bunu görmekten hoşlanırım, bu yüzden ona duymak istediklerini anlatmaya başlarım. "Ailem, kendi alanlarında çok tanınmış, ünlü cerrahlardır. Benim de aynı şeyi yapmamı istediler. El-göz koordinasyonumu geliştirmek ya da onun gibi bir şey için beni küçük yaşta piyano derslerine yazdırdılar. Görünüşe göre, araştırmalar piyano çalmanın cerrahi beceriyle bağlantılı olduğunu ortaya koymuş."

"Bu ilginç," diyor Wren, parmakları benimkilerin üzerinde daha önce hiç hissetmediğim bir saygıyla geziyor.

"Evet, ama ters tepti. Müziğe aşık oldum. Onlar benim harika bir doktor olmamı umarken, ben sadece müzikte çok iyiydim. Bir tür dahiydim. Enstrümanları çabuk öğrenirdim, genellikle birkaç ay içinde ustalaşırdım."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Enstrümanlar mı? Çoğul mu?"

"Birçok enstrüman çalabiliyorum, ama en çok piyanoyu seviyorum." "Ama grupta..."

"Ben basçıyım. Asla ön planda olmak istemedim, davul ve bas genellikle en arka planda kalan enstrümanlardır. Normal bir hayat yaşamak istedim. Trent ise öyle değildi; o spot ışıklarını severdi, bu yüzden sonunda solo kariyere yöneldi."

İlginç bir ses çıkarır ama yorumunu açıkça geri çekerek, konuşmaya devam etmemi umut eder.

"Ailem bu grubu sevmiyordu. Bana yatırdıkları zaman ve enerjinin boşa gittiğini düşünüyorlardı. Benim tıp alanına yönelmeyeceğimi çok erken fark ettiler, bu yüzden odaklarını değiştirdiler. Klasik müziğe yönelmemi ve bu şekilde hak ettiklerini düşündükleri onuru onlara kazandırmamı istiyorlardı."

"Sen istemiyor muydun?"

"Ben smokin giyen bir adama benziyor muyum, Birdie?" Burnunu kırıstırıp hafifçe kıkırdar. Onu öpmek için içimde bir dürtü hissederim ve artık bununla mücadele etmem gerekmediğini anlarım, bu yüzden eğilip dudaklarımı onun dudaklarına bastırırım. Vücudu dokunuşumla gevşer ve ben öpüşürken gülümserim.

"Hayır, öyle görünmüyorsun," diye cevaplar, öpücük bittiğinde biraz sersemlemiş bir halde.

"Aynen öyle. Onlar bunu zorluyorlardı, ama ben gizlice bir müzik grubundaydım ve oldukça iyi gidiyorduk. Önceden onaylanmış bir spor için uyku partisinde ya da antrenmanda olduğumu söylerdim, sonuçta ellerimi riske atamazdım." Çenesi gerilir ve onun koruyuculuğuna gülümserim. "Ve bizi aldılar."

"Sanırım bundan hoşlanmadılar."

Kafamı sallayıp gülmeden güldüm. "Hayır, hoşlanmadılar. Kızdılar, beni kesip koymakla tehdit ettiler, eğer *onları bu şekilde rezil edersem*." Omuz silktim ve bitirdim. "Ama ne istediğimi biliyordum, bu yüzden ayrıldım. Beş yıl boyunca onlarla konuşmadım."

"Tanrım, bu çılgınca," diye fısıldadı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Yani sen sadece... istediğini mi yaptın?" Bu durumdan çok şaşırmış gibiydi, ama sanırım bu, benim Wren'im için yabancı bir kavramdı.

"Evet. Hayatımda ne yapmak istediğimi biliyordum ve bunun onların benden bekledikleriyle asla uyuşmayacağını da biliyordum. Hayatımı başkaları için yaşamayacaktım." Yüzü anlayışla düşünceli bir ifadeye büründü. "Yılın Grubu ödülünü kazanana kadar beş yıl boyunca onlarla konuşmadım. Babam bana mesaj atıp tebrik etti. Şimdi ara sıra, yılda birkaç kez konuşuyoruz, ama onlar benden çok farklılar ve beni anlamıyorlar." Omuz silktim ve saçlarını nazikçe geriye tararken konuyu geçiştirdim. "Sıra sende."

"Ne?" diye sordu.

"Sana benim hakkımda bir şey anlattım, şimdi sıra sende. Kimsenin bilmediği bir şey anlat bana. Sadece sana ait olan bir şey," diyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Ben açık bir kitabım, Adam."

"Hadi oradan," diyorum alaycı bir şekilde ve o gülüyor. "Hadi ama. Kimsenin bilmediği bir şey söyle bana. Kendini feda etmekten çekindiğin için kimseye itiraf edemediğin gizli bir hayalin falan."

Aramızda sessizlik hakim ve bir an için onun hiçbir şey söylemeyeceğini düşünüyorum. Elbette onu zorlamayacağım, ama bir şey bulursa diye sessiz kalıyorum

bir şey bulur diye sessiz kalıyorum, parmaklarımla nazikçe saçlarını okşuyorum.

"Keşke daha fazla seyahat edebilseydim," diyor bir süre sonra, sesi alçak. "Ailem çiftlik yüzünden hiç seyahat etmedi, ama onlar bunu sorun etmiyor. Burayı çok seviyorlar. Ama bu, tatil için hiç eğlenceli bir yere gitmediğimiz anlamına geliyordu. Üniversiteye gittiğimde eğlenceli ve heyecan verici bir yere gideceğimi düşünmüştüm, ama para biriktirmek için eyalet içinde kaldım ve sonra doğrudan okulda çalışmaya başladım." Samimi bir gülümsemeyle, yüzünde bu yolu seçtiği için pişmanlık olmadığını görebiliyorum; bunun yerine, sadece olabilecekleri sevgiyle düşünüyor.

"Neredeydin?"

Kendini alaya alan küçük bir kahkaha atıyor. "Holly Ridge'den hiç ayrılmadım."

"Hiç mi?"

Kafasını sallar. "Geçen yaz Seaside Point'e gitmem gerekiyordu, ama bu... ertelendi." Eminim burada onun yaptığı bir iyilikle ilgili bir hikaye vardır, ama neredeyse acı bir kahkaha attığında, onun sonraki sözlerine odaklanırım. "*Aslında*, Paris'e gitmem gerekiyordu. Geçen yıl bir anda bilet aldım. Yaz tatilinde gidecektim, ama sonra büyükannem vefat etti ve her şey çok karmaşık hale geldi... Gidemedim."

Keder sözlerinde hissediliyor ve ben başkalarının duygularıyla başa çıkmaya o kadar alışkın değilim ki ne yapacağımı bilemiyorum. Tatilleri sevmeyi büyükannesinden almış ve tüm sezon boyunca onun izinden gitmek için elinden geleni yapmış olmasına rağmen, onun hakkında pek konuşmuyor. Ne yapmam, ne sormam gerektiğinden emin değilim, ama içgüdülerime güveniyorum, ki içgüdülerim Wren konusunda çoğunlukla beni yanıltmadı.

"Neden Paris?" Bu basit bir soru, isterse kolayca geçiştirebileceği bir soru, bu yüzden bana hemen cevap verdiğinde şaşıyorum.

"Küçükken, apandis ameliyatı olduğumda büyükannem bana *Madeline* kitabını almıştı. Aslında rahibelerin yönettiği bir yatılı okulda yaşayan bir grup küçük kızın hikayesini anlatan oldukça hüzünlü bir kitap, ve içlerinden birinin apandisi alınmış, ama ben onu gerçekten eğlenceli bulmuştum. Paris'te geçiyor. Sonra aynı yıl *Noel'de* bana *Madeline'i* aldı, ve bu da onu benim için daha da özel hale getirdi." Omuzlarını silkiyor, sonra silmeye çalışıyor.

Onu önemsemiyorum ve sözlerini hafife alıyorum. "Aptalca, biliyorum, bir yere gitmek istememin tek nedeni, muhtemelen altı yaşındayken okuduğum bir kitap. Ama onu etkileyici bir dönemde okumuş olmalıyım ki, hep aklımda kaldı."

Kafamı sallıyorum. "Aptalca değil. Hiç de değil." Sık sık, sadece havaalanı barında tanıştığım bir kadın yüzünden Holly Ridge'i seçtiğimi düşünüyorum ve bu, çocukken okuduğun bir kitaba dayanarak ideal tatil yerini seçmekten çok daha mantıksız, ama ben ona söylemeden önce o konuşuyor.

"Oraya gittin mi?" Gözleri kocaman ve heyecanlı, ben de gülümsemeden edemiyorum.

Elimi uzatıp, kulaklarının arkasına düşen saç tellerinden birini geriye doğru çekiyorum. "Sence neden oraya gittim?"

"Sen bir rock grubundaydın, Adam. Muhtemelen dünyanın her yerini gezmişsindir. Her yeri bilmek istiyorum. En sevdiğin yer neresiydi? En berbat yer neresiydi? En iyi yemek nerede yeniyordu?"

O, bu gezegendeki en sevimli şey.

"Hayır," diye başımı sallayarak cevap veriyorum. "Paris'e hiç gitmedim. Belki bir gün birlikte gideriz. Pasaportunu kullan. Seni hep gitmek istediğin tüm yerlere götürürüm."

Kafasını sallar ve küçük bir gülümsemeyle yanakları kızarır. "Beni lüks seyahatlerle etkilemek zorunda değilsin Adam. Ben zaten seninim."

Açıkça görülüyor ki, o bunu anlamıyor.

Onu asla hafife *almayacağımı* anlamıyor. Tek istediğim onu şımartmak ve ona her şeyi vermek. Ona istediği her şeyi vermek istediğimi söylediğimde, bunu gerçekten kastettiğimi anlamıyor.

Sorun değil.

Hayatımızın geri kalanını bunu kanıtlamakla geçirmekten memnun olacağımı fark etmeye başlıyorum.

YİRMİ DÖRT

Wren

Pazar günü Adam'ı pek görmedim, pazartesi günkü yarım günlük Polar Express partisi için sınıfı hazırlamak üzere sabahın erken saatlerinde evden çıktı. Eve geç geldim, Hallie ve Nat ile mini bir kızlar gecesi geçirdim, sohbet ettik ve onlara hayatımdaki tüm yenilikleri anlattım.

Gün boyunca birkaç kez mesajlaştık, ama ben çok meşguldüm ve o da öyle görünüyordu. Pazartesi sabahı, ben evden çıkarken Adam koşuya çıkmayınca biraz hayal kırıklığına uğradım ve saat birden biraz sonra eve döndüğümde (yarım gün tatil için teşekkürler!), Adam'ın ışıklarının kapalı olduğunu fark ettim, ön pencereden görünen ağaç ve onu ikna ederek ön kapısındaki çelenk etrafına sardığım parıldayan peri ışıkları da dahil.

Gözlerimi devirdim ve ona göndermeden önce bir fotoğraf çektim.

Seni bir gün yalnız bırakıyorum ve sen Noel ağacını kapatıyorsun?

Çantamı eve getirip açarken birkaç dakika beklerim. Kirli çamaşırlarımı toplayıp çamaşır sepetini çamaşır odasına götürürken sessizlik devam eder, ertelediğim hafta sonu işlerimi yaparım. Her şeyi çamaşır makinesine atıp çalıştırdığımda telefonuma bakarım ve mesajın okundu ama cevaplanmadı olarak işaretlendiğini fark ederim.

Elbette Adam *okundu* bilgisini açık tutmuştur; bir mesajı okuduğunu ve cevap vermediğini birinin bilmesini hiç umursamaz. Ama ben

Cevap vermemesine şaşırdım. Kurutucudan temiz çamaşırları odama taşıırken beş dakika kadar bekledim. Sonra derin bir nefes alıp, suçluluk ve gerginlikle dolu bir şekilde bir mesaj daha göndermeye karar verdim.

Hikayemizin büyük bir kısmının, ona dekorasyonlar konusunda başını ağrıtmaya başladığımda başladığını biliyorum, ama onun, benim tüm bunları gerçekten çok önemsediyimi düşünmesini istemiyorum. Artık onun neden Noel dekorasyonlarını pek sevmediğini anlıyorum ve tatillere yeni anılar eklemeyi kendime görev edinmiş olsam da, bu bir gecede değişecek bir şey değil.

Bu arada, şaka yapıyorum.

Gönder düğmesine bastım, sonra gergin bir şekilde ekrana baktım ve açıklayıcı bir mesaj daha göndermeye karar verdim.

Ağaç umurumda değil, yemin ederim!

Ünlem işareti ekliyorum çünkü herkes bilir ki ünlem işareti dostça bir heyecan anlamına gelirken, nokta ise *sana çok kızgın olduğum, bir daha seninle asla konuşmayabileceğim anlamına gelir*. Telefonumu bir kenara bırakıp bulaşık makinesini boşaltarak kendimi oyalıyorum. Ama beş dakika sonra telefonuma tekrar baktığımda mesajın okunduğu ama cevaplanmadığı görünüyor ve içim burkuluyor. Her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek isterken, çok yapışkan görünmeyecek bir cevap bulmaya çalışarak odada volta atıyorum.

Noel ışıkları yüzünden mesajımı okuduktan sonra cevap vermiyor musun? Dikkatli ol, benimle flört ettiğini düşünebilirim.

Yine beni okunmuş mesajda bıraktı.

Başka bir erkek olsaydı, beni görmezden geldiğini, aramızdaki ilişkiyi bitirdiğini ve bunu açıkça söylemeden bitirmeye çalıştığını düşünebilirdim.

Ama Adam'ın her şeyi olduğu gibi söyleyen ve bir şeyi bitirmek isterse bunu yüzüne karşı açıkça söyleyen bir tip olduğundan eminim.

Belki de bu, bana "Oyun başlasın mı?" demenin onun tarzıdır. İlişkimizin bu yönünü özlemeye başlamıştım.

Dekorasyon kutuma göz attığımda, hangisinden başlayacağıma karar vermeye çalışıyorum. Konuştuktan sonra ona karşı nazik davranmayı planlamıştım, ama belki de bu yanlış bir hareketti. Kararımı verdikten sonra, seçeneklerimi alıp kapımdan çıkıp onun evine doğru yürüyorum.

Elimde iki farklı şişirme kalıplı süslemeyle kapısını çalıyorum ve geniş bir gülümsemeyle bakıyorum. Bir süre sonra kapı kolu dönüyor ve ben konuşmaya başlıyorum.

"Sence ön verandana hangisi daha yakışır, melek mi, kardan adam mı? Şahsen ikisi de yakışır bence, ama..." Adam'ın yüzünün solgun olduğunu ve gözlerinin altında koyu halkalar olduğunu fark edince sözlerim kesiliyor. Üzerinde sweatshirt ve eşofman altı, ayağında da çorap var, ama bu seferlik çok sıcak görünmüyor.

Mutsuz görünüyor.

"Yarın ışıklar konusunda seninle tartışmaya hazırım, Wren, söz veriyorum," diye mırıldanır ve bu sözler bile onun azıcık enerjisini tüketmiş gibi görünür.

"Aman Tanrım, berbat görünüyorsun. İyi misin?" Süslemeleri yere bırakıp ekran kapısına uzanıyorum, ama Adam başını sallıyor.

"Hayır, orada kal. Benim sahip olduğum şeyi istemezsin." Ben kapıyı açmaya çalıştığımda ekran kapısının kolunu tutuyor ve ben ona sert bir bakış atıyorum.

"Adam, ölümün eşiğinde gibisin. Beni içeri al." Kapı kolunu çektim, tuttuğu yerden biraz direnç geldi ama o kadar hasta ki bana karşı koyamadı. Kapıyı açtığımda inledi ve sonra pes ederek geri çekildi. İçeri girip boş evine baktım. Bu kısa bakıştan bile, onun kendini berbat hissettiğini ve bir süredir böyle olduğunu anlayabiliyordum. Yere, teslim ettirmiş olması gereken bir yığın temel ihtiyaç malzemesi hala poşetler içinde duruyor ve mutfak masasında boş bir kutu mendil var, sanki onu çöp kutusuna atacak gücü kendinde bulamamış gibi. Lavaboya boş spor içecekleri ve su şişeleri atılmış ve dolap kapaklarından birkaçı açık.

"Neyin var?" diye soruyorum, ona dönerek, ancak etrafta dolaşan virüs gibi görüldüğünü düşünerek kendi varsayımlarımı yapabiliyorum. O omuz silkiyor.

"Bir tür virüs. Başım çok ağrıyor, burnum akıyor, boğazım ağrıyor, ama sanırım bu sadece öksürüğün etkisi."

Ona bakıyorum, sonra başımı sallayıp çantalara yöneliyorum ve içindekileri inceliyorum. Hiçbiri onun rahatsızlığına iyi gelmeyecek, ama o bir çocuk, bu tür şeyleri bilmesini bekleyemem.

Beni tanıdığı için çok şanslı.

Ayağa kalkıp ona sert bir bakışla döndüm. "Tamam.

Yukarı çıkabilir misin?"

"Ne?"

Ona dönerim, anneme mesaj atmak üzereyken telefonuma bakmak için dururum ve yüzünde saf ve tam bir şaşkınlık ifadesi vardır.

"Yatak odasına çıkan merdivenleri çıkabilir misin? Yoksa seni kanepeye yatırmam mı gerek?" Bir an duraksıyor ve ben de onun da ateşi olduğu için zihninin bulanıklaştığını fark ediyorum, bu yüzden daha ayrıntılı bir açıklama yapıyorum. "Senin için en rahat olan yer muhtemelen en iyisidir. Ben uyuyarak iyileşen biriyim, ama belki sen televizyon izleyerek iyileşen birisin? Nereye yerleşirsen, sana ilaç ve yiyecek getireceğim. Aç mısın? Miden rahatsız mı?"

Bir süre geçtikten sonra başını sallayıp içini çekti. "Ben iyiyim. Sen gitmelisin, Wren. Tatil öncesinde hastalanmak istemezsin."

Başımı sallayarak onu görmezden gelirim ve eğilip girişindeki eşyaları toplayıp kaldırmaya başlarım. "Şu anda en son endişeleneceğimiz şey bu."

"Sen kendin için asla endişelenmediğin için endişelenmiyorsun, bu yüzden senin için endişelenen tek kişi benim. Noel'de hasta olmanın sebebi ben olamam."

Sözlerindeki hayal kırıklığına durup ona dönerek, tereddütünü anlayarak ona yumuşak bir gülümseme veriyorum.

"İyi olacağım, söz veriyorum." Tartışmaya devam etmek için ağzını açıyor, ama ben başımı sallayıp devam ediyorum. "Ben ikinci sınıf öğretmeni Adam. Ben temelde bir petri kabıyım ve en güçlü bağışıklık sistemine sahip olmak zorundayım. Söz veriyorum, bu hastalık sınıfımda dört kez dolaştı bile. Yılın başında bir kez geçirdim ve sezonun geri kalanında sağlam kalacağım. Bağışıklık sistemimi güçlendiren takviye rejimimi görmelisin." Ona bakıp içimden bir ürperti geçer.

"Belki biz bunu al seni bir bir benzer Ama bu yarının derdi. Şu anda dinlenmen lazım. Yatak mı, kanepesi mi?"

"Wren..."

Yaklaşıyorum ve elimi kafasına koyuyorum. Elimi soğuk elime yaslanıyor, gözlerini kapatıyor, sanki bu ona rahatlık veriyormuş gibi. Göğsümde bir şey eriyor ve ona bakma isteğim artıyor. Bu, insanlara yardım etme ihtiyacımla aynı şey değil. Bu daha kişisel, daha samimi bir şey.

"Yatağa git, Adam. Ben biraz temizlik yapıp seni yatıracağım. Bir yere gitmem gerekebilir, ama hemen döneceğim." Bana bakıyor, ben de ekliyorum: "Hiçbir yere gitmiyorum, ama oturmazsan burada yere yığılacaksın gibi görünüyor. Muhtemelen, buradan kanepeye kadar senin iri vücudunu sürüklemek zorunda kalırsam kendimi inciteceğim, ama bu riski almaya hazırsan..."

O sinirlenerek homurdanır, ama tehdidim işe yarar. Arkasını döner ve merdivenleri ağır adımlarla çıkarken kendi kendine homurdanmasını izlerken, sessizce gülmekten kendimi alamam.

Sonra anneme mesaj atarım.

Sonraki bir saat kadar içinde birkaç mesaj gönderir, Adam'ın dolaplarını kontrol eder ve takviye beklerken ortalığı toplarım. Neyse ki annem bugün boş ve benim için eczaneye ve marketten alışveriş yapabilir, yani aramamdan kırk dakika sonra kapımda. Uyuyan Güzel'i uyandırmamak için dışarıda olduğunu bana mesajla bildirir. Parmak uçlarımda kapıya giderim, kapıyı açarım ve o bana bir çanta uzatır, ayaklarının dibinde üç çanta daha vardır.

"Hey, içeri gel," diyorum, önce birini, sonra ikincisini almak için uzanıyorum. O da beni takip ederek içeri giriyor ve diğer iki çantayı da mutfak masasına taşıyor.

"Çıkmadan önce her şeyi tencereye attım, bu yüzden geri döneceğim..." Saatine bakmak için bileğini kendine doğru çevirir. "Dört saat sonra? Bu uygun mu?"

"Evet anne, teşekkürler. Çok minnettarım."

Mutfak sessizliğe bürünür, ama annemi tanıdığım için bu sessizlik beni tetikte tutar. Başka bir niyeti olmasaydı, market poşetlerini bırakıp kaçardı. Kahvaltı barındaki sandalyeyi çekince, sohbet etmeye hazırlandığını anlarım.

"Ön bahçe senin eserlerin mi? Çok... sevimli," diyor, her zamanki gibi diplomatik ve nazik bir üslupla. Ben alaycı bir kahkaha atıyorum.

"Çirkin bir karışıklık ama üzerinde çalışıyorum. O Noel'i ve süslemeleri sevmez ama beni bilirsin."

"Neşe yayma konusunda inatçısın, tıpkı büyükannen gibi," diyor. Ben bunu bir iltifat olarak algılıyorum ve bu iltifatın sıcaklığı damarlarıma yayılıyor. Bu düşünceye dalmış ve eşyaları açarken, onun yeni bakış açısını fark etmiyorum.

"Biliyorsun, Hallie bana senin seksi komşunla bir kavga yaşadığını söylediğinde - bu onun sözleri, benim değil - biraz endişelendim. Senin bakman gereken başka birine ihtiyacın var, tıpkı babanın daha fazla elektrikli alete ihtiyacı olduğu gibi."

Brunch sırasında sorgulamadan bir şekilde kurtuldum, çünkü etrafta başka insanlar vardı, ama bunun olacağını tahmin etmeliydim. Onu arayıp komşumun evine market alışverişi yapmasını istemek, bu süreci kesinlikle hızlandırdı.

"Anne..." diye başladım, ama o itirazlarımı görmezden gelip devam etti. "Ama onu sevdiğini, senin için iyi olduğunu söyledi."

En iyi arkadaşımı içimden lanetlerken, çantaları karıştırarak inledim. Hallie benim için daha çok bir kardeş gibidir, ortaokuldayken annesi ailelerini terk ettikten sonra annemin onu sözde evlatlık alması da bunun kanıtıdır. Ama bu aynı zamanda, Hallie ve annem dedikodu yapmayı sevdikleri için, her küçük şeyin annemin kulağına gittiği anlamına da geliyor. Hallie, aile işinin toptan satış kısmını yöneten kardeşim Madden için çalışıyor, bu yüzden sık sık çiftlikte oluyor.

"Birkaç hafta önce onun bir seri katil olduğunu düşünüyordu," diyorum ciddi bir ifadeyle ve annem gülüyor.

"Bana da öyle söyledi. Ama senin kendini daha çok önemsemeni sağladığını söyledi, ki hepimiz bunun sana gerekli olduğunu biliyoruz."

Sessizce beni dürtmesini ve bunun bana verdiği rahatsızlığı görmezden geliyorum.

"Eğer evime zorla girip beni omzuna atarak erken yatmamı sağlamak ya da Stephanie'nin bulduğu yavru kedilere yardım etmeyi teklif etmeden önce beni The Mill'den sürükleyerek çıkarmak gibi şeyleri kastediyorsan, evet, öyle." Annemin gözleri benim sözlerime hiç tepki göstermediğinde, onun ve Hallie'nin benim hakkımda *çok* konuştuklarını anlıyorum.

"Ne kadar alışılmadık bir yöntem kullanıyorsa, işe yarıyor. Yorgun görünüyorsun, ama eskisi gibi değil." Konuşmuyorum, eşyaları yerleştirerek kendimi meşgul ediyorum. Belki görmezden gelirim, bu konuşma sona erer. Tabii ki işe yaramıyor. "Baban onu seviyor."

Kalbim hızla atıyor ve buna engel olamıyorum. Kafamı ona çevirip, beni yakından izlediğini doğruluyorum.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum, hem umutlu hem de biraz şüpheli bir şekilde. Ailemiz dışında, babam pek çok insanı sevmez.

"Evet. Kardeşlerinle senin için nasıl savunuculuk yaptığını, bunu kararlı ama saygılı bir şekilde yapıp görevi üstlendiğini sevdim."

Sözleri kalbimi biraz heyecanlandırıyor ama sonraki sözleri ile kalbim bir anda çöküyor. "Biliyorsun, senin, babanın ve benim için endişeleniyorduk." "Anne..." diye başlıyorum, midemde suçluluk duygusu kabarıyor. En son istediğim şey

en sevdiğim insanlara *daha fazla* stres yaratmak istemiyorum.

"Kendini feda ederek her şeye ve herkese evet diyorsun." Tartışmak için ağzımı açıyorum ama o konuşmaya devam ediyor. "Yanlış anlama, bu harika bir özellik. Sizi böyle yetiştirdik, ama sen bunu en çok içselleştirdin. Ve ben de buna katkıda bulunuyorum, sana başka ne işlerin olduğunu sormadan senden iyilikler istiyorum, ama savunmam gerekirse, durumun ne kadar kötüleştiğini gerçekten fark etmemiştim." Uzun zamandır mükemmelleştirdiği o değerlendirici anne bakışıyla bana bakıyor. "Jed Campbell'ın ışıklarını sen mi astın?" Sinirlenerek gözlerimi deviriyorum. Eminim Hallie ona da bunu söylemiştir. "Herkes onun tembel olduğunu bilir. Lanet olsun, büyükannenin onun hakkında sürekli şikayet ettiğini duydun."

Konuyu çabucak değiştirmek için fırsatı değerlendiriyorum.

"Evet, evet, biliyorum. Onun zaman çizelgesini kontrol etmek için oraya gittim ve işleriyle meşgul olduğunu, bu yüzden henüz yapamadığını söyledi. Ben de bu yalana kanıp, bir tarafını yaptım. Adam geri kalanını benim için astı." Merdivenden düştükten sonra olduğunu ona söylemiyorum.

"Noel'den nefret ettiği belli olan bir adam için ilginç bir hareket."

Omuz silkiyorum, daha fazla konuşmak istemiyorum. Bana yine içimi yakıcı bir bakış atıyor, sadece bir annenin yapabileceği şekilde kayıtsız maskemin ötesine bakıyor, ama telefonu gelen bir mesajla bip sesi çıkarıyor ve dikkatini dağıtıyor. Rahatlama damarlarıma yayılıyor ve hayatımda ilk kez, annemin gitmesini içten içe umuyorum.

Telefonuna bakar, sonra başını sallar, biraz tıslar ve iç çeker. "Bu senin baban, *ona* çorba yapıp yapmadığımı soruyor. Eve gitmeliyim, yoksa çorba hazır olmadan hepsini yiyip bitirir." Ayağa kalkar ve beni kendine doğru çeker. "Bunun olabileceğini düşünerek iki porsiyon yapmış olmam iyi oldu."

Ben biraz gülerim, sonra o ellerini omuzlarıma koyar ve bana bakmak için geriye doğru eğilir. "Seninle gurur duyuyorum Wren, onun da duyduğunu biliyorum. Ama kendine de iyi bakacağına söz ver."

Boğazımda konuşamayacak kadar büyük bir yumru oluşur.

Okul başladığından beri kendimi inanılmaz derecede meşgul tuttum, sanki tatil yaklaşıyormuş gibi hissediyorum. Tatillerin gelmesiyle birlikte büyükannemin yasını tutacağımı biliyordum. Bu, onun en sevdiği zamanlardı ve onun sayesinde benim de en sevdiğim zamanlar oldu. Dekorasyon komitesinin başına geçtiğimde, bunun çok fazla iş gerektireceğini biliyordum. Yine de bir yanımda bunun için minnettardım; Aralık ayında düşünmek için fazladan zamanım olmayacağı, onu çok fazla özlemeyeceğim için minnettardım.

Elbette, onu gururlandırmak ve mirasını korumak için elimden gelen her şeyi yapıyorum, ama bencilce olan kısmı, yavaşlarsam, henüz yüzleşmeye hazır olmadığımı düşündüğüm bu duygularla doğrudan yüzleşmek zorunda kalabileceğimi bilmemdi. Bunun yerine, onları içime attım ve sakladım. Herkesten çok iyi sakladığımı düşünüyordum, ama şimdi annem bana öyle bakarken, düşündüğüm kadar iyi bir oyuncu olmadığımı merak ediyorum.

Ne söyleyeceğimi bilemeden ağzımı açıyorum. Neyse ki, hiçbir şey söylememe gerek yok. Bunun yerine, bana yine yumuşak bir gülümsemeyle

yanağıma bir öpücük kondurur ve kapıya doğru yönelir. Vedalaşırız ve ben çantaları bitirmeden önce onun uzaklaşmasını izlerim. Sonra Adam'a bir içecek ve ilaç getiririm, o da hemen alır ve tekrar uykuya dalar.

YİRMİ BEŞ

ADAM

Günü uykulu bir sis içinde geçiriyorum, ama akşam altı olduğunda kendimi biraz daha insan gibi hissediyorum. Harika hissetmiyorum, ama dün ya da bu sabah uyandığımda hissettiğim gibi tamamen ölmüş gibi hissetmiyorum. İçimden bir ses bunun Wren sayesinde olduğunu söylüyor. Birkaç kez odama gelip, tekrar uykuya dalmadan önce elektrolit içeceği içip ilaçlarımı aldığımı kontrol etti. Burnum hala akıyor ve boğazım hala kaşınıyor, ama bitmek bilmeyen baş ağrım geçti ve vücudumu tekrar kontrol edebiliyorum.

Yatağımda uzanmış vücudumu değerlendirirken aşağıdan bir ses duyuyorum. Tekrar uykuya dalamayacağımı anlayınca aşağı inmeye karar veriyorum. Aşağı inerken çok lezzetli bir koku geliyor burnuma ve bütün gün iştahım olmamasına rağmen midem guruldamaya başlıyor.

"Oh, hayattasın!" Wren, ben oturma odasına girerken diyor. Dizüstü bilgisayarını bir kenara koyup kanepeden kalkıyor ve bana doğru geliyor. Neden hala burada olduğunu anlayamadığım için kaşlarımı çatıyorum, ama o küçük elini kaldırıp elinin arkasını alnıma koyduğunda bunun için vaktim kalmıyor. "Oh, çok daha iyi hissediyorsun, şükürler olsun."

Geri adım atarak beni süzdü. Eminim ki iğrenç görünüyorum, ama bana gülümsedi ve başını salladı. "Sen de daha iyi görünüyorsun. Aç mısın?" Ben cevap vermedim, ama karnım yüksek sesle guruldayarak cevap verdi. Küçük bir kahkaha attıktan sonra başını yemek odasına doğru eğdi. "Hadi, masaya otur, sana bir şeyler getireyim."

Hala kafam karışık ve biraz uykulu olduğum için hiçbir şey söylemiyorum, ama söyleneni yapıp mutfak masasına oturuyorum. Bir dakika sonra, önümde bir kase, bir kaşık ve büyük bir bardak su beliriyor. Karşımdaki sandalyeye oturmadan önce masaya birkaç hap da koyuyor.

"Bunları da al. Daha iyi görünüyorsun, ama daha hızlı iyileşmen için." "Bunlar ne?" diye soruyorum, hapları kaldırıp ağzıma koyarken

ağzıma koyup bir yudum suyla tek seferde yutuyorum. "Bütün gün sana verdiğim soğuk algınlığı haplarının aynısı."

"Peki bu?" diye soruyorum, çenemi sarı çorba kasesine doğru eğerek.

"Tavuk ve sebze çorbası. Annem yaptı. Yemin ederim, mucizevi bir ilaç. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama gerçekten her rahatsızlığı iyileştiriyor."

"Annen mi?" O, çorbayı soğutmak için karıştırmamı izleyerek başını sallar. Daha önce fark etmemiştim, ama kasenin yanında bir yığın tuzlu kraker de var.

"Evet. Kurabiye yapmayı iyi bilirim, ama çorba yapmayı hiç beceremem. Annem dünyanın en iyi çorbasını yapar. Hadi, dene."

Onu uzun uzun izliyorum, ama onun hevesli bakışları daha fazla soru sormamı engelliyor ve bir kaşık çorba alıyorum. İnanılmaz — hafif, sıcak, ama benim körelmiş damak tadım için bile çok lezzetli. Wren, beslendiğime ikna olmuş gibi başını salladıktan sonra ortadan kaybolmadan önce birkaç kaşık daha çorba içiyorum. Sonunda, bir elinde kendi çorbası, diğer elinde bir kutu soda ile geri geliyor ve ben yavaşça yemeğime devam ederken karşımda oturuyor.

"Annen neden bana çorba getirdi?"

O da benim bu soru karşısında hissettiğim kadar şaşkın görünüyor, cevap vermeden önce başını biraz yana eğiyor.

"Çünkü ona senin hasta olduğunu söyledim." Kaşığı ağzına götürmeden önce, kaşığın kenarına tehlikeli bir şekilde asılı duran bir yumurta eriştisini büyük bir kaşıkla alır ve üzerine üfler.

"Tamam...?" diye soruyorum, kaşlarımı çatarak.

O da bana bakıyor, sonra omuz silkiyor. "Bizim işimiz bu, Adam. Burada birbirimize bakıyoruz."

Bir lokma alır.

"Ama anneni neredeyse hiç tanımıyorum."

"Ama o senin benim için önemli olduğunu biliyor." Bunu sanki çok basit bir şeymiş gibi söylüyor ve ben bir an kafam karışıyor, sonra bir şeyler anlayarak kafam netleşiyor. Wren'in cömertliği, birdenbire ortaya çıkan bir kişilik özelliği değil. Bu, ailesinin yarattığı, geliştirdiği ve beslediği bir şey. Wren sadece bunu bir üst seviyeye taşıdı.

"Kasabada hasta olan herkese çorba mı yapıyor?" diye alaycı bir gülümsemeyle soruyorum ve bir kaşımı kaldırarak çorbadan bir kaşık daha alıyorum. Muhtemelen hayal gücümün bir ürünü ya da sıcak çorba ile vücudumun besine olan acil ihtiyacının birleşimi, ama çorba sayesinde kendimi daha iyi hissetmeye başladığımı düşünüyorum.

Wren kızarır, sonra başını sallar. "Hayır, yapmıyor," diye basitçe cevaplar.

"Ama bana çorba yaptı."

"Evet. Az önce uğradı, umarım daha iyi hissedersin dedi."

Yemek yerken rahat bir sessizliğe bürünürüz ve ben kâsemi bitirip kaşığı bırakır, tuzlu krakerden bir ısırık alırım. Beklediğimden çok daha açım ve ben hiçbir şey söylemeden Wren kalkar, kâsemi alır ve yeniden doldurup geri gelir.

"Biliyor musun, hasta olduğumda hiç çorba içtiğimi hatırlamıyorum," diyorum, bunu yüksek sesle söyleyince kendimi aptal hissediyorum. Belki Wren'in verdiği soğuk algınlığı ilacıdır, ya da belki vücudumu ağırlaştıran ateşimdir, ama normalde kullandığım filtreyi kullanamıyorum. "Her zaman bunun kitaplarda ve filmlerde geçen bir şey olduğunu düşünmüşümdür, gerçek bir her derde deva olmadığını."

"Gerçekten mi?"

Kafamı sallıyorum ve zonklaması olmadığına şaşıyorum. Bu sabah, beni rahatsız eden sinüs baş ağrısı nedeniyle gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum, ama şimdi, karnım doydum ve tam bir gün uyuduktan sonra, neredeyse insan gibi hissediyorum.

Kışın bir ya da iki kez böyle hastalanırım ve genellikle en az birkaç gün sürer, bazen bir hafta boyunca devam eder.

Kendime, daha hızlı iyileşmemi sağlayan yeni bir virüs türü olduğunu söyleyebilirim, ama içten içe bunun

biliyorum. Bakım gördüm, vücudumun ihtiyacı olanı aldım ve bunu kendim yapmak zorunda kalmadım, bu yüzden bu kadar çabuk neredeyse normal hissediyorum.

"Çocukken ne yerdin? Annem bize hep çorba yapardı. Bazen Madden'in en sevdiği kabak kekleri yedik ve içinde sebze olduğunu fark etmezdi."

O gülümsediğinde ben de gülümserim, sonra utanarak omuz silkerim ve ona kendi anılarımı anlatmam gerektiğini fark edince başka yere bakarım.

"Ben..." Sesim kesiliyor. "Sanırım daha önce hiç gerçek hasta yemeği yemedim."

"Ailen sana hasta yemeği yapmadı mı?" diye soruyor, kaşlarını çatarak.

Hafifçe gülerek başımı salladım. "Ailem cerrah, hatırladın mı? Hastalanamazlardı, yoksa ameliyatları kaçırırlardı, bu yüzden okulda bir şey kaparsam, bir nevi karantinaya alınırdım. Çok küçükken, bir dadı ya da bakıcı bana bakardı." Wren'in gözleri fal taşı gibi açılır ve bana acıma bakışı atmak istemediğini biliyorum, ama yine de öyle yapar. "Kulağa geldiği kadar kötü değildi, yemin ederim. Ve kendimi idare edecek yaşa geldiğimde, öyle yaptım. Bunu hep havalı bulurdum — sınırsız televizyon, istediğim her türlü yemek. Sonra da... hastalığım geçene kadar beklerdim. O zamandan beri hep böyle yapıyorum. Kendimi tekrar normal hissedene kadar beklerim, sonra hayatıma devam ederim." Ona baktığımda, yüzünde biraz hüznün var, ama bunu alaycı bir gülümsemeyle çabucak gizliyorum.

"Senin için iyi gidiyor gibi görünüyordu," diyor. "Senin bir zombi olduğunu sanmıştım."

Konuyu değiştirdiğimiz için rahatlayarak gülüyorum. "Zombi gibi hissediyordum," diyorum.

"Peki şimdi?"

"İnsan gibi hissediyorum. Senin sayende." Masadan uzanıp elini tutuyorum, başparmağımla parmaklarını okşuyorum. "Kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı."

Omuz silkiyor. "Benim işim bu, Adam."

O zaman hatırlayarak doğruluyorum. "Öğleden sonra hediyeleri düzenlemek için toplum merkezine gitmen gerekmiyor muydu?" Ona bakıyorum.

Onu izledim, vücudu hareketsizdi, sonra o kadar çabuk gevşedi ki, bu kadar yakından izlemiyor olsaydım, bu olay hiç olmamış gibi düşünecektim.

"Evet, hallettim." "Hallettin mi?"

Başını kaldırıp bana döndü ve dudaklarını ısırıldığını gördüm.

"Tamam, fazla heyecanlanma, yarın işten sonra oraya gidip halletmem gerekiyor, ama erteledim." Ona bakıyorum ve bana yardım ettiği için yarın geç saatlere kadar çalışacak olması hoşuma gitmese de, bunun önemli bir an olduğunu biliyorum, özellikle de devam ettiğinde. "Orada buluşacağım Sue'yu arayıp randevuyu ertelemem gerektiğini söyledim ve kızacağını düşündüm ama hiç sorun etmedi." Bu duruma şaşırmış gibi geliyor, ki bu tam da Wren'e yakışan bir tepki.

"Benim için planlarını değiştirmene gerek yoktu."

Omuzlarını silkiyor. "Hastaydın."

"Ben hayatta kalırdım. Bütün bunları benim için yapmak zorunda değildin."

bunu yapmana gerek yoktu."

Dudaklarını ısırır, sonra uzanıp elini saçlarımın arasından geçirir . Saçlarımın karışık ve ateşten terlemiş olduğundan eminim, ama o umursamıyor gibi görünüyor. Bunun yerine, gergin görünüyor.

Nedenini, sonraki sözlerini yüksek sesle söylediğinde anlıyorum. "Benim misin?"

Bunlar, birkaç gün önce garaj yolunda ona söylediğim sözlerin aynısı ve onun nefesini kesmiş gibi göründüklerini hatırlıyorum.

Şimdi nedenini anlıyorum.

O gergin ve bekleyiş içinde bana bakarken, bu sözler göğsüme çarparak ruhumun derinliklerine ulaşıyor.

Bu mantıklı gelmiyor, özellikle de birlikte olduğumuz sürenin ne kadar kısa olduğunu düşünürsek, ama sanki burada olmak, birbirimizin yanında olmak ve birbirimizi bulmak kaderimizde varmış gibi hissediyorum.

Dürüstçe cevap veriyorum. "Evet, Wren. Ben seninim." "Benim olanı korurum, Adam."

Sözler fısıltı gibidir, ama hiç kimsenin kendisine sahip çıkmadığının giderek daha fazla farkına varan bir adam için

bu sözler her şey demek.

YİRMİ ALTI

ADAM

"Selam Will, nasıl gidiyor?" Willa Stone ikinci çalınıştta telefonu açtığında soruyorum. Sinirlerim bozuluyor ve bir an için neden aradığımı bile hatırlayamıyorum. Ama sonra aşağıya bakıyorum ve önümde şarkının karalanmış satırlarını görüyorum. Genellikle Greg, yeni bir şarkıyla sanatçılara veya plak şirketlerine telefon ederek bu işi halleder, ama ben yazdığım şarkı hakkındaki vizyonumu pop yıldızıyla kendim paylaşarak daha iyi sonuçlar alabileceğimi umuyorum.

"Adam Porter, hayatta olduğum sürece. Nasılsın? Uzun zamandır senden haber almadım," diyor Willa, sözlerinde hafif bir kahkaha ile.

Yine, bunun kötü bir fikir olup olmadığını merak ediyorum. Bu sabah, üzerinde çalıştığım şarkının sadece fena olmadığını fark ettim. Uzun zamandır bir şarkıda görmediğim gerçek bir potansiyeli vardı ve bu şarkıda kimin yer almasını istediğimi anında anladım.

Yine de, neden Greg yerine Willa'yı aramak için telefonu elime aldığımı tam olarak bilmiyorum. Muhtemelen Greg en son aradığında ona ters davrandığım ve o zamandan beri ondan haber almadığım içindir. Her neyse, bu öğleden sonra bir hayalet beni ele geçirdi ve farkına varmadan, menajerim yerine Willa'yı arayıp yeni şarkıyı ona anlatıyordum. Muhtemelen bu konuda söyleyecek bir sürü şeyi olacaktır, ama bunu halledip ona güzel bir çek yazdığımda bunu unutacaktır.

"Evet, uzun zaman oldu. Seni arıyorum çünkü... Sanırım sana verecek bir şeyim var."

"Öyle mi?" diye sordu ve sesinde sinirli ya da sıkılmış olmaktan çok meraklanmış gibi bir ton vardı, ama yine de kalbim heyecandan deli gibi atıyordu.

"Evet. Şey, şey..." Dudaklarımı ısırarak, önümdeki şarkıya, sayfaların her yerine yazılmış sözlere ve notalara bakıyorum. "Henüz tam olarak bitmedi, ama bence sana çok yakışır." Derin bir nefes alıp kendimi hazırlıyorum. Aramaya cesaretimi toplarken bunu kafamda defalarca düşündüm. Eğer reddederse, sorun değil. Bu şarkıyla harika işler çıkarabilecek milyonlarca başka sanatçı var, bu da bana şarkının single potansiyeli olduğunu gösteriyor.

Ama Willa benim ilk tercihim olurdu.

"Son zamanlarda benden gelen birçok teklifi reddettiğini biliyorum ve bunun için sana kızgın değilim, gerçekten değilim. Ama bence bu çok önemli olabilir. Hislerim... hislerim iyi." Kısa sunumumu bitirdiğimde karşı tarafta bir sessizlik oldu ve onun cevabını beklerken içimi bir korku kapladı.

"Teklifini reddettim mi?" diye sordu.

"Evet. Yani, teknik olarak reddettiğin kişi Greg'di, ama..."

"Adam," diyor, tereddütle sözümü keserek. "En az bir yıldır, muhtemelen daha da uzun süredir senin bir şarkını görmedim."

Kalbim hızla atıyor, ama zihnim olayı anlamaya çalışıyor. "Ne?"

"Evet. Greg bana şarkı yazmadığını, yazarlık krizi falan geçirdiğini söyledi."

Kafam karışmış bir şekilde gözlerimi kırptırıyorum. "Yani, yaptım. Son altı aydır falan. Ama bu yılın başında gönderdim..." Kaç şarkı bitirdiğimi ve hangilerinin Willa'nın dinleyicileri arasında başarılı olma potansiyeli olduğunu düşündüğümü hatırlamaya çalışıyorum. "Dört? Beş? Ve sen ve plak şirketi hepsini reddettiniz."

Ağır bir sessizlik hakim olur ve Willa konuşmadan önce midemde bir boşluk hissederim. Konuştuğunda ise, dikkatli ve nazik bir şekilde konuşur.

"Adam, 'All Lit Up'tan bu yana senden aldığım tek şey üç Noel şarkısıydı." Nefesim kesildi. "Sadece bunun üzerinde çalıştığını sanıyordum. Hatta Greg'i arayıp seni benim için şarkı yazmaya ikna edebilir miyim diye sordum, ama o bana 'All Lit Up'ın başarısından sonra sadece Noel şarkıları yazacağını ve geri kalan her şeyi Trent'e vereceğini söyledi."

"Adam, 'All Lit Up'ın başarısından sonra sadece Noel şarkıları yazmaya başlayacağını ve diğer her şeyi Trent'e vereceğini söyledi."

Dünya durur.

Sadece Noel'e odaklanmak. Diğer

her şeyi Trent'e vermek.

"Dalga geçiyorsun herhalde," diye mırıldanıyorum. Aniden her şey anlam kazanıyor.

Trent, bana yeni şarkılar hakkında soru soran *tek* sanatçıydı.

Daha önce çalıştığım sanatçılara gönderdiğim tüm şarkılar berbattı, bu yüzden beni silmişlerdi. Ancak, görünüşe göre menajerim oyun oynuyormuş.

"Bunun öyle olmadığı anlamına geldiğini düşünüyorum," diyor Willa alçak sesle, düşüncelerimi bölerek.

"Noel müziklerinden uzaklaşmaya çalışıyorum. 'All Lit Up' şimdiye kadar yaptığım en iyi şeydi, ama bunun benim mirasım olmasını istemiyorum. Greg'e bunu söyledim ve o bundan pek memnun olmadı, ama sanırım benimle bu konuda tartışamayacağını anladı. Ne yapacaktı ki, beni yazmaya zorlayacak mıydı?" Elimi yüzüme götürdüm ve geçen yılı olduğu gibi gördüm: sabotaj. "Willa, Noel ile işimin bittiğini söylediğimden beri *bir yıldır* şarkı satmaya çalışıyorum, ama Trent'e verdiğim birkaç şarkı dışında hiçbir şey satılmadı, o da ona para kazanmak için verdim." O şarkıları başkası için yazdığımı ona söylemiyorum, Greg'in neredeyse altı ay boyunca kimsenin ilgilenmemesi üzerine beni ikna ettiği bir şeydi.

Mesele para değildi. Yatırımlarımda her zaman akıllı davrandım ve asla rock yıldızlarının abartılı yaşam tarzına kapılmadım, bu yüzden teknik olarak hayatımın geri kalanında bir gün bile çalışmam gerekmedi. Mesele, hiçbir şey satmamakla ilgili egoydu. Greg'in yarattığı bir ego darbesi.

"Adam, lanet olsun, çok üzgünüm. Hiç bilmiyordum."

Kafamı sallayarak, olanları anlamaya çalışıyorum. Ve parçaları bir araya getirdikçe, olanları daha iyi anlıyorum. Greg, "All Lit Up"tan çok para kazandı ve bunu tekrar yapmak istedi. Neden istemesin ki? Şarkılarımı Trent'e bedavaya versem, Greg de bundan faydalanacaktı.

"Şarkıyı bana gönder," diyor Willa, geçen yılı -hatta daha uzun bir süreyi- zihnimde gözden geçirmemi keserek. "Ve ne yapmaya çalışıyorsan

bana gönder. Başka kimseye gönderme, doğrudan bana gönder." Başımı sallıyorum, sonra sözlü olarak kabul ediyorum çünkü o başımı salladığımı göremez tabii ki. "O zaman Leo'ya e-posta gönder. Ajans portföyünü genişletmek için yeni müşteriler alıyor; PR işlerini yavaşlatmak istediğini söylüyor ve Greg'den ne kadar nefret ettiğini biliyorsun. Muhtemelen Greg'in seninle olan sözleşmesini inceleyecek bir avukat bulabilir, ama seni bu şekilde kazıklyorsa sözleşmeyi ihlal ettiğinden eminim."

Başımı sallıyorum, e-postayı yazmaya başlıyorum ve o bana adresini söylerken ben de yazıyorum.

"Yalan söylemeyeceğim Adam, rahatladım. Stella hamile ve Riggs aile kurmak için hızını keserken, bir sonraki albümü tek başıma yapmak zorunda kalacağımı düşünmüştüm." Sanki bunu tek başına yapamayacakmış gibi gülüyor ve ekliyor: "Ayrıca bir yapımcı arıyorum." Onun söylediklerini anladığımda içim aydınlandı: Bir sonraki albümde başrolü benim üstlenmemi istiyordu. "Tabii ki, zamanın var mı bilmiyorum ama..."

"Willa, ajansımın beni kandırdığını ve bir yıldır bana iş bulmadığını öğrendim. Artık tüm zamanım boş."

Konuşmaya başlamadan önce gülerek, sözlerinde geniş bir gülümsemeyle devam etti.

"Tamam, tamam. Anlıyorum. Yeni yıl sonra konuşabiliriz, olur mu? E-postanı az önce aldım, önümüzdeki birkaç gün içinde inceleyeceğim." Bir süre durakladıktan sonra hayranlıkla nefesini bıraktı. "Oh, bu şarkının adı *çok hoşuma gitti!*" Hangi şarkıdan bahsettiğini içgüdüsel olarak anladığım için gülümsedim. "Bu bir hit, Adam." Şimdi gülümsüyorum ve başımı sallıyorum, içimden bir ses onun haklı olduğunu söylüyor. Son zamanlardaki atılımım özel bir şey ve bunu üstlenmesini istediğim tek kişi o. Onun tarafında bir gürültü duyuluyor ve küfrediyor. "Tamam, gitmem gerek, üç dakika sonra video röportajım var. Ama Leo'ya e-posta gönder, tamam mı? Bunu halledeceğiz."

"Evet. Teşekkürler, Willa," diyorum, sözlerimde içten bir minnettarlık var. "Ne zaman istersen. Bu sektör pisliklerle dolu, bu yüzden iyi olanlar birbirlerine destek olmak zorundadır."

Ve sonra gider. Orada otururken, zihnim karışık bir halde, Willa Stone'un kesinlikle iyi insanlardan biri olduğunu milyonuncu kez hatırlarım.

Zaman kaybetmeden, yıllar önce imzaladığım sözleşme hakkında ikinci bir görüş alana kadar Greg'i aceleyle kovma kararını ertelemek istiyorum. Bunun yerine, Leo'ya tüm bilgilerimi ve müşterisiyle yaptığım görüşmeden sonra anlamaya başladığım hikayeyi içeren uzun bir e-posta yazıyorum ve Willa'ya gönderdiğim şarkıları ekliyorum. Gönder tuşuna basıyorum, sonra arkanıza yaslanıp derin bir nefes alıyorum ve görevlerim bittiğine göre kendimi değerlendiriyorum.

Kızgın olmam gerekirdi ve öyle de hissediyorum.

Hayal kırıklığına uğramalıyım, ki sanırım öyle de hissediyorum. Ama aynı zamanda görmezden gelemeyeceğim derin bir rahatlama hissi de duyuyorum.

En büyük korkum, bir tatil şarkısıyla tek hitlik bir şarkıcı olarak kalmaktı. O şarkı başarılı olduktan sonra, herkes benden sadece bunu isteyecekti, ama öyle olmadı. Hiç de öyle olmadı.

Bunun yerine, yanlış insanlara güvenmek, beni önemseyemediğini sandığım kişiler tarafından kullanılması ve bunun beni yıkmasına izin vermekle ilgili.

Ve lanet olsun, bu geri dönüş çok iyi hissettirecek.

Sadece üç dakika içinde, Leo'dan gelen yanıtı posta kutumda buldum.

Siktir et Greg'i; yıllardır onu alt etmek için can atıyorum. Ama bir plan yapana kadar onu arama. Şarkıları çok beğendim; Will için mükemmel. Bir hit kokusu alıyorum, Porter. Bunu avukatıma göndereceğim ve ne yapabileceğimize bakacağız. Yakında görüşürüz.

Kendi kendime gülümsüyorum, göğsümde uzun zamandır hissetmediğim bir umut filizleniyor. İlham ve motivasyon dolu hissediyorum ve biliyorum ki, küçük de olsa, teşekkür etmem gereken tek şey bu şarkı, tüm bu konuşmanın katalizörü.

Ve ona ilham veren kadına.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, Wren'in arabasını garaja çekip, her zamanki gibi milyonlarca çanta ve kutu taşıyarak arabadan indiğini izliyorum ve gülümsemeden edemiyorum.

Kurnaz bir pislik ve yeteneksiz bir herif yüzünden kariyerimin durma noktasına gelmesine kızgın olmam gerekirdi, ama içimden gelmiyor. Bu evden çıktığımda, hayatıma girip bana neyi kaçırdığımı gösteren, tanıdığım en nazik, en tatlı ruhlu Wren ile geceyi geçireceğimi bildiğim için kızgın olamıyorum.

Her an daha parlak görünen bir gelecek çizildi ve bunun sebebi caddenin karşısındaki güzel esmer kız.

YİRMİ YEDİ

ADAM

"Tam orada," diyor ve ben hareket ederken inliyorum.

"Burada mı?" Nefes nefeseyim, yerinde tutmaya çalışıyorum. "Evet, evet. Aynen öyle."

"Bu kesinlikle pornografik geliyor," diye tanıdık bir ses duyulur. Düz durduğundan emin olmak için dev Noel ağacının etrafına bakınırım ve Hallie'nin Wren'in yanında durduğunu, dudaklarında küstah bir gülümseme olduğunu görürüm. Wren ona döner, yüzünde açıkça karışıklık vardır, kolları göğsünde kavuşturulmuştur. "Oh, evet, aynen öyle, biraz daha, Adam. Neredeyse oldu," der Hallie nefes nefese bir sesle.

Kafamı sallıyorum, ama Wren'in dudaklarında bir kızarıklık belirince gülümsemeden edemiyorum.

Bu sabah, Wren'in yatağında uyandığımda, onun çok erken saatte hazırlanmaya başladığını gördüm. Ona sert bir bakış attığımda, haftalardır planladığı ve önceki gece bana da bahsettiği gibi, sabah erkenden toplum merkezine gidip hazırlıklara yardım etmesi gerektiğini hatırlattı. Festivalin birkaç gün sonra başlayacağı ve onun sinirlerinin zaten kırmızı alarmda olduğu için tartışmaya girmeye niyetim yoktu. Bu yüzden başımı salladım ve ayağa kalkarak ben de hazırlanmaya başladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Ben de seninle geliyorum."

"Gerçekten mi?"

"Bugün başka işim yok, seninle gidersem eve daha çabuk varırsın, değil mi?"

Omuz silkti, ama ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyorduk. Onun daha fazla görev için gönüllü olmamasını sağlamak istediğimi söylemedim, ama muhtemelen o da bunu biliyordu.

"O zaman ben de geliyorum." "Gelmek zorunda değilsin..."

Cümlesini bitirmeden onu durdurdum, onu kendime çekip elimi çenesine koyarak gözlerinin içine baktım.

"Bu tamamen bencilce bir hareket, Wren." Umarım bunun gerçeği yüzümde yazıyordu.

"Bencil davranıyorsun, ha?" diye sordu, benim sözlerimi tekrar ederek. Gülümsedim ve başımı salladım.

"Yarın okuldan sonra, seni tamamen kendime istiyorum." Kaşlarını kaldırdı ve ben geniş bir gülümsemeyle karşılık verdim. "23'ünde bütün günü şehir merkezinde geçireceğini biliyorum, muhtemelen sabah beşte oraya varacak ve eve çok geç saatte geleceğini biliyorum. Kaos başlamadan önce rahatlayabilmen için sakın bir akşam geçirmek istiyorum." Dudaklarımı boynuna bastırdım ve nefesi kesildi. Onu hızlı bir seks yapmaya ikna edip edemeyeceğimi düşünmeye başladım.

"Bütün gün mü?"

Geri çekildim, yüzündeki düşünceli ifadeyi yakaladım ve onu ikna ettiğimi anladım.

"Okuldan sonra. Yarın okul sonrası bakımın yok, değil mi?" O başını salladı ve sonra onun programını bildiğim için bana minnettar olduğunu gördüm. "Yarın gece benim. Kaos başlamadan önce rahatlamayı ve kendine iyi bakmanı sağlayacağım. Seninle birlikte gideceğim, emir verebileceğin bir kas gücü olacağım ve işlerin zamanında bitmesi için yardımcı olacağım, ama yarın gecenin benim olacağına söz vermeni istiyorum."

Uzun süre düşünür gibi durdu ve ben şansımın yaver gitmediğini düşünürken, o yumuşak bir gülümsemeyle başını salladı.

"Anlaştık."

Sonra beni duşa sürükledi ve ben de gerçekten hızlı bir seks yaptım.

Şimdi, Wren'in bana kışın rekreasyon basketbol takımları ve yazın kamplar için kullanıldığını söylediği şehir merkezindeki rekreasyon merkezindeki spor salonunda duruyorum, Noel ağacını üçüncü kez taşıyorum çünkü doğru değildi ve kamuya açık bir yerde pornografik sesler çıkardığım için suçlanıyorum.

Çünkü *doğru gelmiyordu* ve kamuya açık bir yerde pornografik sesler çıkardığım için suçlanıyorum.

Keşke öyle olsaydı.

"Hallie, kes şunu," diyor Wren, omzuna dokunarak.

Bunun onların tarzı olduğunu öğrendim: Hallie kaba ve tuhaf davranıyor, Wren ise bunun için utanıyor. Ağaç tabanındaki pimleri, ağaç kendi kendine sabit durana kadar çeviriyorum ve sonra uzaklaşıyorum. Dudaklarını ısırarak duran Wren'e bakıyorum.

"Bilmiyorum..."

"Bu mükemmel, sen de biliyorsun," diyor Hallie gözlerini devirerek ve sonra bakışlarını bana çeviriyor. "O hep böyle olur. Mükemmeliyetçiliği devreye girer ve her şeyi fazla düşünmeye başlar. Bazen ona durup devam etmesini söylemek gerekir." Hallie omzumun üzerinden bir şey görüyor ve sinsi sinsi gülümsüyor.

"Değil mi, Jesse?" diye seslenir.

Arkamda Wren'in kardeşlerini görürüm ve onlar yaklaşırken Wren'e doğru ilerlerim. Kimse duymadan Wren'e fısıldarım, "Onlar gittikten sonra, sen memnun olana kadar bir düzine kez daha taşıyacağım, tamam mı?" Wren bana minnettar bir bakış atar.

"Bizi neye bulaştırıyorsun?" diye sorar Madden, kolunu Hallie'nin omzuna atarak. Hallie onun göğsüne itekler ve Madden gülererek geriye doğru sendeler.

"İğrenç, kokunu üzerimden al," der Hallie yüzünü buruşturarak. Wren'in anlattıklarına göre, Hallie çocukken King ailesinin bir parçası olmuş ve King kardeşlerin ikinci kız kardeşi gibiymiş. Ama en büyük King'in küçük kardeşine bakışından, aralarında daha fazlası olabileceğini anlıyorum.

"Selam dostum," der Jesse, bana uzanıp beni beklenmedik bir şekilde el sıkışmaya ve kucaklaşmaya davet eder, ama ben de ona ayak uydururum. Ondan kurtulduktan sonra, Madden beni ikinci bir kucaklaşmaya davet eder ve Wren omzunun üzerinden bana şaşkın şaşkın bakar, sonra heyecanla başparmağını kaldırır.

"Çelenkleri hazırlamaya yardım ettiğin için teşekkürler. Babam, senin de çiftlikte kalıp, kalanları kamyonuna yükleyip bağışlamasına yardım ettiğini söyledi. Beni bu işten kurtardın," diyor Madden geri çekilirken.

"Ben de," diyor Jesse gülerek. "Madd ve ben, işi kimin alacağına karar vermek için yazı tura atmaya hazırдық, sonra senin zaten yaptığını öğrendik."

Omuz silkiyorum ve Wren'in gözlerinin beni yakıcı bakışlarını görmezden gelmeye çalışıyorum. Çelenkleri benim aldığımı ve bıraktığımı biliyor, çünkü hala *iyileşme sürecinde* olduğumu ve bunu yapamayacağımı, kendisinin yapması gerektiğini savunmaya çalışmıştı. O gece, onu dizimin üzerine yatırma tehdidimi yerine getirdim ve aynı zamanda çelenkleri taşımakta hiçbir sorunum olmadığını kanıtladım. Beklediğim gibi, bundan çok keyif aldığını memnuniyetle bildirebilirim.

Ama babasına ağaçlarla ilgili yardım ettiğimi ona söylemedim.

"Zavallı Adam, Kings'le bağ kurarak kendini neye bulaştırdığını hiç bilmiyordu. İnsanların bildiği her türlü iyiliğe sürüklenecek," diyor Hallie, Wren ise sadece gülümsüyor.

"Snowboard yapar mısın?" diye sorar

Madden. "Ben mi?" Kafam karışmış bir şekilde göğsümü işaret ederim.

Jesse abartılı bir şekilde küçük gruba bakıyor. "Burada hayat hikayesini bilmediğimiz başka kimse yok." Ona göz kırpmıyorum. "Evet, seni kastetti, Adam."

Wren hafifçe homurdanır. "Jesse, nazik ol."

"Öyleyim! Onu snowboard yapmaya davet etmeye çalışıyoruz!"

Wren, kardeşinin sözlerine inanmadığını belli ederek ona sert bir bakış attı, ama ben omuz silktim, kardeşler arasında başka bir tartışma çıkmasını önlemek için.

"Evet, snowboard yapıyorum. Çocukluğumdan beri yapıyorum." Bir başka hayal kırıklığı daha, çünkü snowboard yapmak ailemin gözünde kayak yapmaktan çok daha düşük seviyeli bir spordu, ama bu konumuzun dışında.

"Harika. Gelecek ay gidiyoruz. Sen de geleceksin. Tarih henüz belli değil, ama Wren'den numaranı alacağım," diyor Jesse.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırıyorum.

"Ona *sorabilirsin*," diyor Hallie. "Medeni insanlar gibi."

Madden gözlerini deviriyor ama soruyor.

"Adam, gelecek ay Bear Mountain'da snowboard yapmaya gelmek ister misin? Katılman bizim için büyük bir zevk olur," diyor Madden kibirli bir tonla, sonra Hallie'ye bakıyor. "Yeterince iyi miydi?"

"Bir dahaki sefere selam da ekle," diyor Hallie ifadesiz bir yüzle ve ben kahkaha atıyorum. Madden'in çenesi düşüyor ve cevap vermek için ayağa kalktığını görüyorum, ama ikisi tartışmaya başlamadan önce araya giriyorum.

"Evet, çok isterim. Uzun zamandır snowboard yapmadım," diyorum.

"Harika. Çok eğlenceli olacak," diyor Jesse, Madden ve Hallie'nin tartışmasını engellediğim için rahatlamış görünüyor.

"Evet, ve Wren'e kötü davranırsan seni ayıya yem etmek için mükemmel bir fırsat olacak."

Madden ve Jesse gülerler, Wren ağzını açar, ama Hallie bir tür kavga çıkacağını sezer ve araya girer. Bir an için bu ekiple her zaman böyle mi olur diye merak ederim: ikisi kavga eder, bir başkası kavga tırmanmadan araya girer.

"Tamam, ikiniz, beni takip edin. Çelenk asmak için yardımınıza ihtiyacım var ve Wren'in artık merdivene çıkmasına izin verilmediğini söylediler."

Küçük bir kahkaha atarım, sonra Wren'in en iyi arkadaşı olan doğa gücü, iki erkeği ikinci bir bakış bile atmadan uzaklaştırır.

"Senden hoşlanıyorlar," diyor Wren, onlar duyamayacakları bir mesafeye geldikten sonra, ve ben yüksek sesle gülüyorum.

"Bence hayal görüyorsun tatlım."

"Sana söylüyorum, hoşlandılar," dedi. "Çiftlikte beni savunduğun için seni seviyorlar."

Onu gülerek kendime doğru çekerim. "Madden, kalbini kırarsam beni ayıya yem yapacağını söyledi."

"Kardeşler böyle yapar," diyor omuz silkerek, sanki cinayetle tehdit etmek hiç de garip değilmiş gibi. "O sadece sert görünmek istiyor. İnan bana, seni sevmeselerdi, bunu anlardın." Onların beni gelecek ay snowboard yapmaya davet etmelerinin, dağda kaybolursam kimsenin şüphelenmemesi için olduğunu yüzde doksan dokuz emin olduğumdan, bunu anlayıp anlamayacağımı bilmiyorum, ama ona bunu söyleme fırsatım olmuyor.

Telefonundaki birçok alarmdan biri çalar ve Wren saati kontrol etmek için aşağıya bakar. "Saat 12:50. Gönüllülerin öğle yemeğini beklemek için dışarı çıkmalıyım. Saat 1'de gelmesi gerekiyor," der. "Yemeği içeri taşıyamama yardım etmek ister misin?"

Onu yanıma çekerim. "Yolu göster, Birdie."

Bir dakika sonra, Wren dışarıya bakar ve başını sallar, sonra tekrar toplum merkezine girer. "Henüz gelmemişler. Soğuktan korunmak için burada bekleyelim."

Başımı sallıyorum, sonra fotoğraflarla dolu koridora bakıyorum.

"Ahh, Onur Listesi," diyor nostaljik bir iç çekişle. "Büyükannem başlattı, bu binada gerçekleşen her olayı anmamız gerektiğini söyledi." Bana dönüp daha ayrıntılı olarak açıklıyor. "Yetmişli yıllarda yıkılması gerekiyordu. İlkokul için daha büyük bir bina inşa edilmeden önce, anaokulundan ikinci sınıfa kadar olanların gittiği eski binaydı, ama büyükannem onun bir toplum merkezi haline getirilmesi için mücadele etti."

Gülümsüyorum, Wren'in de benzer bir şey yaptığını hayal edebiliyorum.

"Bu, bu yılki Cadılar Bayramı hayaletli eviydi," diyor ve kostüm giymiş iki düzine kişinin fotoğrafını işaret ediyor. Küçük Kırmızı Başlıklı Kız kostümünü giymiş Wren'i bulmak için fotoğrafı tarıyorum.

Çok seksi görünüyor, ama ona bunu söylemeyeceğim. "Ve Aziz Patrick Günü."

Yeşil giysili bir grup daha var, ama Wren orada değil. "Neredeydin?"

"Fotoğrafı çekiyordum," diye açıklıyor basitçe — tipik Wren.

Koridorda ilerlerken, fotoğraflardaki insanlar arasında Wren'i bulmaya odaklanıyorum ve her bulduğumda gülümsüyorum, ta ki tanıdık bir yüz gördüğümde kalbim durana kadar. Fotoğrafın önüne geçip onu inceliyorum. Bu fotoğrafta hatırladığımdan biraz daha genç görünüyor, ama çok da değil, ve aydınlatılmış belediye binasının önünde duruyor. Bir gün bu kasabaya yerleşmemin sebebini göreceğimi hep biliyordum, ama ona rastlamayınca, onun Wren'e götüren berrak bir rüyanın parçası olabileceğini düşündüm.

"O kim?" diye soruyorum, kadını işaret ederek.

"Kim kim?" diye sorar Wren, bana yaklaşarak. Dudaklarından hafif bir nefes çıkar ve yüzünü bana çevirdiğinde, konuşmadan önce yüzünde hem neşe hem de acı dolu melankolik bir ifade belirir. "O benim büyükannemdi."

YİRMİ SEKİZ

ADAM

Geçen Ocak ayında, New York'a giderken Denver havaalanında aktarma yapıyordum, ancak bir fırtına nedeniyle tüm uçaklar bir süreliğine yere indirilmişti. Bir barda oturmuş içkimin son yudumlarını yudumlarken, yaşlı bir kadın yanıma oturdu.

"Bir kadeh beyaz şarap, ne tavsiye ederseniz," dedi, yanına gelen barmene gülümseyerek. "Ve o ne isterse."

Ona döndüm ve kendimi tutamadım, gülümsedim. Kimseyle ilgilenmek istememe rağmen, hem uçmam gerekirken havaalanında mahsur kalmıştım, hem de Blacknote Records'un satmaya çalıştığım dört şarkıyı da reddettiğini yeni öğrenmiştim, ama yine de bu kadına gülümsedim.

Tahminimce yetmişli yaşlarının sonlarında ya da seksenli yaşlarının başlarındaydı, kısa, gri saçları kıvrılmıştı ve pembe taştan bir zincire takılı büyük, tel çerçeveli gözlükleri vardı. Açık pembe bir hırka takımı giyiyordu ve ona uyan bir tekerlekli valizi vardı, bu da bana o kıyafeti bilerek seçtiğini düşündürdü. Tabure yüksekti ve o kısa boyluydu, bu yüzden tabureye çıkarken biraz zıplamak zorunda kaldı ve kendini yukarı çekmek için barın üstüne tutundu. Ama oturduktan sonra derin bir nefes aldı, bana döndü ve elini uzattı.

"Dottie," dedi.

Bir an baktım ve her ne kadar bu dünyada küçük konuşmalardan daha çok nefret ettiğim birkaç şey olduğu için yabancılarla konuşmaktan her zaman kaçınmaya çalışsam da, elini sıktım.

, elini sıktım. O, görmezden gelebileceğiniz türden birine benzemiyordu.

"Adam."

"Ne zamandır burada mahsur kaldın?" diye sordu. "Üç saattir ve daha bitmesi de görünmüyor."

Kız başını salladı ve gülümsedi. "Biraz arkadaşlığa ihtiyacın var gibi görünüyordu."

Tartışmak istedim, ona ihtiyacım olmadığını söylemek istedim. Arkadaşlığa ihtiyacım olmadığını ve istemediğimi söylemek istedim. Ama o bana gelmeden önce, kokteyl peçetesine fikirlerimi karalıyor, plak şirketine sunabileceğim yeni bir şey bulmak için elimden geleni yapıyordum ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Onun burada olması, o iç karartıcı yolda devam etmemek için bana iyi bir bahane verdi.

"Haklısın," dedim ve gülümsemesi genişleyip ağzının kenarındaki kırışıklıklar derinleşince, bunu sık sık yaptığını anladım ve doğru seçimi yaptığımı biliyordum.

Sonraki iki saat boyunca, kendisi hakkında bilinmesi gereken her şeyi anlattı. Küçük bir kasabadan geliyordu ve yakın zamanda kötü bir teşhis aldığı için seyahate çıkmıştı, çok hasta olup seyahat edemeyecek hale gelmeden önce bir macera yaşamak istiyordu. Alaska gezisinden dönerken havaalanında mahsur kalmıştı. İki çocuğu, beş torunu ve bir torununun kızı vardı.

Karşılığında, genellikle kimseye anlatmadığım kendi hikayelerimi ona anlattım. Bir müzik grubunda çalışıyordum ve şimdi geçimimi müzik yazarak sağlıyorum.

Sıkışıp kalmıştım.

"Montana'daki bir kulübede kaldığımdan dönüyorum. Yazarlık krizimi atlatmama yardımcı olur diye umuyordum," dedim, ikinci içkimin dibinde kalanları karıştırırken gözlerimi yere indirdim.

"İşe yaradı mı?" Bu soru Greg'in sorduğu gibi, sinir veya acıma ile dolu değildi. Gerçekten cevabı öğrenmek istediği için sorduğu samimi bir soruydu.

Yine de ona güvenli bir cevap verdim.

"Seyahat etmek her zaman maceraya değer," dedim, artık buna gerçekten inandığımı bilmesem de. Bana baktı,

bunun bir cevap olmadığını açıkça anladı, ama yine de kabul etmiş gibi göründü.

"Keşke torunlarım da maceracı olsaydı. Hiç küçük kasabamızdan ayrılmadılar."

Yazma konusundan uzaklaştığım için rahatlayarak başımı salladım. "Öyle mi? Peki, orası neresi?" Kollarımı göğsümde kavuşturup arkama yaslandım ve ona doğru baktım.

Sanki memleketinin hatırası bile ona neşe ve huzur veriyormuş gibi geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Holly Ridge, New Jersey. Dünyanın en güzel küçük kasabası."

"Belki de orayı o kadar çok seviyorlar ki ayrılmak istemiyorlardır?" diye sordum, o da omuz silkti.

"Torunlarım, belki. Torunum... onda bu tutku var. Dünyayı görmek, seyahat etmek istiyor."

"Ama?" diye sordum. Her zaman bir ama vardır.

"Ama o, herkesi kendinden önce düşünmeye çok takıntılı. Umarım bu huyundan vazgeçer, ama kim bilir." Omuz silkti, sonra bana baktı. "Belki de önceliklerini belirlemesine yardımcı olacak doğru kişiyle tanışması gerekiyordur."

Torununun zamanı gelince bunu kendi başına anlayacağından emin olduğumu söylemek için ağzımı açtım, özellikle de onun ima ettiği gibi yakın bir ailesi varsa, ama hoparlörden bir ses geldi ve fırtınanın dinlediğini ve uçağımın yakında kalkacağını duyurdu.

"Benim. Gitmem gerek," dedim ve cebimden kartımı çıkarıp ikimizin içkilerinin parasını ödemek için uzandım, ama o başını salladı.

"Hayır, hayır, bırak ben ödeyeyim."

"Haydi ama Dottie..." dedim, tartışmaya hazır bir şekilde. En azından ailem bana görgü kurallarını öğretmişti.

"Hiç ünlü bir şarkı yazarına içki ismarlamamıştım. Bana bu anı yaşat. Bu barda benimle iki saat geçirip, saçmalıklarımı dinleyerek zaten borcunu ödedin. Eminim yapacak daha iyi şeyler vardı."

Ona baktım, sonra başımı salladım.

"Seninle burada vakit geçirmekten daha çok yapmak istediğim bir şey yoktu." Yine o geniş gülümsemesini gösterdi.

"Umarım ilham perini tekrar bulursun Adam. İyi şanslar."

"Onu tanıyordum," diye fısıldadım, parmağımı fotoğrafın camına sürterek daha yakından baktım. Wren onun yanında duruyordu ve ikisini birden gördüğümde, benzerlikleri fark ettim. Gözleri neredeyse aynıydı ve büyükannesinin gülümsemesine sahipti.

Bunu daha önce nasıl görmedim?

"Ne?" diye sordu Wren, haklı olarak şaşkın bir şekilde.

"Onunla tanıştım. Geçen Ocak ayında. Aktarma nedeniyle Denver havaalanında mahsur kalmıştı. Ben New York'a dönmek üzereydim, ama fırtına nedeniyle uçuşlar iptal edilmişti. Bir barda birlikte oturduk. Konuştuk." Bu habere şaşkın ve hayretle başımı sallıyorum, sonra ona dönüp en büyük itirafımı yapıyorum.

"Holly Ridge'de olmamın sebebi senin büyükannen," diyorum, sözler dudaklarımdan zorlukla çıkıyor. Kalbim deli gibi atıyor ve adrenalın tüm dış sesleri bastırıyor; dikkatim tamamen çerçeveye ve Wren'e odaklanmış durumda.

"Ne?" diye tekrar soruyor ve ben kafamı sallayarak düşüncelerimi toparlamaya ve ona açıklamaya çalışıyorum.

"Onunla havaalanında karşılaştığımda, Holly Ridge'in dünyadaki en güzel kasaba olduğunu söylemişti. Ekim ayında, kaçabileceğim bir yer ararken, onun bu sözlerini hatırladım. Haritada buldum, bir ev buldum ve bulduğum ilk evi satın aldım." Wren'e bakıyorum, az önce itiraf ettiğim şeyin etkisiyle aramızda şaşkın bir sessizlik hakim.

Bir an için paniğe kapıldım, nasıl tepki vereceğinden emin değildim. Ya bu onu mutsuz ya da üzgün yaparsa? Ya bütün ay boyunca bastırmaya çalıştığı kederi şimdi birdenbire ortaya çıkarsa? Elbette ona destek olurdum, ama o bu anı herkesin içinde, burada yaşamak istemezdi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, gözleri fal taşı gibi açıldı, ağzı memnuniyetle gülümsedi ve omuzlarını gevşedi. "Eve geldi ve bize bir ünlüyle tanıştığını söyledi. Kokteyl peçetesine karalanmış bir imzayı gösterdi, ama adını hatırlayamıyordu ve o kadar dağınıktı ki, anlayamadık." Yüksek sesle güldü. "Birinin ona içki ısmarlaması için yalan söylediğini düşündük!"

Gerçeği açıklığa kavuşturmak için ellerimi kaldırıyorum. "Savunmam olarak, içkileri gerçekten ben ödemek istedim. O ısrar etti."

"Oh, inan bana, biliyorum. Çok inatçıydı." Bana, sonra fotoğrafa bakar, yüzünde hayranlık ifadesiyle, ama eminim benimkinden farklı bir hayranlık.

Bakışlarımı tekrar fotoğraf duvarına çevirip, Dottie King'i arıyorum. Neredeyse hepsinde onu görüyorum, çoğunda yanında farklı yaşlardaki Wren var ve dünyanın işleyişine gülümsüyorum.

Havaalanında tanıştığım ve bana Holly Ridge'e gitmemi söyleyen kadının, kısa sürede delicesine aşık olduğumu fark ettiğim kadının büyükannesi olduğuna inanamıyorum.

"Onunla tanıştığina inanamıyorum," diye fısıldıyor ve ona baktığımda gözlerinde yaşlar var.

"Birdie," diye fısıldayarak ona uzanıp onu kendime doğru çektim, o kendini sakınleştirmek için birkaç derin nefes alırken elimle başını göğsüme bastırdım. Sonra başını geriye doğru eğip bana baktı, gözleri parlıyordu ama gözyaşları akıyordu.

"Onun seni seveceğini düşünüyordum, biliyor musun? Seni gerçekten sevecekti ve beni kendimi öncelikli tutmam, kendime dikkat etmem ve sınırlarımı belirlemem için cesaretlendiren biri olduğu için çok mutlu olacaktı. O benim için hep bunu isterdi. Ama meğer o seni zaten seviyormuş."

"Onu sevmiştim," diye fısıldıyorum.

O da başını sallar. "Onunla tanıştığina çok sevindim," diye fısıldar. Onu biraz daha sıkı sararım. "Ben de, Birdie."

Kafasını bir kez daha geriye eğip bana bakıyor, ben de elimi kaldırıp yanağını okşayarak düşen tek bir gözyaşını siliyorum. Kendimi tutamayıp eğilip dudaklarını nazikçe öpüyorum.

Geri çekildiğimde, gözleri şaşkın, ama keder bir kez daha yok olmuş, yüzünde hayranlık, rahatlama ve minnettarlık var.

Daha önce hiç aşık olmamıştım, ama bu anın o an olduğunu biliyorum.

Ona o üç küçük kelimeyi söyleme zamanı.

"Wren, ben..."

Sonra telefonu çaldı ve ikimiz de irkildik. Bir adım geri çekildi ve hafifçe güldü.

"Öğle yemeği hazır," diyor, yanaklarını silip başını sallayarak. "Dışarı çıkıp benim için yemeği alıp herkes için ana salona getirebilir misin? Kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var."

"Tabii ki," diyorum ve o dönüp banyoya doğru ilerlemeden önce dudaklarımı alnına bastırıyorum.

Kapıya doğru yürürken, onun benden ilk kez özür dilemeden veya suçluluk duymadan bir iyilik istediğini fark ettim. Üç kelimelik o sözler olmasa da, neredeyse daha iyi hissettiriyordu.

YİRMİ DOKUZ

ADAM

Daha önce belli olmasa da, Wren için her şeyi yapacağımı kesin olarak kanıtladım. Bu yüzden bütün günü onunla geçirdim, yarınki tatil festivali için hazırlık yaptım, dondurucu soğukta kardeşleriyle birlikte dışarıda, aklıma gelen en iyi Noel hediyesini hazırladım.

Bu, Wren'in anlayabileceği bir şekilde kasabaya olan bağlılığımı kanıtlamanın benim küçük bir yolum. Belki de ikinci en iyi hediye, ama ikincisi ağacın altına konacak.

Meğer o ve Hallie haklıymış: kardeşleri aslında benden nefret etmiyorlarmış. Bugün altı saat boyunca onların etkileşimlerini izledikten sonra, sürekli birbirlerini dürtüp itmelerinin sadece birbirlerine karşı davranış biçimleri olduğunu anladım. Kardeşlerim olmadığı için bunu anlayamıyordum, ama sanırım onlar şimdi, bir şekilde, beni kardeşleri olarak görüyorlar.

Hallie'den Jesse'nin numarasını alıp ona ve Madden'a yardım etmelerini istemeden önce büyük planımı anlattığımda, King kardeşlerin prensip olarak küçük kız kardeşlerinin yeni erkek arkadaşından nefret etmeleri meselesi de çözüldü. Bu, bir günde halledilebilecek büyük bir işti, bu yüzden alabileceğim tüm yardıma ihtiyacım vardı.

Kardeşleri sürprizi bozmamak için temizlikte bana yardım edip gittikten bir saat sonra, ben de hem içeride hem dışarıda volta atarak onun eve gelmesini bekledim. Bunu hem eve geldiğinde onu yakalamak hem de sürprizimin fark edilip edilmediğini kontrol etmek için yaptım. Onun arabası geldiğinde ben içerideydim.

beklediğimden neredeyse bir saat geç geldiğinde, kendimi Noel'i heyecanla bekleyen bir çocuk gibi hissettim.

Gülümsemeden edemiyorum ve Wren'in her gün böyle hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

İşini bitirince gelmesini söyleyen bir mesaj attım. eşyalarını topluyor, ama hemen cevap vermiyor. Birkaç dakika sonra ona bir mesaj daha gönderiyorum ve bu da açılmamış gibi görüldüğünde, yanına gidip onu buraya sürükleyerek randevumuza çıkmaya karar veriyorum. Birine bir şeyden heyecanlandığımı gösterirken genellikle hissettiğim türden bir utanç duymuyorum, çünkü muhtemelen dünyadaki en heyecanlı kişiye gidiyorum.

Ayrıca, o da bunu çok sevecek.

Ama kapıyı çaldığımda, bizim için hazırladığım gibi rahat kıyafetler içinde gülümseyerek ve öperek beni karşılamıyor. Bunun yerine, kapıyı hızla açıp mutfığa geri dönüyor, saçlarının uçları arkasında dalgalanıyor.

"Hey, bebeğim, içeri gel, içeri gel!" diyor ve uzun tüpleri dev bir çöp torbasına koyuyor. Masada büyük bir yığın ambalaj kağıdı, kurdeleler, fiyonklar ve bir düzine bant makarası var.

Kafam karışmış bir şekilde dağınıklığa bakıyorum.

"Uh, ne oluyor?" diye soruyorum, o devasa yığına bakarak. Hepsi kırmızı, yeşil ve tatil desenli. "Her şey yolunda mı? Sana mesaj attım."

O bana dönüp yüzünü buruşturduktan sonra işine devam etti. "Hay aksi, üzgünüm, telefonumu kontrol etmedim. Toplum merkezine dönmeden önce birkaç şeyi halletmeye çalışıyorum."

Durup ona bakıyorum.

"Toplum merkezine mi?"

"Evet, Noel Baba'nın hediyelerini paketlemeye yardım etmem gerekiyor."

Ona bakıyorum ve göğsümün yere çöktüğünü hissediyorum. "Bu gece izinli olduğumu sanıyordum." Tanımadığım bir korku içimi kaplıyor, hayal kırıklığı ve hüsrana karışımı bir duygu.

"Öyleydin, ama Stevie çocuklarına yardım etmek için erken çıkması gerekti, ben de onun yerine ben yaparım dedim."

Ona göz kırparak, içimi kaplayan ani ve beklenmedik öfkeyi bastırmaya çalışırım. "Teklif mi ettin?"

Yaptığı işi bırakır, ses tonumu açıkça duyarak kaşlarını çatarak bana bakar.

"Evet, teklif ettim. Teklif etmeseydim, işler halledilemezdi ve yarın sabah yapılacak işler o kadar çok ki, bunu da eklemek işleri çok sıkıştırırdı. Noel Baba yarın geliyor ve hediyeler paketlenip dağıtılmalı."

"Sen teklif ettin," diye tekrar ediyorum, ama bu sefer bu bir soru değil, bir ifade. Artık sözlerim alçak ve keskin, ve içimdeki hayal kırıklığını gizleyemiyorum. Ama bunu istemediğimi de fark ediyorum. Sonuçta böyle hissediyorum ve bir parçam Wren'in bunu bilmesini istiyor.

"Gerçekten başka seçeneğim yoktu, Adam. Eğer teklif etmeseydim, iş yapılmayacaktı. Her zaman böyle olur."

Kafamı sallayıp inanamayan bir kahkaha atıyorum.

"Ya da onlar senin gelip günü kurtarmayacağını anladıklarında öyle olurdu." Sözlerinde kin var ve sonunda o da bunu fark etmiş olmalı. Elindeki kurdeleleri düşürüyor ve şimdi tamamen bana dönüyor, güzel yüzünde karışıklık ve hafif bir sinirlilik var.

"Neden bunu bu kadar büyütüyorsun? Yardım etmeyi bırakacağıma söz verdiğimi biliyorum, ama zor durumdayız ve bu iş yarın bitmesi gerekiyor. Sabah çok yoğun olacağım, zaman bulamayacağım."

Ona bakarken, hayatımda hiç öncelikli tutulmadığım tüm anları hatırlıyorum. Her seferinde, çocukken bir baş belasıymışım gibi, yetişkinken ise önemsizmişim gibi hissettirildim.

Bana hiç böyle hissettirmeyen tek kişi Wren'di. Kasabada beni tanımaya çalışan ilk kişi oydu. Kabuğumu parçalanana kadar ısrarla dürten oydu. Hastalandığımda bana ilk bakan oydu.

Mümkün olduğunca tarafsız bir şekilde şu sözleri söylerken, kendime bunları hatırlatmaya çalışıyorum.

"Planlarımız vardı," diyorum, bunu yüksek sesle söylerken kendimi aptal ve çocukça hissediyorum. Bana bakıyor, iki kez göz kırpmıyor, sonra yüzü özür dolu bir maskeye dönüşüyor.

Unutmuştu.

"Oh, hay aksi, Adam, özür dilerim! Seni arayıp haber vermeliydim. Yarın yapabiliriz!" Tereddüt eder, sonra bana hafif bir yüz buruşturma yapar, sanki bunun işe yaramayacağını biliyormuş gibi, çünkü festival yarın. "Ya da ertesi gün?" Bir başka yüz buruşturma. "Hay aksi, o gün Noel Arifesi." Tereddüt eder, sonra derin bir nefes alır ve bana zoraki bir gülümseme gösterir. "Sana telafi edeceğim, söz veriyorum." Masaya geri döner ve eşyalarını toplamaya başlar, zihni dakikada bir mil hızla çalışmaktadır. Zihninde uzun bir yapılacaklar listesi olduğu ve bunun yükünün onu zorladığı açıktır.

İşte bu yüzden bu geceyi planladım, sadece sürpriz yapmak için değil, tatilin kaosu tam anlamıyla başlamadan önce onun bir gece rahatlamasını, iyi bir gece uykusu çekmesini istedim.

"Elbette yapacaksın. Tabii müdahale etmen gereken başka bir kriz çıkmazsa," diye düşünmeden içimden mırıldandım.

Yaptığı işi bırakıp yüzümdeki ifadeyi fark etti ve ellerini havaya kaldırdı.

"Ne oldu, Adam? Üzgünüm, gerçekten üzgünüm, ama yardım etmeliyim. Bu benim işim, ben buyum." Derin bir nefes alır ve yüzünde bir özür ifadesi belirir. "İnsanların boşluğu doldurmak için güvenebileceği kişi benim. Evet diyen kişi benim. Benimle bu işe girdiğinde bunu biliyordun." Ellerini aramızda sallayarak, sanırım ilişkimizi işaret ediyor. "Bunun üzerinde çalışıyorum, gerçekten, ama şu anda bu işlerin halledilmesi gerekiyor."

Elimi saçlarımın arasından geçirip başımı sallıyorum. "Neden senin yapman gerektiğini anlamıyorum. Sabah altından beri oradasın. Bunun için her şeyi yaptın. Senin yerine geçebilecek bir düzine insan var; onlara sormak yeter."

Sanki ben anlamıyormuşum gibi başını sallıyor, ama anlamayanın Wren olduğunu fark etmeye başlıyorum.

"Herkesin yapacak işleri var. Aileleri ve onları bekleyen insanlar var."

Onu izliyorum, sözlerinin etkisini bekliyorum ve dudaklarıma küçük, acı bir gülümseme yayılıyor. "Sanırım sorun da bu, değil mi? Herkes için her şeyi bırakıyorsun ama benimle çıkmak için yapmıyorsun."

Bana biraz yakından bakar, sonra yüzünde bir şey fark etmiş gibi bir ifade belirir, sanki yüzümde yazan bir şey onu şaşırtmış gibi. "Bana kızgın mısın?"

İç çekip saçlarımı elime alıyorum. "Ben... bilmiyorum. Kızmak istemiyorum," diyorum ona dürüstçe.

Tereddüt eder ve gözleri benimkilerle buluştuğunda acı dolu bir ifade alır. "Ama kızgınsın, değil mi? Bana kızgınsın, değil mi?"

Derin bir nefes alıp, kendimi toparlamaya ve düşüncelerimi düzenlemeye çalışıyorum, onları incinmiş duygularımdan ve hayal kırıklığımdan ayırmaya çalışıyorum. "Hayal kırıklığına uğradım. Hayal kırıklığına uğradım. Kendini öncelikli tutabileceğine ikna olamadım, bu da aramızdaki geleceğin nasıl olacağı konusunda endişelenmeme neden oluyor. Hayal kırıklığına uğradım çünkü seni önemseyen tek kişinin ben ve Hallie olduğumuzu hissediyorum. Herkes için her şeyi yapmak zorunda olduğumu düşünmen beni sinirlendiriyor. Senden bu gece bana zaman ayırmanı istediğim için sinirliyim, ama başka biri bir şeye ihtiyaç duyduğunda bunu hemen unuttun. Bu, senin dünyanda son sırada olduğumu hissettiriyor, oysa ben senin benim dünyamda ilk sırada olduğumu fark etmeye başlıyorum."

Acı yüzüne yansıyor ve bana yaklaşarak elini göğsüme koyuyor. "Sen sonuncu değilsin, Adam. Unuttuğum için gerçekten üzgünüm. Çok çılgın bir dönem, ama bunun sebebi Noel olması. Tabii ki, şehir merkezine dönmektense geceyi seninle geçirmeyi tercih ederim. Tabii ki, başkası yapması gereken bir işi üstlenmektense, abur cubur yiyip film izleyip sarılmayı tercih ederim." Sesi titrer ve derin, titrek bir nefes alır. "Yorgunum, yatmak istiyorum ve beni kucaklamayı istiyorum, ama sen bana kızgınsın. Anlıyorum, gerçekten, ben en kötüsüyüm, ama bilmiyorum..."

Gözleri yaşlarla doluyor ve ben iç çekerek kolumu beline dolayıp onu göğsüme çekiyorum. Gözyaşları gömleğimi ıslatmaya başlıyor ve ben onun sırtını okşuyorum.

"Wren, bebeğim, sorun yok. Sorun yok. Ben..." Hayal kırıklığını bastırarak iç geçiriyorum. "Sadece senin için endişeleniyorum. Başkaları için değil, kendin için bir şeyler yapmanı istiyorum. Neden kendin için bir şeyler yapamıyorsun, anlamıyorum. Neden kendini

neden her zaman devreye girip günü kurtaranın sen olman gerektiğini anlamıyorum."

"Yapmak zorundayım, Adam," diyor gömleğime.

Geri çekilip, ellerimle yanaklarını kavrayarak gözlerini benimkilere bakmaya zorluyorum ve bir sonraki sorumu soruyorum.

"Neden?"

"Çünkü... mecburum. Çünkü ben buyum." Gözleri biraz çılgınca parlar, yüzünde panik ve belirsizlik belirir, sonra dudaklarından dökülür. "Yardım etmeliyim. Mecburum, çünkü bu festival muhteşem olmazsa, ona ne tür bir miras bırakmış olacağım? Tatiller ve yardım etmek onun işiydi, şimdi bunu devralmak benim görevim."

Ve işte orada.

Gözünden bir damla yaş süzülürken, her şeyi anlıyorum.

Bu, uzun süredir devam eden bir geleneği sürdürmekle ya da tüm kasabayı mutlu etmekle ilgili değil.

Bu, büyükannesini gururlandırmakla ilgili. Benim tatlı kızım hala yas tutuyor ve tüm bu duygularını bu festivale, tatillere, giymeye korktuğu ayakkabıları giymeye yönlendiriyor. Başparmağımla gözyaşını silerim ve başımı sallarım.

"O senin kendini yıpratmanı istemezdi, Wren. O seni seviyordu ve seni seven hiç kimse senin için böyle bir şey istemez," diyorum. Sözlerimle vücudu hareketsiz kalıyor ve eğer farklı bir ruh halinde olsaydım, muhtemelen şimdi geri çekilip ona biraz zaman tanımam gerektiğini fark ederdim. Ama öyle değilim, bu yüzden yapmıyorum.

"Bu adil değil," diyor.

"Öyle değil mi? Bu senin işin değil. Bu gönüllü bir görev ve kesinlikle ölüm kalım meselesi değil. Tamamen mükemmel olmasa da kimse zarar görmez. Herkesi mutlu etmek için kendini paralamana gerek yok." Başını sallayıp geri çekilmeye çalışıyor ama ben onu sıkıca tutuyorum.

"Büyükannem böyle yapardı."

"Hayır, öyle değil," diyorum kendinden emin bir şekilde ve o her şeyi bırakıp bana bakıyor, gözlerini kırıştırıyor. "Ve bu kesinlikle onun isteyeceği bir şey değil."

"Sen..."

"Onunla tanıştım, Wren. Senden bahsetti ve sana söylüyorum, bir kasabanın aptal geleneğini sürdürmek için kendine bunu yapmanı, her şeyi ve daha fazlasını üstlenmeni istemezdi. Ve kesinlikle onun adına bunu yapmanı istemezdi."

O zaman benden uzaklaşır ve ben de ona izin veririm, gözlerinde acı parlar, ama bu acı öfkeyle çabucak bastırılır. Bu ona yabancı bir duygudur, ama incinmektense kızmak daha kolaydır, bunu anlıyorum.

"Siktir git Adam. Sen tatildayken havaalanındaki barda onunla bir içki içtin. Ben onunla büyüdüm. Onun sayesinde bugünkü halime geldim."

Kafamı sallayıp ona yaklaşıyorum, elini tutup parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştiriyorum. "Hayır, değilsin. Sen sensin çünkü sen Wren'sin. Her şeyi onlar için yapmazsa insanların onu sevmeyeceğinden endişelenen benim tatlı Wren'im. Biraz daha çaba gösterirse her şeyi başarabileceğine inanan Wren. Kendinden biraz daha fazla verirse, kendisine hiçbir şey kalmasa bile herkesin mutlu olacağına inanan Wren. Kendisi için önemli olan birini kaybetmenin acısını yaşayan, duygularıyla yüzleşmemek için kendini meşgul eden Wren. Onu yıllardır tanımıyor olabilirim, ama onun senin için bunu istemeyeceğini biliyorum."

Başımı biraz eğip, daha iyi görebilmek için geriye yaslanarak gözlerine baktım ve yüzündeki incinmişliği ve ihaneti gördüm, ama bazen içgüdülerine güvenmek gerekir. Ve bence Wren'in sonunda bu gerçekleri duymasının zamanı geldi. "Onu bu şekilde onurlandırmamalısın, Wren."

Bence çok ileri gittim, çünkü o bir adım daha atıyor ve artık bir kalkanla korunan gözlerinin altını siliyor.

"Gitmeliyim," diyor alçak sesle, arkasını dönüp çantalara doğru ilerliyor, birini omzuna asıyor.

"Ne?"

"Gitmem gerek dedim. Yapacak işlerim var."

İnanamadan başımı sallıyorum. "Konuşmamızın ortasındayız."

"Hayır, sen bana kim olmam gerektiğini, ne yapmam gerektiğini ve işlerin nasıl yürüdüğünü anlatmaya çalışıyorsun. Ulaşılamaz olman ve sadece kendini düşünmen beni üzüyor, ama bu asla benim için geçerli olmayacak

. Sevdiğim insanlara yardım etmemi, topluluğuma yardım etmemi sevmiyorsan, belki de ilişkimizi şimdi bitirmeliyiz."

"Bu adil değil ve sen de bunu biliyorsun," diyerek ona bir adım daha yaklaştım

ona.

Her şeyden bıkmış gibi ellerini havaya kaldırıyor.

"Tamam, bilinmeyen bir nedenden dolayı kendini ve beni önemsiyorsun."

Kendi öfkem alevleniyor. "Bu oyunu oynama. İkimiz de nedenini biliyoruz, sadece bunu konuşma fırsatımız olmadı çünkü sen her gün kendini paralamakla meşgulsün! Sana aşık olduğum için önemsiyorum, Wren! Duygularım sana rahatsızlık veriyorsa, sana teşekkür etmeyi bile hatırlamayacak insanlar için kendini paralamana engel oluyorsa çok üzgünüm."

Oda sessizliğe bürünür ve sözlerim aramızda bir çapa gibi asılı kalır.

"Bana aşık mı oluyorsun?" diye fısıldar.

"Kapıma çelenk yapıştırdığından beri sana aşık oldum, ama sen herkese yardım etmekle o kadar meşguldün ki, bunu fark edemedin." Bana tereddütle ve gözlerinde bir parça belirsizlikle bakıyor. İç çekip elini tutuyorum ve elimi tutmasına izin verdiğinde içim rahatlıyor. "Lütfen. Kal. Benimle konuş. Bunların hepsi bekleyebilir, Wren. Hemen oraya gitmezsen dünya dönmeye devam edecek."

Bir an geçer ve onun durup benimle konuşacağını düşünürüm, ama sonra telefonu yeni bir mesaj geldiğini belirten bir ses çıkarır ve bu, ona başka bir yerde ihtiyaç duyulduğunu hatırlatan bir tür yarasa sinyali gibidir.

Kafasını sallar ve orada biraz özür gördüğüm için rahatlarım.

"Beni bekliyorlar. Onları bekletmem."

Onu beklediğimi söylemiyorum. Söylemiyorum. Bunun bir faydası olmaz, çünkü gerçekten önemi yok. Zaten çok fazla konuştum, onu çok zorladım. Onu sonsuza kadar uzaklaştırmak istemiyorum.

Bu yüzden başımı sallıyorum.

"Tamam. O zaman bu gece benim evime gel," diye fısıldayarak rica ediyorum. Bana bakıyor, yüzünde hayal kırıklığı ve incinmişlik karışımı bir ifade var,

aynı ifade benim yüzümde de yansıtıyor. "Ne kadar geç olduğu umurumda değil. Gel yeter. Konuşup, bir çözüm buluruz."

"Bilmiyorum, Adam," diye iç geçirir, sözlerinde yorgunluk vardır ve midem ağzıma gelir.

"Hadi ama. Gel buraya. Konuşmamıza bile gerek yok. Sana yemek yedirip, yatırıp, sana sarılayım. Sana göstereceğim bir şey var." Ona, içimden bir parçanın ona sürprizimi göstermek için can attığını, bu berbat durumda tek bir parlak an yaratmak istediğini söylemiyorum.

Bu öğleden sonra, heyecan, sevinç ve sevgiyle doluydu. Nasıl bu kadar kötü bir hal aldı?

"Çok geç olacak," diyor.

"Saatin kaç olduğu umurumda değil, Wren. Lütfen."

Dudaklarını ısırıp konuşmak için ağzını açar, ama o sırada telefonu çalar. Elini uzatıp ekrana bakar, sonra iç çeker. "Nat arıyor. Gitmeliyim."

Uzaklaşır, büyük çantayı omzuna asar ve kapıya doğru yürürken bana bakar. Yavaşça onu takip ederim, her adımda korku hissederim, bunun düzeltilene kadar aramızda bir engel olarak kalacağını bilirim ve ondan uzaklaşma fırsatı bulursa bunu düzeltmek isteyip istemeyeceğini tam olarak bilemem. Benden uzaklaşma fırsatı.

Wren karmaşık duygulardan hoşlanmaz ve benden uzak durursa bu duygulardan tamamen kaçınabileceğini fark edebilir.

Onu arabasına kadar geçirip kapıyı açarım ve arabaya binmesini izlerim. "Akşam görüşür müyüz?"

Aramızda tek bir umut ışığı parıldıyor ve bir an geçiyor, sanki sonsuzluk gibi.

"Bakacağız." Yüzümün düştüğünü gördüğünü biliyorum, çünkü ondan çok küçük bir hüznü ses geliyor. Kendimi gizlemeye çalışıyorum, zaten dolu olan tabakasına daha fazla yük eklemek istemiyorum.

"Tamam," diye isteksizce başımı sallayarak cevap veriyorum. "Beni haberdar et." O da başını sallıyor, sonra sessizlik ortalığı kaplıyor.

"Görüşürüz, Birdie."

"Hoşça kal, Adam," diyor ve "*görüşürüz*" yerine "*hoşça kal*" dediğini kaçırmıyorum ve bu sözler göğsümü delip geçiyor. Kapısını kapatıp arabayı çalıştırıyor ve bana küçük, hüznü bir el sallıyor.

Sonra arabayla uzaklaşır ve tatil havasını da beraberinde götürür.

.

OTUZ

ADAM

O gece evime gelmedi ve benim için bu onun cevabıydı. İsteksizce yatmaya gittiğimde arabası hala yoktu, ama pek uyuyamadım, kulaklarım onun arabasının lastiklerinin sesini dinlemekle meşguldü. Uyandığımda arabasının garajdan çıkmış olduğunu gördüm ve önceki gece eve gelip gelmediğini merak ettim.

Sabahın ilerleyen saatlerinde eve gelmeyeceğinden emin olsam da, çünkü toplum merkezinde hazırlık ve son rötuşları yapmayı planlıyor ve kapılar saat dörtte açılıyor, bütün gün onun evini gözetleyerek geçiriyorum, onu gördüğüm anda oraya gidip bu konuyu halletmeye hazır olarak.

Ama yapmıyorum.

Saat dört olduğunda, evimde volta atıyorum ve kutlamanın çok erken saatlerinin başladığını biliyorum, ama sonsuza kadar evimde volta atmaya devam edemem. Gerçek bir planım olmadan arabama biniyorum ve yola çıkıyorum. Toplum merkezinin önünden geçerken, otoparkın dolu olduğunu ve her yerin Noel ışıklarıyla süslendiğini fark ediyorum, sonra yoluma devam ediyorum. Buna karşılık, The Mill'in otoparkı neredeyse boş ve neon ışıklı "açık" tabelasını görmeseydim, kapalı olduğunu düşünürdüm. İçeri girdiğimde, normalde kalabalık olan barda sadece dört müşteri var ve ortam oldukça iç karartıcı görünüyor.

Bara yanaşıp, biri bana ulaşırsa diye telefonumu yüzüstü bırakırken — o bana ulaşırsa diye — Colton önüme çıkıp kaşlarını kaldırdı.

"Seni burada görmek sürpriz oldu."

Omuz silkiyorum. "Buranın açık olmasına şaşırdım."

"Böyle küçük bir kasabada, festival sona ermeye başladığında, eve gidecek ailesi olmayan insanlar gidecek bir yere ihtiyaç duyarlar. Saat dokuz olduğunda burası dolup taşacak."

Başımı sallarım ama başka bir şey söylemem. İçki bile sipariş etmem; hiç havamda değilim. Aslında, Colt'un bu kasabada tanıdığım tek kişi olması ve evimde bir dakika daha kalamayacak olmam dışında, buraya neden geldiğimi bile tam olarak bilmiyorum.

"Noel festivaline gitmeyecek misin?"

Wren ve ailesini, tüm kasabanın birlikte bayramın tadını çıkardığını düşünerek, gülünç olmayan bir kahkaha attım. "Çok hoş karşılanacağımı sanmıyorum."

Colton'ın kahkahasında gerçekten mizah vardı. "Neden, çünkü buradaki en neşesiz herif sen misin?"

"Hayır," diye iç çekerek cevap veriyorum ve sonra, kasaba sınırlarını aştığımı ve kişiliğimin her yönünün değiştiğini düşündüğüm için, olanları anlatıyorum. "Wren ile kavga ettik."

"Mmm," diyor, sonra bir bira doldurup bana uzatıyor. İçmesem de ellerimle birayı kavriyorum. "Sanırım bu yüzden dün gece Hallie'nin evinde mi kaldı?"

"Öyle mi?"

Omuz silkiyor. "Biz bölünmüş bir evde yaşıyoruz; o benim hemen yanımda. Dün gece geç saatlerde eve geldiklerini duydum, bu sabah da biraz sohbet ediyorlardı."

En azından dün gece nerede olduğunu açıklıyor bu. Hallie'nin yanında kaldığı için biraz rahatladım, çünkü geç saatte yorgun bir şekilde eve araba sürmek tehlikeli olabilirdi.

"Kavganın sebebi neydi?" diye sordu.

Ben paylaşımcı biri değilim.

Arkadaşlarıma kişisel detaylarımı anlatan ya da ilişki tavsiyesi isteyen türden bir adam değilim. Bunun bir kısmı, bahsedilecek düzgün bir ilişkim olmaması, ama aynı zamanda mahremiyetime değer vermem ve bazı şeyleri kendime saklamayı tercih etmemden kaynaklanıyor.

Bu yüzden, kendimi Colt'a her şeyi anlatırken bulduğumda çok şaşırdım.

"Dün geceyi birlikte geçirmemiz gerekiyordu. Onun için büyük bir sürprizim vardı ve rahat bir gece geçirmesini istiyordum."

büyük gününden önce. Ama bizim plan yaptığımızı unutmuş ve başka birinin yapamadığı başka bir işi üstlenmişti. Ben sinirlendim, sonra o sinirlendi. Sonra eve gelmedi, konuşup çözebilirdik, ben de bunun onun cevabı olduğunu düşündüm. O çok tanıdık acı içimi delip geçti, her boş garajına baktığımda hissettiğim aynı acı.

Buraya gelirken, her şey bana onu hatırlattı. Her ışık, her fyonk, her süsleme kalbimdeki sıkıntıyı daha da artırdı. Tatilleri ve onlara eşlik eden korku ve başarısızlıktan kaçmak için Holly Ridge'e gelip, Noel ruhunun vücut bulmuş haliyle aşık olmanın ironisini fark etmedim değil. Wren ile aramızdaki sorunlar düzeltilemezse, tatillerde hissettiğim acının hoş bir tezat oluşturacağını biliyorum.

Colton, argümanının mantıklı olduğunu düşünerek başını salladı. "Doğru gibi görünüyor. O ve Hallie bu konuyu defalarca tartıştılar. Onunla kalırsan, bu tartışmayı muhtemelen hayatının geri kalanında da sürdüreceğini bilmelisin."

Bunun doğru olduğunu bilerek başımı sallıyorum.

Ama onun bunu söyleme şekli, bana yeni bir şey fark ettirir: Bununla bir sorunum yok.

Bu tartışmayı yapmaktan, bana ihtiyacı olduğunda kararlı durmaktan ve gerektiğinde esnek davranmaktan memnunum. Wren'i *Wren* yapan şeylerden biri de cömertliği. Şimdi anlıyorum ki, onun korktuğu gibi bunu değiştirmek istemiyorum. Sadece onu korumak istiyorum, böylece her zaman en etkili şekilde yardım edebilecek enerjiye sahip olurken, aynı zamanda kendi ihtiyaçlarını da önceliklendirebilir.

Dahası, dün duygularımın ve hayal kırıklığımın genel durumu gölgelediğini biliyorum. Onu zorlamak için doğru zaman değildi ve kesinlikle doğru yol da değildi. Eğer zorlamasaydım işler nasıl gelişirdi diye merak etmeden edemiyorum. Hayatım pahasına hediye paketleyemememe rağmen, toplum merkezine gelip yardım etmeyi teklif etmeliydim. Eminim bana bir iş bulabilirdi, kendi yükünü hafifletecek küçük bir iş.

Pişmanlık damarlarımı ve zihnimi kaplıyor ve Colt bir sonraki sözlerini neredeyse duymuyorum.

"Biliyorsun, piyanist hasta."

Başımı kaldırıyorum ve kaşlarımı şaşkınlıkla çatıyorum. "Ne?"

"Evet, festivalin piyanisti. Bay Mooney. Hatırlayabildiğim kadarıyla uzun zamandır orada çalışıyor ve performanslar dışında festivaldeki tek müzik kaynağı o. Canlı piyano çalmak, kayıtlardan ya da başka şeylerden daha şenlikli bir hava yaratıyor." Sanki bu ona mantıklı gelmiyormuş gibi omuz silkiyor ve devam ediyor. "Her neyse, o da koro öğretmeni gibi etrafta dolaşan o kötü soğuk algınlığına yakalandı. Sanırım Wren birini bulmaya çalışacak, ama aynı zamanda son dakika ve Noel arifesinin bir gün öncesindeyiz."

Aklım o kadar çok şeyle meşgul ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum.

Ama en çok, Wren'in ne kadar stresli olabileceği konusunda kafam karışık. Eğer bu, festivalin atmosferinin ve deneyiminin önemli bir parçasıysa ve onun sorumlu olduğu ilk festivalde piyano yoksa, çok kötü bir duruma düşecek. Bir yedek bulmuş mu? Bulmamışsa ne yapacak? İyi mi?

Bir an için aklıma bir fikir geliyor, ama bununla birlikte panik de başlıyor.

Ben gidebilirim.

Festivalde piyano çalabilirim.

Ancak bu, burada değerini öğrendiğim anonimliği kaybetmeye bir adım daha yaklaşmak anlamına gelirdi. Kendime hep bunun o kadar da harika bir şey olmayacağını söyledim. Kimse tarafından durdurulmadan market alışverişi yapmak ya da biriyle tanışıp onun nezaketinin başka bir nedeni olmadığını bilmek hoş olabilir, ancak bu benim için *buna değmezdi*.

Ama çok yanılmışım.

Bu gerçekten harika ve bu yükten kurtulduğum için, beni sevdiğini bildiğim insanlarla arkadaş oldum, çünkü ben Adam Porter, Holly Ridge'in sıradan bir sakiniyim, şarkı yazarı, başçı ya da parlak dergilerde adı geçen ünlülerle bağlantısı olan Adam Porter değilim, hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez.

Ama ben sadece Wren sayesinde burada kendimi bu kadar rahat ve kabul edilmiş hissediyorum. Ona her şeyi anlattığımda, gözünü bile kırpmadı. Bana farklı davranmadı, benimle sürekli tartışmayı bırakmadı ve bir şey elde etmek için bana yalakalık yapmaya başlamadı.

Herkes benim gerçekte kim olduğumu öğrenirse gerçekten bir şey değişir mi?

Kafamı sallayarak bu düşünceyi kafamdan atmaya çalışıyorum. Önemli değil. Eğer benim orada olmamı isteseydi, beni arayıp yardımımı isterdi.

Arayıp yardım ister miydi? Kafamdaki sinir bozucu vicdan, Colt'unkine çok benzeyen bir sesle soruyor. Bir keresinde bununla ilgili şaka yaptığında bile çıldırdın.

Düşüncelerimde kaybolmuşum, ama Colton'ın sonraki sözleri beni kendime getiriyor.

"Bir dahi müzisyenin gelmesi için harika bir zaman olurdu."

Kalbim bir an durur, ama Colt'a baktığımda, o barı siliyor. Neredeyse onun sözlerini hayal ettiğimi düşünürüm, ama dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. Sonunda, bezini bırakıp ellerini barın üstüne dayayarak bana bakana kadar ona bakmaya devam ederim.

O anda gerçeği anlıyorum: o biliyor. "Biliyor musun?"

"Evet. Midnight Ash'in büyük bir hayranıydım. Buraya geldiğin ilk gün kim olduğunu anlamıştım."

"Hiçbir şey söylemedin mi?"

Omuz silkiyor ve açıklıyor. "Başka kimsenin bilmesini istemediğin gibi göründü, ben de kendime sakladım."

Uzun zamandır ilk kez, kendimi tamamen ve tamamen suskun buluyorum. Bunca zaman, kim olduğumdan saklandığımı, uzun zamandır ilk kez normal muamele gördüğümü düşünüyordum. Ama belki de durum hiç de öyle değildir. Belki de sadece kimsenin gerçekten umursamadığı bir yer bulmuşumdur.

"Başka bilen var mı?"

Yine omuz silkiyor, bu onun iletişim kurmak için kullandığı başlıca yöntem gibi görünüyor. "Sanırım kasabada birkaç kişi durumu anlamış."

İnanamadan başımı sallıyorum. "Kimse bana bundan bahsetmedi "

"Neden bahsetsinler ki? Burası küçük bir kasaba, ama biz sınırlara saygı duyarız

. Kaşlarımı kaldırıyorum ve o gülüyor. "

Çoğunlukla. Biraz meraklıdırlar ama niyetleri iyidir."

Bir an için, kimsenin Wren'in sınırlarına saygı duymadığını söylemek istiyorum, ama bu da adil değil. Wren kendine sınırlar koymamış, bu yüzden saygı duyulacak bir sınır da yok.

Bu konuda çalışmaya devam etmeye kararlıyım. O beni kabul ettiği sürece.

Wren'e yardım etmek istediği için bu kadar kızmamalıydım. O böyle biridir. Elbette, kendine biraz daha öncelik verebilir, ama bu bir gecede değişecek bir şey değil, hele ki hayatına yeni bir erkek girdi diye.

Dün, hayal kırıklığı çok büyük gelmişti, ama gerçek şu ki, onunla birlikte olmak istiyorsam, bunu kabul etmem ve birlikte bunun üzerinde çalışmamız gerekecek. Muhtemelen hayatımızın geri kalanında, Wren ile birlikte olmak istediğimi giderek daha fazla anlıyorum.

Ama önce gitmem gereken bir festival var.

"Gitmem gerek," diyorum yüksek sesle, ayağa kalkıp cüzdanımı ararken, onu düşürüyorum. Onu alıp biraz nakit para çıkarmaya çalışırken, yine düşürüyorum.

Colt gülerek başını sallar ve bana eliyle işaret eder. "Sorun değil. Bu benden, dostum. Mutlu Noeller."

Bir an tereddüt ediyorum, bu adamın nasıl para kazandığını merak ediyorum, sonra yapmam gereken bir görevim olduğunu hatırlıyorum. Ona geniş bir gülümsemeyle başımı sallıyorum, sonra kapıya doğru yöneliyorum.

"Mutlu Noeller, Colt," diye arkamdan sesleniyorum ve telefonumun uygulamasını açıp bir arama yapıyorum.

OTUZ BİR

Wren

Bir daha asla ambalaj kağıdı görmesem bile, bu çok erken olabilir.

Kırmızı ve yeşil çizgili bir kağıt parçasını düzeltip üzerine bir oyuncak koyduktan sonra kağıdı kesmeden önce tek düşünebildiğim şey bu.

Bu işin dün bitmesi gerekiyordu, ama dün gece ambalajlamanın yarısını bitirmişken odanın diğer tarafından korkunç bir gürültü geldi ve baktığımda önceki gece kurduğumuz sahnenin çöktüğünü gördüm. Gönüllüler montaj sırasında birkaç somun ve civatayı takmayı unutmuşlar. Neyse ki kimse yaralanmadı ve daha da neyse ki bu olay bugün değil de dün, üzerinde kimse yokken oldu. Ağlayarak babamı aradım ve her zamanki gibi, annemle birlikte hemen şehir merkezine geldi ve neredeyse sabaha kadar kalarak sahneyi tamir edip yeniden dekore etti.

Sonunda işimi bitirdiğimde saat çok geç olmuştu, Hallie yorgun halimle araba kullanmamı istemediği için onun evinde kalmamda ısrar etti. Sabah erkenden uyandım ve midemde bir ağrı hissettim. Son dakikada piyanist bulmak için telefonumu ve e-postalarımı endişeyle kontrol ettim, ama nafile. Görünüşe göre *hiçbir* şey yolunda gitmiyor, dün gece piyanist Bay Mooney'nin soğuk algınlığı nedeniyle çalamayacağına dair bir telefon aldım. Şansıma, yedek piyanistim olan koro öğretmeni de aynı rahatsızlıktan muzdarip.

Festivalde *her zaman* canlı müzik olurdu, çünkü büyükannem bunun her şeyi daha neşeli ve samimi hale getirdiğini

ancak bu yıl bu da gerçekleşmeyecek gibi görünüyor.

Kendime her şeyin yoluna gireceğini, festivalin yine muhteşem olacağını söylüyorum ve bir oyuncak bebeğin bulunduğu kutunun kenarındaki kağıdı düzeltirken, hıçkırıklarımı erkenden atlatmaya çalışıyorum.

Süslemeler hazır ve her zamankinden daha muhteşem. Sahne mükemmel bir şekilde dekore edilmiş ve eskisinden daha güvenli. Bir duvarda, bu etkinlikte hiç olmadığı kadar çok pişmiş tatlı var ve kendime rağmen, bunun nedeninin tüm yükü tek başıma üstlenemeyeceğimi ısrarla söylemiş olmam olduğunu biliyorum. Bunun yerine annemi aradım ve pişmiş tatlı bağışlarına ihtiyacımız olduğunu söyledim, o da arkadaşlarını aradı ve hepsi de hevesle yardım etti.

İnsanlar yardım eder; sadece yardıma ihtiyacınız olduğunu bilmeleri gerekir. Adam'ın bunu söylediğini neredeyse kafamda duyabiliyorum, ama bu düşüncüyü hemen kafamdan silip atıyorum. Randevumuzu unutmanın verdiği suçluluk duygusu, konuşmamızdan kaynaklanan incinme ve öfkeyle iç içe geçiyor. Yine de, üretkenlik ve tatil neşesi dışında başka bir şeye zamanım yok, bu yüzden kendimi zorlayarak bunu erteleyip, tüm bunları daha sonra halletmeye karar verdim.

Şu anda, Noel Baba'nın bu gece tüm çocuklara dağıtacağı hediyeleri paketlemeyi bitiriyorum ve kardeşlerim bana yardım etmesi gerekse de, onlar kendi işlerini yapıyorlar gibi davranırken, ben dizlerimin üzerinde oturmuş birbiri ardına kağıt kesikleri alıyorum ve onlar birer hediye fazlasını paketlemediler. Annem, insanların fazlalıkları eve götürebilmeleri için kutular ve mikropları uzak tutmak için bol miktarda maşa ile ikram masasının hazırlandığından emin olurken, babam içecekleri içeri taşıyor.

Etrafıma baktığımda, dekorasyonlar, el işi masaları, aktiviteler ve daha fazlasını harika bir şekilde hallettiğimi biliyorum. Bu, bugüne kadarki en iyi tatil festivali ve insanlar tüm yıl boyunca bundan bahsedecek.

Ve hayatımda hiç bu kadar az neşeli hissetmemiştim.

"Dostum, dışarı çıkmalısın," diyor Madden, duvara yaslanarak, önünde bir rulo ambalaj kağıdı yayılmış halde, ama üzerinde tek bir hediye bile yok. Rol yapmaya bile zahmet etmiyor. Onların bariz yardım eksikliğinin bana verdiği rahatsızlığı görmezden gelmeye çalışsam da, içimde kaynıyor.

"Evet, çiftlikteki işlerimin, evimi temiz tutmanın ve kızımın babasıyla sorunlar yaşayarak büyümediğinden emin olmanın arasında bunu da yapacağım," diyor Jesse fısıldayarak.

"En son ne zaman randevuya çıktın?" Bir an sessizlik olur ve Madden inler. "Dostum." Jesse, hakkını vermek gerekirse, hediye paketlemeyi taklit ediyor, ancak bunu çok yavaş yapıyor. Ben beş hediye paketlediğim sürede, o hala bir tanesini paketliyor. "Yeter. Emma okula döndükten sonraki Cuma günü şehre gideceğiz. Sen de seks yapacaksın."

"Ve ben de sana bir çocuğum olduğumu ve istediğim yere gidip sevişemeyeceğimi hatırlatırım. Anne ve babamın Ocak'ın ilk haftasında seyahate çıktıklarını biliyorsun."

Biz çocukluğumuzdan beri bunu yapıyorlar: tatilin kaosundan sonra ilişkilerine öncelik veriyorlar ve rahatlamak için tropikal bir yerde bir hafta geçiriyorlar. Her yıl babam anneme bu geziyi hediye ettiğinde, annem şok olmuş ve şaşkın gibi davranıyor, ama artık herkes onların gideceğini biliyor ve bir ay önceden planlarını yapıyor.

"Oh, peki, Wren ona bakabilir," diyor Madden omuz silkerek. "Peki ya cuma? Şehre gidip birkaç bara gidebiliriz. Seni saat altıda alırım; sen sadece Emma'yı saat beşte Wren'in evine yatıya bırakman gerek. Böylece ona yemek vermeyi dert etmene gerek kalmaz."

Bu olamaz. Bu olamaz.

Bana *danışmadan* benimle ilgili planlar yapmaları mümkün değil, değil mi? Eminim, daha büyük ve daha akıllı kardeşim Jesse bunun ne kadar çılgınca olduğunu söyleyecektir. Eminim...

"Yani, sanırım bu işe yarayabilir. Ama ertesi gün saat üçte çiftliğe teslimat almak için geri dönmem gerek." Jesse sonunda bana dönüyor ve ben de bana uygun olup olmadığını sormasını bekliyorum.

Ama bu olmaz.

"Sabah dokuzda bale dersi var, onu oraya götürebilirsin, değil mi?" diye sorar Jesse.

Ellerim biraz titriyor, arkama yaslanıp kardeşime geniş gözlerle bakıyorum.

İçimde bir şey kırılır.

Ne Noel ruhu, ne sahte bir gülümseme, ne de gözlerimi kapatmak düzeltebilir.

Kimsenin bana bir şey olup olmadığını sormaması ve kardeşlerimin bana *danışmadan* beni de içeren planlar yapması, Adam'ın geçen bir ay içinde söylediği her şeyi hatırlatıyor bana.

Kendimi daha çok öncelikli tutmam gerekiyor. Sınırlarım olmalı. *Hayır* demeyi rahatça yapabilmeliyim.

Ama bu bencil olmakla ilgili değil. Bence o bu noktada yanılıyor. *Bencil* kelimesi kulağa kötü geliyor, sanki *kendim için* aptalca ve saçma bir şey yaparken herkesi mahvediyormuşum gibi.

Damarlarımda dolaşan öfke bencillikle ilgili değil. Hak ettiğim saygıyı talep etmekle ilgili.

Aileme yardım etmek, Jesse'yi desteklemek ve Emma ile daha fazla zaman geçirmek için öngörülebilir gelecekte her cuma günümü feda etmekten mutluluk duyarım.

Ama programımda bu değişikliği yapmaya istekli olup olmadığının *sorulması* temel bir nezakettir ve bunu *hak ediyorum*.

Makasları yere atıp kardeşlerime dönüyorum, damarlarım öfkeyle doluyor. "Dalga mı geçiyorsunuz?" diye yüksek sesle soruyorum. Kardeşlerimin ikisinin de gözleri fal taşı gibi açılıyor, ama bunun nedeni makasları fırlattığım için mi, küfrettiğim için mi bilmiyorum. Muhtemelen her ikisi de.

"Wren Taylor King!" diyor annem, dehşet içinde, odanın diğer ucunda olmasına rağmen başını bana doğru çevirerek. "Ona dikkat et!"

Ancak anneme karşı sabrım ve ilgim kalmamıştı. Öfkem tamamen kardeşlerime yönelmişti, ancak bu öfke sadece onlardan kaynaklanmıyordu.

"Neden her zaman her şeyi bırakıp yardım edebileceğim varsayılıyor?" diye bağıryorum.

"Ne?" diye sorar Jesse.

"Herkes benim *her şeyi bırakıp* her sorunu çözeceğimi düşünüyor. Yardım etmek için yapacağım her şeyi iptal edeceğimi düşünüyorlar. Artık *sormaya* bile zahmet etmiyorsunuz! Sanki ben sadece bir şeye *ihtiyacınız olduğunda* başvurduğunuz biriymişim gibi, ama kimse *benim* neye ihtiyacım olduğunu düşünmüyor. Ya da neyi yapabileceğimi, ne yapmak istediğimi!"

"Vay canına, Wren, sakın ol," diyor Madden, gözleri fal taşı gibi açılmış ve mizahla dolu, bu da öfkemi daha da artırıyor. Ayağa kalkıyorum, ona doğru bir adım atıyorum ve göğsüne itiyorum. Oturuyor ve biraz devriliyor, ellerini kullanarak kendini tutuyor.

"Hayır! Sakinleşmeyeceğim. Yorgunum! *Bitkinim!* Uzun zamandır, kafamda dönen yapılacaklar listesi yüzünden tam bir gece uykusu uyuyamadım. Tanrım, ne kadar oldu bilmiyorum bile. Yazdan beri mi? Çünkü hep başkalarının işlerini yapıyorum! Herkes benim yapacağımı varsayıyor. Patlamış mısır çelenk mi? Oh, Wren üç gece üst üste geç saatlere kadar uyanık kalıp parmakları kanayana kadar patlamış mısır dizebilir. Okul sonrası bakım mı? Wren o çocukları seviyor! Tabii ki, *herkesin* görevini üstlenecektir! Lanet olası *kediciklere* biberonla süt vermek mi? Wren'e soralım, lanet olası kedcikler hakkında hiçbir şey bilmiyor olsa da!"

Kardeşlerim şimdi bana şok olmuş, geniş gözlerle bakıyorlar bakışlarla bana bakıyorlar ve gözlerim yaşarmaya başlıyor, boğazım yanmaya başlıyor, çünkü aylarca biriken hayal kırıklığı, hüsrana ve yorgunluk içimden patlıyor.

"Çok *yorgunum*. Kimse *bana* bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sormuyor!" "Wren, tatlım," diyor annem yumuşak bir sesle ve ben bir yerlerde bunu kaydediyorum.

O ve babam, yaralı bir vahşi köpeğe yaklaşırkenki bakışla bana yaklaşıyorlar, ama ben durmuyorum.

Durmam mümkün *değil*. Her şey dökülüyor.

"Tek umursayan kişi büyükannemdi; bu festivalin iyi geçip geçmediğini, okulun süslenip süslenmediğini, hediye ağacındaki her çocuğun bir şey alıp almadığını, lanet olası sokakların süslenip süslenmediğini umursayan tek kişi oydu ve bunu *yıllarca kusursuz bir şekilde* yaptı. Şimdi bu işi yapmak zorunda kaldım" ve herkes, ilk denememde onun kadar iyi yapacağımı ve kimsenin yardımına ihtiyaç duymayacağımı, aynı zamanda *herkes için her şeyi* yapmaya devam edeceğimi varsayıyor." Bütün gün dökülmek isteyen gözyaşlarını geri tutarken, ciğerlerime girerken acı veren kesik kesik nefes alıyorum.

"Herkesi hayal kırıklığına uğratmaktan çok korkuyorum ama yine de yapacağım. Onun gurur duyacağı şekilde, onun istediği gibi yapacağım ama o bana yardım eden biri *vardı, benimse şimdi yardım edecek kimsem yok*. Ve beni kendimi öncelikli tutmaya ikna etmeye çalışan tek kişiyi de kaçırdım

Kendimi ilk sıraya koymam için ikna etmeye çalışan tek kişiyi bile *korkutup kaçırdım!* Her zaman değil! O sadece ara sıra sınırlar koymamı istiyordu, böylece *şu anda olduğu gibi* kendimi yakmayayım! Ve şimdi muhtemelen yalnız öleceğim, ve birisi bana nazikçe hatırlattığı gibi, yirmi yedi yıldır ilk kez festivalde müzik olmayacak, ve altmış yıldır ilk kez Blue Bird Lane tamamen aydınlatılmayacak, ve ben *başarısız oluyorum!"*

Bir gözyaşı düşer ve zihnimin bir kısmı, şu anda odada sadece ailemin olduğunu fark ederek rahatlar. Annem ve babam benim çöktüğümü fark edince onları dışarı mı çıkardılar, yoksa bir süredir sadece biz mi vardık, emin değilim, ama yine de rahatladım. Omuzlarım yorgunluktan düşüyor, sanki o patlama benden son damla gücümü de almış gibi. "Tabii, Jesse gidip sikini ıslatırken Emma'ya ben bakarım."

"Wren, ben..." Jesse, pişmanlıkla dolu gözlerle söze başlar.

"Dur. Sorun yok. Önemli değil..." Sesim kesilirken başımı ellerimin arasına alırım, milyonlarca düşünce ve duygu zihnimden geçer. Keder, hayal kırıklığı, kalp kırıklığı ve korku içimi kaplar ve kendimi tutmaya çalışırken nefesim gittikçe kısalır. Kardeşlerimin bana şok olmuş, şaşkın ve ne yapacaklarını bilemeyen bir şekilde baktıklarını biliyorum ve bu onlara haksızlık. Şu anda, burada bunu yapmamalıyım. Bu öfke patlamasını onlara yöneltmem haksızlık.

Kendimi toparlamam lazım. Birkaç derin nefes alıp...

"Wren, tatlım, buraya gel," diyor tanıdık bir ses ve başımı kaldırdığımda onu görüyorum.

Babam.

Annemin istediği her şeyi sorgusuz sualsiz yapan, Noel arifesinde her çocuğun evinin önünde çanları sallayarak Noel Baba'nın geldiğini düşündüren, böylece sihrin devam etmesini sağlayan sessiz, sakın adam. Işıkları yanmayan evlere sessizce ağaç ve ışıklar götüren, büyükannemin ona Noel ruhu ve topluluktan daha özel bir şey olmadığını söyleyerek büyüttüğü adam.

Dokuz ay önce annesini kaybeden adam.

Gözleri sıcak ve anlayışlı, bana kollarını açıyor. Hayatımda milyonlarca kez yaptığım gibi, babamın kollarına koşuyorum.

"Baba, her şeyi mahvettim," diyorum, burnumu çekip gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. Bu tek cümle pek çok şeyi özetliyor, ama açıklamama gerek yok: o benim babam. O biliyor.

"Hayır, yapmadın tatlım. Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapıyordun, herkesi mutlu etmeye çalışıyordun. Ama ara sıra hayır demeyi öğrenmen gerekiyor. Bu, bu sorunların çoğunu çözer," diyor, beni ileri geri sallayarak ve sırtımı okşayarak.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

"Ve sorunlarını paylaşman gerekiyor."

"Biliyorum," diye tekrar ediyorum. Uzun bir sessizlik geçiyor ve sanırım tekrar konuşmadan önce kendimi toparlamama izin veriyor, ama aslında sözlerini dikkatlice seçtiğini anlıyorum.

"O senin için bunu istemezdi."

Bu tanıdık sözler karşısında bedenim donar, ama babamın kollarında, Adam'ın oturma odasında söylediğinde hissettiğim o gereksiz öfkeyi hissetmiyorum. Bunun yerine, içimi kaplayan korkunç bir suçluluk ve keder karışımı hissediyorum.

Geri çekilip ona bakıyorum. "Bu adil değil..." diye başlıyorum, ama o başını sallayarak beni kendine daha sıkı çekiyor ve sesi alçalıyor.

"Ben de onu özlüyorum, tatlım. Çok özlüyorum. Ve biliyorum ki bu, onu hayatta tutmanın senin yolun. Eminim ki o da yukarıdan seni izliyor ve tek başına başardıklarına hayranlık duyuyor. Ama aynı zamanda, ihtiyacın olan yardımı istemediğin, ayakta uyuyacakmış gibi görüldüğün için de hayal kırıklığına uğramış. O her yıl bu zamanlar çok meşguldü, ama senin fark etmediğin şey, onu bu işi yürütürken gördüğün tüm o yıllarda, aslında emekli olduğu. Elbette, çok iş üstleniyordu, ama her gün yönetmesi gereken bir sınıf dolusu çocuğu yoktu." Burnumu kırıstırıyorum. "O da hayır diyor ve daha fazla görev veriyordu. Senin ne kadar zayıf olduğunu, kendini yıprattığını görseydi, endişelenirdi, Wren. O bunu istemezdi."

Onun sözleri kafamda yankılanırken uzun bir süre geçirdim, milyonlarca farklı cevap oluşturup attım, ta ki bir tanesi aklıma takılana kadar.

"Adam da aynı şeyi söyledi," boğazımdaki düğümle fısıldıyorum.

"O akıllı bir adam," diyor babam basitçe. "Onu senin için seviyorum." "O bunu söylediğinde ona bağırdım."

Babam geri çekilip bana baktı ve gülmeden önce kaşlarını kaldırdı, başını salladı.

"Şimdi mi? Bu tamamen büyükannenin yapısı. Dürtüyle hareket edip sonra sakinleşip parçaları bir araya getirmek zorunda kalmak."

Her şeye rağmen, ona küçük, hüzünlü bir gülümseme atıyorum. Onun sözleriyle, büyükannemin öfkesi, nasıl alevlenip patladığını, ama sonra nasıl geri dönüp konuşarak çözdüğünü hatırlıyorum.

Her zaman konuşarak çözmelisin, Wren. Hayat, küçük bir tartışmanın bir dostluğu mahvetmesine izin verecek kadar kısa, demişti bana bir keresinde, bir hafta önce kavga ettiğini gördüğüm örgü grubundaki arkadaşlarından birine neden bu kadar nazik davrandığını sorduğumda.

Tartışmaların bir dostluğu mahvetmesine izin vermek için hayat çok kısaysa, Adam ile aramızdakileri mahvetmek için de şüphesiz çok kısadır.

Başımı sallayıp geri çekilip babamın kollarından kurtuluyorum. Döndüğümde annem, Madden ve Jesse beni izliyorlar, annem gözlerinden bir damla yaş siliyor.

Her zaman konuşarak çözmelisin.

"Sana sert çıktığım için özür dilerim. İnsanların benden iyilik istemesi ve benim yardım edeceğimi varsayması beni genel olarak sinirlendiriyordu ve sen de kolay bir hedeftin. Hâlâ bana sormadığın için kızgıyım, ama biz aileyiz ve Emma'ya her zaman bakabileceğimi açıkça belirttim," diyorum Jesse'ye, sonra Madden'a dönerek. "Seni seviyorum, ama benim nezaketimizi hafife alıyorsun ve bu haksızlık."

"Biliyorum, Wren. Özür dilerim. Ben bir pisliğim," diyor, yüzünde samimi bir özür ifadesi var.

Başımı sallayıp ona küçük bir gülümseme atıyorum. "Öylesin, ama seni affediyorum."

O gülüyor, sonra uzanıp beni kucaklıyor. Madden'dan sonra Jesse de beni kendine çekiyor ve o da beni kucaklıyor.

Konuşacak bir kişi daha var, ama o beklemek zorunda kalacak.

Ama o kadar uzun sürmez. Babama dönüyorum.

"Sen ve annem sonunda temizliği halledebilir misiniz?" diye soruyorum. "Sadece temel işleri. Büyük temizlik ve söküm işlerini tatilden sonra yaparım, çünkü bekleyebilir. Sadece yiyecekler, çöp kutuları ve benzeri şeyler. Çok işin olduğunu biliyorum..."

"Senin yardımımı istemen için bekliyordum, Wren, tatlım. Tanrım, ne kadar inatçıydın," diyor annem, yanıma gelip yanağımdaki gözyaşını silerken. "Sonra onunla konuşacak mısın?"

Başımı sallıyorum. "Bugün gelmeyecek, dün gece onu öylece bırakıp görmezden geldikten sonra gelmez." Annem kaşlarını kaldırıyor ama ben konuyu açmak istemediğim için başımı sallıyorum. "Şu anda durumu düzeltemem ama her şey biter bitmez oraya gitmek istiyorum."

Annem başını sallar. "Bu iyi bir plan."

Ben bir şey söylemeden, Hallie Emma ile birlikte içeri girer ve herkes bunu konuyu değiştirmek için bir fırsat olarak kullanır, ki bunun için minnettarım. Madden ve Jesse paketlemeye geri dönerler ve annemin sabırlı rehberliğinde şaşırtıcı bir miktar iş bitirirler, ben ise sorunları çözüp son rötuşları yaparım. Ancak, tüm bu süre boyunca, kafamda gece için yeni planımı tekrar tekrar düşünürüm.

Bu festivali başarıyla tamamlayacağım. Bunu gülümseyerek yapacağım ve herkes bundan keyif alacak çünkü bu, benim çok emek verdiğim muhteşem bir etkinlik ve Holly Ridge'in yaptığı şey bu. Bir araya geliyoruz ve yarattığımız topluluğu kutluyoruz.

Ve sonra, bittiğinde bencil olacağım.

Söküm ve temizlik işlerini dert etmeyeceğim. Bunların halledileceğine güveneceğim.

Bunun yerine, Adam'ı bulup ona deli gibi aşık olduğumu söyleyeceğim ve tüm umutlarımı yitirmiş olsam da beni affedeceğini umacağım.

"Tamam, bu geceki konser biraz farklı olacak, çünkü Bay Mooney grip oldu ve benim birçok yeteneğime ve annemin hayal kırıklığına rağmen, piyanoda 'Twinkle Twinkle Little Star'dan başka bir şey çalmayı öğrenemedim." Salon gülüyor ve Adam'ın piyanosunda geçirdiğim gece göğsümde yarattığı acıya rağmen bu beni biraz rahatlatıyor.

Bu gece başarısızlık olmayacak.

Ve işler yolunda giderse, bir daha böyle bir şey olursa diye, Adam'ın bana piyano çalmayı öğreteceği bir ömür boyu vaktim olacak.

OTUZ İKİ

ADAM

“Yani performanslara eşlik edecek canlı müzik olmayacak. Neyse ki eski bir CD çalar bulabildik, o yüzden biz sadece...” Ancak, biri piyanoda bir melodi çalmaya başlayınca, sanki tuşları deniyormuş gibi, akordu kontrol ediyormuş gibi, sonra da “Jingle Bells”in caz versiyonuna geçince, özürlerim yarıda kalır.

Oda heyecanlı fısıltılarla doldu, ben de piyanonun başına dönüp bu sesi kimin çıkardığını görmek için baktım.

Tanıdık ela yeşili gözlerin benimkilere kilitlendiğini, tanıdık çarpık gülümsemenin dolgun dudaklarda olduğunu, kesinlikle kesilmesi gereken sakalları ve son bir saat içinde sert parmakların defalarca taradığı gibi görünen koyu saçları gördüğümde kalbim bir an durdu.

Adam.

Adam burada ve piyanonun başında oturuyor.

Yüzü yumuşadığında ve ağzının köşelerinde bir gülümseme belirdiğinde kalbim hızla çarpmaya başlar.

"Bir saniye izin verir misin?" Mikrofonu standı koymadan önce mikrofonun içine konuşuyorum ve piyanonun yanına koşuyorum. Adam'ın gözleri ve ardından vücudu beni takip ediyor, köşeyi dönüp ona doğru ilerlerken bankta dönüyor ve başımı eğerek beni takip etmesini işaret ediyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, sahneden uzaklaşır uzaklaşmaz. Lise dans takımı köşede son dakika provasını yapıyor ve ortaokul çocukları hala

ama ben bunların hiçbirine odaklanamıyorum. Tek bildiğim, Adam'ın burada, önümde olduğu ve gözlerinde aşk olduğu.

"Müziğe ihtiyacın olduğunu duydum," diyor durduğumuzda. Bana yaklaşıyor, aramızda sadece bir adım kalıyor ve ben orada duruyorum, ne yapmam ya da ne söylemem gerektiğini bilemeden, garip ve tedirgin.

O burada, ben ona çok kötü davrandıktan sonra bana yardım ediyor. Nasıl bildi?

Neden burada?

Bana kızgın mı?

"Gelmen gerekmiyordu, Adam," diyorum. Ona uzanıp elini tutmak, onun elini kalçama koyup beni göğsüne çekmesini çok istiyorum, ama yapmıyorum.

"Biliyorum," diye başlıyor. Yanağındaki gamze derinleşiyor ve ben çaresizce parmağımla onu okşamak istiyorum. "Gelmek istedim. Bildiğin gibi, ben sadece yapmak istediğim şeyleri yaparım." Sözleri kalbimi birazcık titretir ve boğazım düğümlenir. Eli yanağıma dokunur ve ben onun dokunuşuyla biraz eririm. "Ve burada olmak istedim. Senin için."

"Bana kızgın olduğunu sanmıştım."

"Hayal kırıklığına uğramış ve üzgündüm, ama sana kızgın değildim. Dün gece konuşmak istedim, ama..."

İç çekerek başımı sallayıp sözünü kesiyorum. "Uzun bir geceydi. Sahne çöktü ve onu tamir edip her şeyi yeniden yapmak için koşturmak zorunda kaldık. İşimiz bittiğinde, eve güvenli bir şekilde süremeyecek kadar yorgundum, bu yüzden Hallie'nin evinde kaldım."

Yüzünde bir anlık rahatlama belirir ve o anda kendi gerginliğimi ve utancımı bir kenara bırakıp en azından ona bir mesaj göndermem gerektiğini anlarım. Bir şey söylemek için ağzını açar ama daha konuşmadan sözünü keserim.

"Özür dilerim," diyorum çabucak.

"Wren..."

"Hayır, lütfen. Bunu söylemem gerek."

Kafasını salladı ama devam ettiğimde beni durdurmadı.

"Planlarımızı unuttuğum için özür dilerim, ve önemli değilmiş gibi davrandığım için özür dilerim. Önemliydi, ve sen de önemlisin. Birinin yüzüme böyle bir ayna tutmasına alışkın değilim, ve bunun bana hissettirdiklerine hazırlıklı değildim, ama bu benim suçum, senin değil. İncindim ve üzüldüm, ve bunu senden çıkardım. Bugünden itibaren, herkese yardım etmek ile kendimi ve mutluluğumu önceliklendirmek arasında bir denge bulmaya çalışacağıma söz veriyorum." Ona sırtarak, sulu gözlerle gülümsedim, sonra omuz silktim. "Hatta festivalden sonra temizlik ekibinin başına geçmeleri için ailemden rica ettim, böylece daha çabuk eve gidebilecektim. Sana... sana bir an önce konuşmam gerekiyordu."

"Onlardan yardım mı istedin?"

Başımı sallayıp dudağımı ısıırıyorum. "Kardeşlerime bağırıp sinir krizi geçirdikten sonraydı."

Gözleri birden büyür ve ben hafifçe başımı sallamadan önce biraz gülmekten kendimi alamam. "Çok uzun bir gün oldu. Sadece özür dilemek istediğimi ve mümkün olduğunca çabuk sana gelip beni affetmeni rica etmek için planlar yaptığımı söylemeye çalışıyorum. Dağınık olduğumu biliyorum ve bunun üzerinde çalıştığımı söz veriyorum. Çok sabırlı davrandın. Ben sadece..."

Benim gevezelik etmemi bitiremiyorum çünkü o beni kendine çekip dudaklarını dudaklarıma bastırarak sözümü kesiyor. Anında, son yirmi dört saatteki tüm gerginlik, stres ve aşırı düşünceler vücudumdan kaybolur. Dudakları yumuşak ve tatlı bir şekilde benimkiler üzerinde hareket ederken, eli saçlarımin altına kayar ve yüzümü kendisinininkine yaklaştırır. Bu basit öpücükte her şeyi paylaşıyoruz: özür, kabul, neşe, aşk ve belki biraz da Noel neşesi.

Bu, şimdiye kadar yaşadığım en güzel öpücük.

"Uh, Wren," Nat fısıldayarak, öpüşmemizi keser. "İkinizin barışmasına sevindim, ama kalabalık sabırsızlanmaya başladı ve ortaokul öğrencileri sahnede osuruk şakaları yapmaya başlamadan önce bir dakikamız var."

Gülerek Adam'a bakıyorum. "Üzgünüm.

Ben..."

"Biliyorum," diyor. "Hadi. Yapalım şunu." O zaman onun birlikte demek istediğini anlıyorum.

Ve günün sonunda, bazı aksiliklere rağmen, bu Holly Ridge'in şimdiye kadar gördüğü en iyi tatil festivali oldu.

OTUZ ÜÇ

Wren

Saatler sonra, babam arabamı daha sonra geri getireceğine söz verir ve Adam beni eve götürür, yol boyunca parmakları benimkilerle iç içe.

Blue Bird Lane'den aşağı doğru ilerlerken, her şeye rağmen, neredeyse tamamen karanlık olan tek evi gördüğümde hayal kırıklığına uğrarım.

Işığı yanmayan tek ev bu.

Sorun değil, kendime söylüyorum. *Önemli değil*. Babam haklı. Büyükanнем umursamazdı. Aslında, Noel ve süslemeleri sevmeyen, aşık olduğum adamdan kesinlikle keyif alırdı, ama sırf dramayı sevdiği için, ona bu konuda ısrar etmemi teşvik ederdi.

Onun evinin önüne park ettiğimizde, bana dönüp öne eğildi ve dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu, sonra bana gülümseyerek baktı, sanki başı dönüyormuş gibi.

"Ne?" diye soruyorum, biraz şaşkın ama yüzündeki ifade kesinlikle bulaşıcı.

Kafasını sallar, cevap vermeden kafasını yana eğirir. "Hadi."

Sonra kamyonetinden iner, kapıyı çarparak kapatır. Ön tarafa koşarak gelir, yolcu tarafına gelir, kapıyı açar ve beni dışarı çeker.

"*Hadi*," diye tekrarlar, sonra elimi tutup beni evinin önündeki kaldırıma çeker. Arkamda durur, ellerini omuzlarıma koyar ve beni evine doğru çevirir. Omzumun üzerinden ona bakarak, şaşkın bir şekilde kaşlarımı kaldırırım.

"Burada kal," diye fısıldadı ve uzaklaştı.

"Ne?" Gittikçe daha da kafa karıştırıcı oluyor ve dün gece benim kadar az uyumuş olabileceğini düşünmeden edemiyorum.

"Burada kal. Sana bir şey göstermem lazım."

"Adam, hava çok soğuk," diyorum gülerek.

"Biliyorum, biliyorum. Ama burada kal. Buna değecek."

Gözlerimi devirip, onun evine doğru koşarken izliyorum. Beni bıraktığı yerde kalıp, kapıyı açıp içeri girmesini ve kapıyı açık bırakmasını izliyorum. Sonra başını dışarı çıkarır, dudaklarında kocaman bir gülümsemeyle. Heyecanlı bir çocuk gibi görünüyor ve merakım daha da artıyor. Ne yapıyor bu?

"Oh, bunu görmek için sabırsızlanıyorum," diyor bir ses ve döndüğümde, Caufield ailesi ve iki kızları Adam'ın evine bakıyorlar.

"Neyi görecekler?"

"Dün bütün gün kardeşlerinle bunun üzerinde çalışıyordu."

Kafam karışmış bir şekilde ona döndüm. "Kardeşlerim mi?" Bugün Adam'dan hiç bahsetmediler.

"Dün yanmadı, ben de bir sorun olduğunu düşündüm," diye düşündü Bay Caufield.

Yanmak mı?

"Hazır mısın, Birdie?" diye seslendi Adam ve ona baktığımda, daha önce fark etmediğim bir şey fark ettim.

Bir bulut hareket etmiş olmalı, değişen, parıldayan ve ısıldayan ay ışığı, evinin her yerindeki küçük noktalara yansıyor.

Kalbim bir an durdu.

Bu...

Sonra olanlar olur.

Adam bir düğmeye basıyor ya da bir şeyi fişe takıyor — o anki şokun etkisiyle tam olarak anlayamıyorum — ama birdenbire *gözlerim kamaşıyor*. Binlerce minik ışık evinden parıldayarak evin her köşesini aydınlatıyor. Işık o kadar parlak ki gözlerimi biraz kısmak zorunda kalıyorum ve arkamdan alkış sesleri yükseliyor, şimdi fark ettiğim kadarıyla mahallenin büyük bir kısmı alkışlıyor.

Çimlerde, benim gizlice yerleştirdiklerim dışında çılgın süslemeler yok ve yeni olduğunu bildiğim birkaç yeşil çelenk dışında sadece bir sürü beyaz ışık var, ama

ev ışıklarla süslenmiş, mükemmel bir şekilde dekore edilmiş. Merdivenlerde duran, ışıkların aydınlattığı gülümsemesine bakarken gözlerim dolmaya başlıyor.

Bunu benim için yaptı.

"Hazır mısın?" diye sesleniyor yürüyüş yolundan. "Daha fazlası mı var?"

Nedense, gülümsemesi daha da genişliyor, sonra telefonuna bakıp bir şeye basıyor.

İşte o zaman müzik başlar.

Kalbim hızla atarken, ışıklar çok tanıdık bir tatil şarkısı ile aynı ritimde yanıp sönmeye başlar: en sevdiğim tatil şarkısı.

Önümdeki adamın yazdığı şarkı.

"All Lit Up."

Bakışlarımı merdivenlere çevirip Adam'ı arıyorum, ama o çoktan bana doğru ilerliyor, sonra arkama geçip sırtımı kendine doğru çeviriyor ve ellerini kalçalarımın altına koyuyor. Eğilip çenesini omzuma dayıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Sesi kulağımda alçak, sadece bana söylenen sözler

ban

a "Adam... bu..."

söyl Ev ev parıldamaya parıldamaya birlikte ve gözyaşları
üyo doldururgözlerimi dolduruyor,
r.

özellikle de sokağın iki yönüne de baktığımda ve her yerin tamamen aydınlatıldığını fark ettiğimde. Her ev parıldıyor, mevsimdeki sihir tam anlamıyla devreye girmiş. Müzik çalıyor, ışıklar şarkının ritmine göre yanıp sönüyor ve Adam'ın kollarında dönmeden önce boğazımdaki düğümü yutmam gerekiyor. "Bunu benim için yapmak zorunda değildin," diyorum alçak sesle.

"Sen benim misin?" diye soruyor ve şimdiye kadar birkaç kez söylediğimiz bu sözleri söylerken gözlerinde bir ışıltı var.

"Evet, Adam. Ben senim."

"Sana olan hislerimi göstermek için yapmayacağım hiçbir şey yok."

"All Lit Up" — onun şarkısı, bana nefret ettiğini söylediği şarkı, henüz başaramadığı şeyleri hatırlatan şarkı — evinin her köşesini süsleyen ışıklar yanıp sönerken yüksek sesle çalmaya başlar.

Ama tek yapabildiğim ona bakmak.

"Bu şarkıyı sevmiyorsun. Ve Noel'i de sevmiyorsun."

Kafasını sallar. "Senin gibi tatilleri sevmiyor olabilirim ve şimdiden uyarıyorum, muhtemelen hiç sevmeyeceğim."

Gözlerim yaşlarla dolmuş halde ona bakıyorum. "Kimsenin Noel'i benim sevdiğim kadar sevdiğini sanmıyorum, Adam."

Yumuşak bir ifade yüzünü kaplar ve belimdeki eli, fark etmediğim bir gözyaşını silmek için kalkar. "Ama Holly Ridge'e geldim ve Noel'in parlak bir tarafı olduğunu keşfettim. Işıklar değil, ağaç değil, şarkılar ya da hediyeler de değil."

Alt dudağım titrer ve kendime bunun uzun ve duygusal bir gün geçirdiğim ve az uyuduğum için olduğunu söylersem de, bunun nedeni bu olmadığını biliyorum.

Beni kendine doğru çekip fısıldadı, "İşte bu." Kaşlarım çatıldı, ama açıklamayı bekletmedi. "Işıklar yandığında, parlak ve ışıltılı halini gördüğünde yüzünün aydınlanması. Bu mu? Bu, benim için yılın en parlak kısmı, Wren. Noel'e ya da Noel ışıklarına kızamam, bana seni getirdikleri için."

"Adam, ben..." diye başlıyorum ama elini hareket ettirip birkaç saç telini kulağımın arkasına koyduğunda duruyorum ve bana en yumuşak, en tatlı gülümsemesini gösteriyor.

Bu, babamın anneme baktığı zaman gördüğüm gülümsemeydi ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Seni seviyorum, Wren," diyor basitçe. O, şimdiye kadar duyduğum en samimi şarkı sözlerini yazan bir adam, kelimelerin ustası ve onları anlamlı kılan biri ve nedense, onun dudaklarından daha güzel sözler çıkabileceğini hayal edemiyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum. Arkamda şarkı çalmaya devam ediyor, ışıklar yanıp sönüyor, komşularım şarkıya eşlik ederek Noel şarkıları söylüyorlar, Adam başını eğiyor.

Sonra beni öpüyor ve dünya büyü, mükemmel ve parlak hissettiriyor.

Ve bunun ışıklarla hiçbir ilgisi yok.

EPILOG

ADAM

"Şöyle bir şey var," diyor Leo kulağıma, Wren ise bir odadaki banyoda göz kapaklarına bir şey sürüyor. Sanki izlediğimi biliyormuş gibi bana dönüyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda parlıyor, bana bir öpücük gönderiyor ve makyajına geri dönüyor. "Hiçbir şey garanti edemem. Kim ne derse desin, ben de bir insanım. Ancak geniş bir bağlantı ağım var. Eğer ıssız bir yere kaybolmak ve basının seni rahatsız etmemesini istiyorsan, sihrimi kullanabilirim. Ama bu, kasabada kimse seni ifşa etmek istemediği varsayımıyla olur."

Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum, o bunu göremese de, sonra Wren'e sırtımı dönüp önümdeki sohbete odaklanıyorum.

Leo ve ben, avukatı Greg ile olan sözleşmemi inceledikten ve eski menajerimle beni yasal olarak bağlayan hiçbir şeyin olmadığını belirledikten sonra, beni müşterisi olarak kabul etmesi konusunda son görüşmemizi yapıyoruz. Greg, menajerim olarak onunla yaptığım önceki projeler için telif almaya devam edecek olsa da, ben öyle istersem, bundan sonra hiçbir yasal bağı kalmayacak.

Greg pes edip, Noel şarkılarının *satışı kolay ve kendisi için daha az iş gerektirdiği için* benden daha fazla Noel şarkısı yapmamı istediğini itiraf ettiğinde, onu hemen kovdum, yani yeni bir menajer arıyorum.

Leo'ya yazmak ve yapımcılık yapmak istediğimi, ancak bunu öncelikle Holly Ridge'den yapacağımı ve çok fazla kamuoyu ilgisi çekmeden yapmak istediğimi söyledim. Artık basit bir hayatın tadını aldığım için, basit bir hayat yaşamak istiyorum ve Leo da buna katılıyor gibi görünüyor.

"Sorun değil. Gerektiğinde basın toplantıları yapmaktan çekinmem, ama odak noktasının ben değil, müzik olması istiyorum. Mümkün olduğunca ilgi çekici olmamak istiyorum, böylece kimse beni umursamayacak."

"Anladım, bunu halledebiliriz," diyor Leo. Aslında onun bu talebi kabul edip etmeyeceği konusunda endişeli değildim, ama yine de içimden bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Daha çok, hayatımın her iki yönünü de dengeleyebileceğime dair bir teyit almış olmak, içimde kalan küçük bir gerginliği hafifletiyor.

Wren ve benim kaldığımız odanın balkonuna dönüyorum, Leo bana göndereceği sözleşmenin şartlarını sıralamaya devam ederken, arkada Eyfel Kulesi ışıklarla aydınlanıyor.

Wren'i Paris'e götürdüm.

Bu, Hallie'nin yardımıyla bir haftadan kısa bir sürede koordine edip planladığım Noel hediyesiydi. Wren'in benim adıma iyilik yapacağına söz verdiği herkese ulaştı ve sessizce başka birini bulmalarını rica etti, çünkü bunun Wren'in hediyesi reddetmesinin ilk nedeni olacağını biliyordu. Okul ikinci neden olacaktı, ancak bu yıl Yeni Yıl garip bir tarihe denk geldiği için kış tatili normalden biraz daha uzun olacaktı.

O, herhangi bir şeyi fazla düşünmeden, onu bir an önce buradan uzaklaştırmak için fırsatı kaçırmadım. Noel arifesinde hediye alışverişi yaparken ona biletleri, birkaç valiz ve birkaç ıvır zıvır hediye ettim (Noel sabahı erkenden gittiğimiz ailesinin evinde, bana müstehcen iç çamaşırları hediye etmek istemediği için bu bir zorunluluktu) ve 26'sında yola çıktık. Sadece bir hafta kalacağız, 3'ünde eve döneceğiz, böylece Wren pazartesi günü işe dönebilecek, ama ben şimdiden bahar tatili ve yaz tatilinde daha uzun bir seyahat için planlar yapmaya başladım.

Wren seyahat etmek istiyor ve ben de adresindeki kadına adresindeki adresindeki adresindeki adresindeki herkese adresindeki adresindeki kullanılmayan

pasaport, benim istediğim gibi olursa, çok yakında dolacak.

Buradaki ilk günümüzde, araştırmalarımın Wren'in bunu kesinlikle büyüü bulacağını bildiğim için Strazburg'daki Noel pazarının son gününe katıldık. Ardından Paris şehrini keşfettik ve sezon boyunca hala açık olan diğer tüm Noel pazarlarını bulduk. Dün, internette bulduğum kendi kendime rehberlik ettiğim *Madeline* turuna onu götürdüm ve o da hayranlık ve heyecanla tüm farklı yerleri göstererek çok eğlendi.

Şimdi o Eyfel Kulesi'nde akşam yemeği için hazırlanırken, ben de sözleşmeyi imzaladığım anda yeni menajerim olacak Leo ile telefon görüşmemi bitiriyorum.

"Her şey kulağa harika geliyor," diyorum, ama aslında pek dinlemiyorum. Yeni avukatım, Greg'in bana önermediği sözleşmeyi inceledi ve uygun olduğunu onayladı, ben de onay aldım. "İşe alındın, Leo."

"Harika. Sözleşmeyi şimdi sana göndereceğim. Yaklaşık bir saat içinde, bazı işe alım belgeleri e-posta adresine gönderilecek. Onları doldurmak için acele etme, aceleye gerek yok. İlk ortak projemiz şimdiden kesinleşti. Willa, 'Are You Mine' müzik videosu için konsept fikirlerini bana göndermeye başladı bile."

Onun sözleri kalbimi çarptırdı.

Noel arifesinde şarkıyı bitirdim, Wren ise ertesi gün annesinin evine götürmek için kimsenin yiyemeyeceği kadar çok kurabiye pişirdi ve şarkıyı ona çaldığımda ağladı.

Bu şarkıyı Wren'i aldığım ilk gece yazmaya başlamıştım.

"İsrarcı olmak istemem, ben..."

"Sen benim misin?"

İlk gece ona yardım etmeme izin verdiğinde bulduğum başlık.

"Sen benim misin?"

"Evet, Wren. Ben seninim."

"Benim olanın sorumluluğunu üstlenirim, Adam."

Baş ağrım geçtiğinde, onun bana baktıktan sonra yazdığım köprü.

"Benim misin?"

"Evet, Adam. Ben seninim."

Ona onu sevdiğimi söylediğim günün ertesi günü şarkıyı bitirdim.

Ve Şimdi Willa Stone bana bunun bir sonraki albümünün ilk single'ı olacağını söylüyor.

"Bu Şarkı bir hit olacak," diyor Leo. "Bu tür Őeylerde iyi bir gözüm vardır ve sana söylüyorum, benim istediğim gibi olursa, bu Şarkı Yılın Şarkısı olacak."

Bu düşünceyle nefesim kesildi. "Sözleşme gelen kutunda olmalı," dedi, sanki bana en büyük hayalimi gerçekleştireceğine söz vermemiş gibi. Kafamı sallayarak zihnimi boşaltıp odaklanmaya çalıştım.

"Şu anda tatildeyim, ama yarın sabah sözleşmeyi imzalamak için buralarda olacağım."

"Harika, bekliyorum." Arka planda klavye sesi geliyor ve yılbaşı gecesi olmasına rağmen Leo'nun boşuna mola vermediğini biliyorum. "Bence bu harika bir ilişki olacak Adam. Tatilinin tadını çıkar, yeni yıla muhteşem bir başlangıç yapacağız."

"Tamam, iyi fikir. Sonra görüşürüz," dedim ve telefonu kapattım.

Telefonumu yatağa fırlatırken endorfinler vücudumu kapladı ve Onları biraz rahatlatmak umuduyla derin bir nefes aldım. Wren'i, geçen gün ziyaret ettiğimiz hediyeelik eşya dükkanlarından birinde ona aldığım tatlı küçük ipek bornozla makyaj masasının üzerinde eğilmiş halde gördüğümde (bana bunu kabul edemeyeceğini ve ipek bornoza ihtiyacı olmadığını söyledi, ben de ona bunun aslında kendime bir hediye olduğunu söyledim, ki bunun kesinlikle doğru olduğunu Şimdi anlıyorum), daha iyi bir fikir geldi aklıma ve kaldığımız lüks otelin diğer tarafına geçtim.

Ona ulaştığımda, ona uzanıp onu kaldırdım, kollarımın arasına aldım ve ona sert ve derin bir öpücük verdim. Vücudu benimkine eridi, eli çenemi kavrayacak Şekilde yukarı çıktı ve bana daha iyi ulaşmak için parmak uçlarına yükseldi. Elim kalçasına kaydı ve bir yanağını kavradım, öpücüğü keserken onu sıktım.

"Bu ne içindi?" diye gülerек soruyor, ben de alnımı alnına dayıyorum.

"Sana ihtiyacım var," diyorum ve kalçalarını benimkilere doğru iterek ne demek istediğimi tam olarak hissetmesini sağlıyorum.
tam olarak ne demek istediğimi hissedebilsin.

"Adam, yapamayız, vaktimiz yok..." diye başlıyor ama onu kesip, eğilip boynuna bir öpücük konduruyorum.

"Benim misin?" diye soruyorum, alçak ve sert bir sesle.

Tereddüt ediyor, nefesi kesiliyor, boğazındaki nabız dudaklarımın altında hızlanıyor.

"Ne istersen yap," diye fısıldıyor ve ben boynuna inleyerek ellerimi beline koyup onu kaldırıp makyaj masasının kenarına oturtuyorum. Makyaj malzemeleri etrafa saçılıyor ama bu benim en son endişem.

Ellerim omuzlarına doğru kayarken, dudaklarına, çenesine ve boynuna öpücükler konduruyorum. Bornoz yavaşça aşağı kayıyor, dolgun göğüslerini ortaya çıkarıyor ve kolları tamamen bornozdan çıkıyor, sonra ellerini kaldırıp yüzümü kendine doğru çekiyor. Öpücük ateşli, dağınık ve sadece onun giderebileceğini bildiğim bir arzuyla dolu.

Ellerimi yanlarından aşağı kaydırıyorum ve sütyen giymediğini fark ediyorum. Bu durumdan tam olarak yararlanarak, dolgun göğüslerini avuçlarım ve başparmağımın başparmağı arasında meme uçlarını sıkıştırıyorum. Dokunuşuma karşılık olarak vücudunu bana doğru eğiyor ve dudaklarından yumuşak bir inilti çıkıyor. Bir elim daha aşağıya iniyor ve yumuşak karnını ve kalçasını okşarken, iç çamaşırı *giymediğini* fark ediyorum. Parmaklarım onun benim için çoktan ıslanmış olan sıcak amına dokunduğunda inlerim. Ben daha aşağı inmeden önce parmak uçlarımı klitorisine dokunduğumda inler. Biraz geriye yaslanır, kalçalarını kaldırır, böylece ona daha iyi ulaşabilirim.

Parmağımı içine soktuğumda, amcığı etrafımda sıkılaşıırken dudaklarından nefes nefese bir ses çıkar. Bu hissi duyunca inlerim, sonra parmağımı çıkarır ve bir parmak daha ekleyerek onu yavaşça sikerim. Bunu uzatacak, zevk aldığım gibi ona orgazm üstüne orgazm yaşatacak vaktim yok, ama bu güzel amcıkla oynamak için her zaman vaktim var.

"Adam," diye inliyor. "Lütfen. Daha fazla."

"Şu anda sana verdiğim şeyi alacaksın," diyorum, bakışlarım onun merkezinden gözlerine kayıyor. "Ve şu anda sana iki parmak veriyorum." O dudaklarını büzüyor, ben ise sertleşmiş penisime rağmen gülüyorum. "Sana istediğin her şeyi veriyorum, ama zamanımız kısıtlı, Wren. Bu yüzden kontrolü ele alıyorum. Ama seni her zaman mutlu ediyorum, değil mi?"

Dudaklarını yaladıktan sonra başını salladı.

Sonra, bana tamamen güvendiğini ve ne istersem yapabileceğimi söylemek istercesine, ellerinin üzerine hafifçe yaslanıp bacaklarını daha da açıyor ve vücuduna bakarak bana bakıyor. Dudakları açılıyor

benim onu parmaklamamı izlerken nefesi hızlanır. Parmaklarım, onun ıslaklığıyla parıldayarak dışarı çıktığında, inler.

"Birdie izlemeyi seviyor, değil mi?" diye soruyorum, gelecekte bunu gerçekleştirebileceğim tüm yolları düşünerek, kızıma istediği her şeyi vermek istiyorum. O da başını sallıyor, gözleri parmaklarımın ona girmeye devam ettiği yerden ayrılmıyor. Üçüncü parmağımı da ekleyerek onu birkaç saniye içinde içime alması için gerginleştiriyorum ve amcığı etrafımda sıkılaşıyor. Onları biraz bükerek vücudunu titretmeye başlayan noktaya dokunduğumda nefesi kesiliyor.

"Evet, evet," diye inliyor, kalçalarını hareket ettiriyor.

Yaklaştığını anlayabiliyorum, ama bu şekilde bitirmeyecek. En azından bugün değil.

Elim ondan kayar ve o protesto etmek için miyavlar, ama ıslak parmaklarımı ağzına sokarak onu sustururum. Miyavlama, emdikçe iniltiye dönüşür ve boş kalan elim pantolonumun fermuarını açar, düğmeyi ustaca açar ve sikimi dışarı çıkarır, parmaklarımı ağzından çekerim.

"Lütfen," diye fısıldar, sikime uzanır ve bacaklarını açar, ama ben alaycı bir şekilde başımı sallarım.

"Böyle olmaz."

Kaşları şaşkınlıkla çatılır, yüzünde sinirlenme belirir. "Adam —" diye başlar, ama ben onu kalçalarından tutup kaldırıp döndürürüm, sonra ayağımla sandalyeyi sırt kısmı aynaya bakacak şekilde çevirir ve onu sandalyeye dizlerinin üzerine oturturum.

Açı tam da düşündüğüm gibi mükemmel.

"İzlemek ister misin tatlım?" diye fısıldıyorum, bir elimle sikimi kavrayıp okşarken, diğer elimle belinin alt kısmına dokunup, o sandalyenin arkasına eğilirken onu itip yukarı kaydırıyorum. Böyle eğilmiş, elleri makyaj masasında, sırtı güzel, ıslak amını göstermek için kavisli, çok güzel görünüyor. Parmaklarımı onun içinde gezdirmekten kendimi alamıyorum.

"Evet. Lanet olsun, evet."

Aynadaki yansımasına gülümsüyorum, gözlerim ihtiyaç ve şehvetle çılgınca parlıyor, kalçalarım hareket ediyor ve kayıyor, bir tür rahatlama bulmaya çalışıyor. "Seni sikmemi izlemek ister misin?" Ona yaklaşıyorum, bir elim kıkında.

"Lütfen, Adam," diye inliyor, ben penisimin başını ona sokarken, sonra aynada gözlerine bakarken. "Senin beni sikmeni izlemek istiyorum. Beni boşaltmanı izlemek istiyorum, sonra da beni doldurmanı izlemek istiyorum."

Onun sözlerindeki kararlılığa, o yeni ve çok seksi olan demir gibi iradeye, sadece böyle olduğumuzda, istediğini söyleyene kadar benim hiçbir şey yapmayacağımı bildiği zaman ortaya çıkardığı iradeye inliyorum.

Ve ben de ona istediğini veriyorum, derin ve uyarısız bir şekilde içini dolduruyorum. O öne doğru eğiliyor, saçları tezgaha değiyor ve dudaklarından derin, boğuk bir inilti çıkıyor. Ben de bu zevkten dolayı tıslıyorum, sonra elimi hareket ettirip saçlarını tutup başını geriye doğru kaldırıyorum, ta ki tekrar aynaya bakana kadar.

"Siktir git, Wren," diyorum, saçlarını elimle sıkıca tutarken, kolaylıkla içine girip çıkarken, beni tekrar sıkıca sarmasını sağlıyorum. Böyle olduğumuzda, ona ne yapacağını söylediğimde, *kendi* isteklerimi ona ilettiğimde hoşuna gidiyor. Onu böyle emir vermeye başladığımda, beni hiç bu kadar sıkı sarar.

Benim mükemmel küçük insan sevgilim.

"Çok ateşli," diye mırıldanıyor, nefes nefese.

"Siktir," diye inlerim, her iki açıdan da izleyebildiğim için çok mutluyum, ellerim onun amının benim sikimi almasını, her itişte kıcının sıçramasını çerçeveliyor, ayrıca onun ifade dolu yüzündeki her bir değişikliği izleyebiliyorum.

Bunu daha önce hiç yapmamış olmamıza şaşırdım.

Artık bunun bir seçenek olduğunu bildiğim için, kesinlikle daha sık yapacağım.

Böyle devam ediyoruz, ellerim kalçalarında, onu istediğim yerde tutuyorum, sertçe sikiyorum, bakışlarım aynadan, özellikle derine girdiğimde sıçrayan göğüslerine ve ağzının açılmasına, sonra da beni mükemmel bir şekilde alan amına kayıyor. Bir dakika kadar böyle devam ettikten sonra, eli tezgahtan ayrılır ve bacaklarının arasına kayar, ama ben onu yakalar, tezgahın üzerine geri koyar ve kalçalarını tutmaya devam ederim. Kafası karışmış bir ifadeyle bana bakar, sonra tekrar dener.

Bu sefer, elimi geri çekip kıcına bir şaplak atıyorum, kendi eli klitorisine doğru olan yolculuğunda duruyor. Gözleri şok ve arzu ile

ve arzuyla. "Adam..."

"Ellerini kullanma. Bu sefer sadece benim sikim." Artık deneyimimden biliyorum ki Wren, aslında benim sikimden ve sadece benim sikimden orgazm olabilir ve ben de bunu istiyorum. "Ellerini lavabonun üzerinde tut."

"Adam," diye sızlanıyor. "Yapamıyorum..." Yine de bana sıkıca sarılıyor, ne yapıp ne yapamayacağına dair kuralları koyduğumda hoşuna gidiyor. Wren kontrolü ele almayı, birlikteyken ihtiyaçlarını talep etmeyi seviyor, ama düşünmek zorunda kalmayıp sadece benim istediğimi yapıp ona verdiğim zevki almayı daha da çok seviyor.

"Evet, yapabilirsin, Wren. Sanırım bunu kanıtladık." Noel arifesini düşünüyorum, onu ağacın altında siktiğim ve orgazm olması için klitorisine dokunmayı reddettiğim zamanı. Bu anı hatırlayınca sikim zıplıyor.

"Lütfen, lütfen..." sanki hissediyormuş gibi inliyor, aynada gözleri arzuyla bulanıklaşıyor. Onu sert ve derinden sikmeye devam ediyorum, hızımı artırıyorum ve inlemelerinin daha yüksek ve tiz hale geldiğini duyuyorum. Kendini tatmin etme dürtüsüyle mücadele ederken, parmak eklemleri makyaj masasının kenarında beyazlaşıyor.

"Böyle sikimi alırken çok güzel görünüyorsun, Wren. Tanrım, bu bir şaheser." Her itişte kıcı geriye doğru hareket ediyor, yanakları benim onu tuttuğum açıyla açılıyor ve bu bana bir fikir veriyor. Elim kayıyor, yukarı doğru kayıyor, başparmağım kık deliğine baskı yapmak için hareket ediyor. Vücudu geriliyor, ama ben daha sert bastırdıkça amı da geriliyor ve bu hissi duyunca inliyorum.

"Bir gün, benim tatlı Wren'im, bunu yapmamı ister misin?" Dudaklarından derin bir inilti çıkar ve başını sallayarak inler. Aynada ona bakarak, yüzündeki zevkle dolu her değişimi izlerim. "Kıcını sikmemi istiyorsun, değil mi bebeğim?"

Yine başını sallar.

"Evet, tanrım, sik beni." Wren'i burada sikme düşüncesi bile göğsümden derin bir memnuniyet uğultusu çıkarır. "Kıcımı sik. Lütfen, ne olursa olsun." Her şekilde boşalmak için çaresizdir ve ben buna gülümsemeden edemem.

"Mmm, bugün olmaz. Ama belki yapabilirim..." Daha fazla baskı uygularken sözlerim kesiliyor, kalçalarım hala ona doğru sallanıyor, boşalma ihtiyacıyla testislerim geriliyor, ama Wren boşalana kadar kendimi boşaltmayacağım.

Wren boşalana kadar kendimi boşaltmayacağım. Parmağımın ucunu onun kıcına sokuyorum. Dudaklarından bir çığlık çıkıyor ve ben sırtıyorum.

Nedense, bunun hoşuna gideceğini biliyordum. "Peki ya bu? Parmağım nasıl?"

Çılgınca başını sallıyor. "Siktir, evet. Kıcıma parmağını sok, Adam. Siktir." Bu, Wren'in küfrettiği tek an, ağzından pis sözler çıktığı tek an ve bunlar beni her zaman başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar tahrik ediyor. Parmağımın ucuyla onu sikiyorum, her seferinde biraz daha içeri sokuyorum.

Bir gün onu arkadan sikmek istediğimi söylerken şaka yapmıyordum, ama çok fazla, çok çabuk gidip onu korkutup kaçırıramam. Bir dakika boyunca ilk eklemi yavaşça içeri soktuktan, onun inlemelerini ve daha fazlasını istemesini duyduktan sonra, başparmağımı tamamen içeri sokup onu sikmeye başlıyorum, sikim dışarı çıkarken parmağım içeri girecek şekilde dönüşümlü olarak itip çekiyorum. Ritmi korumak ve onun zevk aldığından emin olmak dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum, çünkü odaklanmazsam, aşırı duygu yüklemesi bu kadar erken bitecek diye korkuyorum.

"Yaklaştım, yaklaştım," diye inliyor.

Tanrıya şükür.

"Biliyorum, Wren. Siktir, benim için boşal tatlım. *Benim için boşal,*" diye inliyorum, hem yalvararak hem de emrederek, derinlere girerken, başparmağımınla onu dolduruyorum ve o *çığlık atıyor*, boşalırken etrafımda parçalanıyor. Aynada gözlerimi ona kilitliyorum, bunu hafızama kazımak için çaresizce. Beni mengene gibi sıkıştırıyor, ben daha derine girip onu doldururken vücudu titriyor, şimdiye kadar yaşadığım en yoğun orgazmınla onunla birlikte boşalıyorum.

Nefesimi toplamam sonsuza kadar sürer ve sonunda parmağımı ondan çıkarırım, dudaklarından bir tıslama çıkar. Ona sırtarak bakarım, sırtıtışım, sanki tekrar daha fazlasını arıyormuş gibi kıcını biraz kaldırdığında bir gülümsemeye dönüşür.

Oh, tabii ki. Bir gün kesinlikle onun kıcını sikeceğim.

Nefesimizi toparlarken o makyaj masasına yaslanmış durumda ve ben nazikçe içinden çıkıp onu temizlemek için bir mendil alıyorum. Omzuna, sonra omurgasına, sonra beline bir öpücük konduruyorum. Baş

kaldırıyor, aynanın yansımasında benim gözlerimle buluştuğunda gözlerinde bir ışıltı beliriyor.

"Git hazırlan, Wren. Geç kalıyoruz." Kıçımın altına kadar düşen pantolonumu kaldırıp kendimi toparlıyorum, Wren'in dikkatli gözleri, sanki onu az önce boğazına kadar sikmemişim gibi, her hareketimi merakla takip ediyor.

"Peki bu kimin suçu?" diye soruyor, orgazmı geçtikten sonra küstahlığı ortaya çıkıyor. Uzanıp uzun zamandır unutulmuş bornozu alıyorum, kollarını geçirip dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Küçük jestimden memnun olarak bana yumuşak gözlerle bakıyor.

Tanrım, bu kadını çok seviyorum.

"Seni seviyorum, Wren."

"Ben de seni seviyorum, tatlım," diye fısıldıyor, sonra elini boynuma koyup beni kendine çekerek daha sert bir öpücük veriyor. Ben inleyerek onu kendime çekiyorum, çıplak vücudu giyinik bedenime değiyor. O, daha fazlasını elde etmek için hareket ederken inliyor ve ben içimden gülümsüyorum.

Kadın, sadece benim sikim ve parmağımla kıkına girerek sert bir şekilde boşaldı ve hala daha fazlasını istiyor.

Benim lanet olası kadını.

Öpüşmeyi bıraktığımda, nefes nefese, "Belki akşam yemeğini atlayabiliriz" diye düşünür.

Bir an tereddüt ettim, sonra balkon penceresinden gözümün ucuyla ışıklandırılmış Eyfel Kulesi'ni gördüm ve başımı salladım.

Wren'e dünyayı göstermek, ona hiç yaşamayacağını düşündüğü her deneyimi yaşatmak istiyorum.

Bu seyahatten başlayarak.

"Bu sefer olmaz. Seninle vakit geçirmek için bolca zamanımız var, ama Yılbaşı gecesi Eyfel Kulesi'nde akşam yemeği yemek için çok fazla şansın yok."

Nefesini tutar, gözleri büyür. "Olamaz. Gerçekten mi?"

Sesi heyecanlıydı ve bu beni güldürdü, sonra başımı sallayıp saçının bir tutamını kulağının arkasına ittim.

"Evet, tatlım. Rezervasyonumuzu kaçırmadan gidelim."

Hızla bornozunu bağlayıp, az önce onu siktiğim sandalyeye oturur ve aynaya döner.

düŖen makyaj malzemelerinden birini alır ve kaşlarına bir Ŗeyler yapmak için harekete geçer. Ama eğildiğinde, gözleri aynada benimkilerle karşılaşır ve parlak bir Ŗekilde ışıldar.

"Senin olabildiğim için mutluyum, Adam."

Kalbim sıcaklıkla doluyor ve eğilip, başının üstüne yumuşak bir öpücük konduruyorum, sonra oraya bir fısıltı bırakıyorum.

"Benim."

İki yıl sonra, bir sahnede ödölümü tutuyorum ve Willa Stone Yılın Ŗarkısı ödölünü kabul konuşmasını bitirirken kalabalık kulakları sağır eden bir alkışla onu selamlıyor. "Are You Mine?" Ŗarkısının müzik videosu onun arkasındaki büyük ekranda oynuyor.

Bu gerçeküstü bir an, hayatımı değıştiren bir an, hatırlayabildiğim kadarıyla uzun zamandır hayalini kurduğum bir an, ama kocaman tezahürat eden kalabalığa baktığımda, tek önemli olan Ŗey saçında kırmızı fiyonk, gözlerinde yaşlar ve parmağında benim yüzüğüm olan güzel esmer kız.

Hayatımın en parlak ışığı.

TEŞEKKÜRLER

Ağustos ortasında bir Noel kitabı yazmak her zaman ilginç bir deneyimdir, ama bu kitabı çok sevdim. Soğuk havaların gelmesini ve Noel köyümü kurmayı iple çekmeme neden oldu, umarım siz de en az benim kadar sevmişsinizdir!

Tüm kitaplar gibi, bu kitap da elimi tutan, beni dinleyen ve bu hikayeyi ortaya çıkarmama yardım eden insanlar olmasaydı var olamazdı.

Her şeyden önce, sonsuza kadar ve her zaman, Alex. Bir şey yolunda gitmediğinde beni dinlediğin ve en kolay çözümü bulduğun için teşekkür ederim. Bazen bunun işe yaramayacağını söylediğim için özür dilerim, ama bir hafta sonra senin haklı olduğunu anlıyorum. İkimiz de bu ilişkide beyin olanın sen olduğunu biliyoruz, bu yüzden buna şaşırmamalıyız. Her zaman benim için her şeyi bırakıp, hayal edebileceğim en iyi koca ve en iyi baba olduğun için teşekkür ederim. Seni sonsuza kadar seveceğim. Sen her zaman benim için en iyi şey olacaksın.

Ryan, Owen ve Ella, bu gezegendeki en iyi çocuklar olduğunuz ve bana anneniz olma onurunu yaşattığınız için teşekkür ederim. Eğer bunu okuyan varsa, arka sayfaya geçip teşekkür bölümüne baktığını varsayacağız, tamam mı? Her halükarda, kuralları bildiğiniz için cezalandırıldınız! Sizi çok seviyorum.

Rae'ye, dünyanın en iyi asistanına, bunu söylemek her zaman tuhaf geliyor çünkü hepimiz senin sadece benim asistanım olmadığını biliyoruz. Unuttuğum şeyler için her zaman sabırlı olduğun, bana defalarca hatırlattığın ve bazen benim adıma yaptığın için teşekkür ederim. Pazar öğleden sonraları rastgele gönderdiğim fikir mesajlarına katlandığın için (savunmam gerekirse, sana her zaman pazartesiye kadar onlara dokunmamamı söylerim!) ve gerektiğinde her zaman aynı konuyu tekrar tekrar konuşmaya açık olduğun için teşekkür ederim.

. Hayatımda olduğun için çok minnettarım. Korkarım ki benden kurtulamazsın, özellikle de çocuklarım seni evlat edindiğimizi düşündükleri için.

Güzelim prensesim Ashleigh, tanıdığım en nazik, en anlayışlı kişi olduğun için teşekkür ederim. Bu kitabı rekor sürede bitirdim çünkü senin mezuniyetine kadar bitirmem gerektiğini biliyordum, belki de üretken olmam için daha fazla seyahate ihtiyacımız vardır? Bu kitap eline geçtiğinde, belki çoktan evlenmiş olacaksın (!!!) ve seninle yakında kutlama yapmayı sabırsızlıkla bekliyorum!

Taj'a, isteyebileceğim en iyi temsilciye. Başarmama yardım ettiğin ve denemeye devam etmem için beni cesaretlendirdiğin her şey için çok minnettarım. Beni desteklediğin ve ortadan kaybolduğumda bana kızmadığın için teşekkür ederim.

Becca'ya, benimle telefonda oturup fikirlerini paylaşıp, her şeyi fazla düşündüğümü söylediğin için teşekkür ederim. Haklıydın.

Düzenleme, düzeltme ve işleri iyileştirmeme yardım ettikleri için Lori ve Christine'e teşekkür ederim.

Her şeyin mantıklı olduğundan emin olmamda bana yardımcı olan (ki değildi) ve ne zaman baharatın baharatlı olduğunu söyleyen alfa ve beta ekiplerime teşekkür ederim (Marlee, Sophie, Malitza, April, Cait, Amanda!!).

Sosyal medyamı sorunsuz bir şekilde çalıştırmam ve duyurmamda en büyük yardımı sağlayan Kayla'ya ve her zaman en olağanüstü içerikleri hazırlayan Catherine'e teşekkür ederim. İkinize de çok minnettarım!

ARC ve içerik ekibime, muhteşem oldukları için sonsuz teşekkürler. Her birinizi seviyorum ve sevginizin ve desteğinizin benim için ne kadar değerli olduğunu kelimelerle ifade edemem. Bu kitabın başarısının büyük bir kısmının sizlere ait olduğunu biliyorum ve size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Son olarak, sevgili okuyucular, teşekkür ederim. Bir zamanlar bir kitabı bitirebileceğimi hiç düşünmemiştim, ama şimdi bitirdiğim yirmi üçüncü, yayınladığım yirmi ikinci kitabım oldu. Morganverse'in uzun süredir sakini olun ya da ilk kez ziyaret ediyor olun, hikayemi okunacaklar listenize ekleyip bana bir şans verdiğiniz için çok minnettarım. Hayatımı nasıl değiştirdiğinizi kelimelerle anlatamam.

Hepinizi ay ve Satürn kadar seviyorum.

YAZAR HAKKINDA

Morgan, Jersey'de doğup büyümüş bir kızdır ve iki oğlu, kızı ve mekanik olan kocasıyla birlikte orada yaşamaktadır. Buzlu espresso, barbekü cipsleri ve Starburst jelibonlarına bağımlıdır. Genellikle kulaklık takar ve baharatlı sesli kitaplar veya Taylor Swift dinler. Arada bir şey nadiren olur.

Yazmak, hatırlayabildiği kadarıyla onun mesleği olmuştur. Bunu kanıtlamak için, çocukluğunun geçtiği evde, yedi yaşında yazdığı bir kitabın çerçeveli "ilk sayfası" asılıdır. Hayatı boyunca zihninde hikayeler yaratmış, bunların yayınlanmasını istemiştir, ancak ancak son zamanlarda onlara son vermiştir.

Bu yolculuğa benimle birlikte çıkmayı kabul ettiğiniz için çok minnettarım. [TikTok](#) ve [Instagram](#) üzerinden güncel bilgileri takip edin

[Facebook'taki Okuyucu Grubuna](#) katılarak gelecek hikayelerden haberdar olun, ön izlemeler ve [bonus bölümler alın!](#)

MORGAN ELIZABETH'İN DİĞER ESERLERİ

En sevdiğiniz Morgan Elizabeth kitaplarını okuyarak Morganverse dünyasına adım atın!
Tüm kitaplar birbiriyle bağlantılı bağımsız kitaplardır, yani seriye veya serideki numaraya bakılmaksızın istediğiniz yerden başlayabilirsiniz!

Springbrook Hills Serisi [Dikkat](#)

[Dağınıklığı](#)

[Koruyucu Yerine](#)

[Geçen Bağlantı](#)

[Çalma Listesi](#)

İntikam Mevsimi Serisi:

[İntikam Mevsimi Zalim Yaz](#)

[Bradley Reed'in Düşüşü](#)

[İğrençlik Faktörü](#)

[Büyük Nick Enerjisi](#)

Okyanus Manzarası Serisi

[Eski Dosyalar](#)

[Kırmızı Bayrakla Yürümek](#)

[Acı Tatlı](#)

Evergreen Park Serisi

Yolcu Prenses Bu

Bir Film Olsaydı Hiç

Bu Kadar Kötü

Olmamıştı

Down the Shore Serisi

Turist Tuzağı

Mavens Serisi

Maneater

The Mastermind Duet Ivory

Tower

Elmas Kale Tüm

Sevgim

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

